

Täiskasvanute
hingamispäevakooli õppetükid
juuli • august • september 2020

AITA SAADA SÕBRAKS JUMALAGA: rõõm olla Tema missioonil

Originaali pealkiri:

„Making Friends for God: The Joy of Sharing in God’s Mission“

Mark Finley

© Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverents. Kõik õigused kaitstud.

Ühtki osa Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükist ei või üksikisik ega üksus toimetada, ümber teha, muuta, kohandada, tõlkida, paljundada või kirjastada ilma SPA Peakonverentsi eelneva kirjaliku loata. SPA PK volitab divisjonide ametnikke korraldama Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide tõlkimist vastavate juhtnööride kohaselt. Tõlgete ja nende publikatsioonide autoriõigus jääb Peakonverentsile. „Seitsmenda päeva adventistid“ ja „adventistid“ ning leegiga logo on SPA PK registreeritud kaubamärgid ja neid ei või kasutada ilma Peakonverentsi eelneva loata.

Täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükid valmistab ette Seitsmenda Päeva Adventistide Peakonverentsi alluvuses olev täiskasvanute hingamispäevakooli õppetükkide osakond. Õppetükkide ettevalmistamist suunab otseselt hingamispäevakooli väljaannete nõukogu, mis on hingamispäevakooli õppetükkide kirjastaja – Peakonverentsi Administratiivkomitee (ADCOM) – alakomitee. Trükitud õppetükid kajastavad ülemaailmse hindamiskomitee poolset osa ja hingamispäevakooli kirjastusnõukogu heakskiitu ega esinda seega ainuliselt või tingimata autori(te) kavatsust.

Tõlge: AKEL 2020

Tõlkija: Mall Kaaver

Toimetaja: Ly Kaasik

Küljendus: Kaile Tuvi

Kaaned: Justinen Greative Group

Trükitud Euroopa Liidus

Aita saada sõbraks Jumalaga: rõõm olla Tema missioonil

On kordi, mil ühest mõttest aru saamine muudab meie elus midagi sügavalt. Aastaid tagasi istusin koos kolleegidega evangeeliumitöölise koosolekul. Arutelu läks meie usu kuulutamisele, tunnistamisele ja evangelismile. Üks mu sõber tõi esile mõtte: „Misjon on eelkõige Jumala töö. Tema hoiab tegevuses kõik taevased vahendid selleks, et meie planeeti päästa. Meie osa on Temaga rõõmsalt Tema pattulangenud inimeste päästmise töös kaasa lüüa.“ Tundus, nagu oleks mu õlult võetud raske koorem. Minu tööks polnud päästa pattulangenud maailma. See oli Jumala töö. Mina olin kohustatud Temaga koos töötama selles, mida Tema juba tegi.

Arusaam, et misjon on Jumala töö, tuleb kogu Pühakirjas selgelt esile. Saalomon ütleb seda niiviisi: „Ta [Jumal] on nende südamesse pannud ka igaviku“ (Kg 3:11). Kui inimlaps sellesse maailma sünnib, paneb Jumal igatsuse igaviku järele sügavalt tema kudedesse. Või nagu Augustinus kord ütles: „Issand, oleme tehtud sinu jaoks ning meie süda ei leia iial rahu enne, kui me ei leia sind.“ Johannese evangeeliumi sõnade kohaselt on Jeesus valgus, mis valgustab igat siia ilma sündivat inimest (Jh 1:9). Vähe sellest, et Jumal on pannud meist igaühesse igatsuse Tema järele, saadab Ta ka oma Püha Vaimu meid Tema juurde tõmbama.

Iga soovi taga teha õigust, iga patutunnetuse taga on Püha Vaim. Iga headuse poole püüdlemise ning lahkuse ja isetuse suunas kaldumise esmane aje tuleb Pühalt Vaimult. Ka siis, kui meie sellest täiesti aru ei saa ega seda ei taipa, töötab Püha Vaim meie elus, et jõuaksime välja Jeesuseni (Jh 16:7–15). Jeesus on aga suurim and üldse.

Kui inimkond lootusetult pattu langes ja igavesse surma mõistetud sai, algatas Jumala armastus midagi. Luukas kirjutab: „Inimese Poeg on tulnud otsima ja päästma kadunut“ (Lk 19:10). Apostel Paulus lisab: „Ent Jumal teeb nähtavaks oma armastuse meie vastu sellega, et Kristus suri meie eest, kui me olime alles patused“ (Rm 5:8). Jumal algatas meie päästmise. Kristus jättis taevase hiilguse ja au ning tuli lunastavale missioonile sellesse patupimedasse maailma.

Enne, kui meie üldse ühtki beebisammu Tema suunas astusime, tegi Tema meie poole hiiglasliku hüppe. Enne, kui me üldse Talle oma elu andsime, pakkus Tema meile päästet oma surma kaudu. Meie olime Tema vaenlased, aga Tema oli meie sõber. Meie pöörasime Talle selja, kuid Tema pöördus näoga meie poole. Me hoolisime Temast vähe, aga Tema hoolis meist tohutult.

Luuka 15. peatükk kujutab Teda hea karjasena, kes otsib väsimatult oma kadunud lammast; kujutab Teda naisena, kes otsib pingsalt oma kaasavarast kaduma läinud hõbemünti. Ellen G. White on öelnud imepäraseid sõnad, mis väärivad kaalumist: „Suur lunastusplaan pandi paika enne maailma loomist. Kristus ei seisnud selles imelises inimese lunastamise ettevõtmises ükski. Taevases nõukogus, enne kui see maailm loodi, leppisid Isa ja Poeg koos kokku, et juhul, kui inimene osutub

Jumalale truudusetuks, võtab Kristus, üks Isaga, üleastuja koha ja kannab üleastuja osaks oleva kohtuliku karistuse.” – „The Advent Review and Sabbath Herald”, 15. november 1898.

Mõtesta öeldut pisut lahti. Meil on uskumatult suur eesõigus ja hämmastavalt suur vastutus, samuti igavene rõõm olla koos Kristusega ja töötada Temaga koos Tema missiooni täideviimiseks. Praeguse veerandaasta õppetükid räägivadki sellest.

Connecticuti osariigist (USA) pärit rahvusvaheliselt tuntud evangelist Mark Finley oli 2005.–2010. aastal Peakonverentsi aseesimees. Pärast pensionile jäämist sai temast Peakonverentsi esimehe osalise tööajaga abi. Pastor Finleyl ja tema naisel Ernestine'il on kolm last ja viis lapselast.

Miks avalikult tunnistust anda?

Selle nädala õppeaine: Jk 5:19, 20; Lk 15:6; Sf 3:17; Jh 7:37, 38; 1Tm 2:3, 4; 2Kr 5:14, 15.

Juhtsalm: „*See on hea ja meeldiv Jumala, meie Päästja silmis, kes tahab, et kõik inimesed pääseksid ja tuleksid tõe tundmisele*“ (1Tm 2:3, 4).

Jumala suur igatsus on, et kõik inimesed igal pool vastaksid Tema armastusele, võtaksid omaks Tema armu, saaksid muudetud Tema Vaimust ja pääseksid Tema riiki. Meie päästmine on Tema kõige suurem soov. Tema armastus on otsatu. Tema halastus on mõõtmatu. Tema kaastunne on lõputu. Tema andeksand on ammen-damatu. Tema vägi on piiramatu. Vastupidi paganlikele jumalatele, kes nõudsid ohvreid, tõi meie Jumal ülima ohvri. Ükskõik, kui väga meie soovime saada pääste-tud, soovib Jumal meid veel rohkem päästa. „See on hea ja meeldiv Jumala, meie Päästja silmis, kes tahab, et kõik inimesed pääseksid ja tuleksid tõe tundmisele“ (1Tm 2:3, 4). Ta igatseb südamest päästa nii sind kui ka mind.

Kogu avaliku tunnistamise mõte on Jeesus. Tunnistamine räägib, mida Tema on teinud, et meid päästa, ja kuidas Ta on meie elu muutnud. See kõneleb Tema Sõna imelistest tõdedest, mis jutustavad Tema olemusest ja Tema iseloomu ilust. Miks anda avalikult tunnistust? Kui saame aru, kes Jeesus on, ning oleme kogenud Tema armu imesid ja armastuse jõudu, siis ei saa me vait olla. Miks avalikult tunnistust anda? Kui oleme Temaga osaduses, rõõmustame koos Temaga selle üle, kuidas Ta arm inimesi päästab ja Tema armastus neid muudab.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 4. juuliks.

Jumal pakub iga päev ja iga pool inimestele võimalusi Teda tundma õppida. Ta puudutab nende südant oma Püha Vaimu kaudu. Ta ilmutab ennast looduse ilus ja keerukuses. Universumi tohutu suurus, korrastatus ja sümmeetria kõneleb igavese Jumala piiramatust tarkusest ja lõppematust väest. Tema korraldab meie elu ja hoolitseb selle eest, et meid enda juurde tõmmata.

Ehkki Jumal avaldab ennast muljete kaudu, mida tekitavad Tema Vaim, loomised ja hoolitsus, ilmneb Tema armastus kõige selgemalt Jeesuse Kristuse elus ja tegevuses. Kui räägime Jeesusest kaasinimestele, pakume neile parimat võimalust päästetud saada.

Loe Lk 19:10 ja võrdle seda Jk 5:19, 20ga. Mida ütleb Luuka evangeelium Kristuse eesmärgi kohta maa peale tulla? Kuidas teeme Kristusega koostööd pattulangenud inimeste päästmiseks?

Jaakobuse sõnade kohaselt „see, kes patuse pöörab ta eksiteelt, päästab tema hinge surmast ja katab kinni pattude hulga“ (Jk 5:20). Pauluse kiri roomlastele võimendab seda mõtet. Roomlastele kirjutatud kirja 1. ja 2. peatükk ütleavad, et ilma Kristuseta hukuvad nii paganad, kes on näinud Jumala avaldumist looduses, kui ka juudid, kes on saanud Jumala prohvetliku ilmutuse Pühakirjas. Roomlastele kirjutatud kirja 3.–5. peatükis toob apostel esile mõtte, et pääste saab armust üksnes usu läbi. Roomlaste kirja 6.–8. peatükis seletab ta, kuidas iga uskuvat inimest õigeksmõistev arm on ühtlasi pühitsev arm. Roomlaste kirja 10. peatükis väidab ta, et „igaüks, kes hüüab appi Issanda nime, päästetakse“ (Rm 10:13), ning osutab tõsiasjale, et keegi ei saa uskuda, juhul kui ta pole kuulnud, ega saa kuulda ilma, et keegi talle räägiks (Rm 10:14, 15). Oleme Jumala lülid päästeplaanis, et viia hukuvad inimesed ühendusse evangeeliumi hiilgusega.

Me ei tunnista sellepärast, et pakkuda inimestele ainsat päästevõimalust. Me tunnistame sellepärast, et pakkuda neile parimat võimalust. Milline on meie osa Jumala lunastusplaanis inimsugu päästa? Mõttele sellelegi, kui palju inimesi on evangeeliumi kuulnud sinu huulilt?

Kas keegi on sinult kunagi küsinud: „Kuidas sul täna läheb?“ „Kas sul on täna kõik hästi?“ Mis oleks, kui küsiksid seda Jumalalt? „Jumal, kuidas Sinul täna läheb?“ Mida sa arvad, missuguse vastuse saad? Tõenäoliselt võib see olla niisugune: „Minu päev on olnud ääretult raske. Pisarad voolasid mu silmist, kuna tuhat põgenikelaagrit on täis külmetavaid, näljaseid, nutvaid lapsi. Kõndisin maailma rahvarikkaimate linnade tänavail ning nutsin koos kodutute ja hüljatutega. Mu süda lõhkeb naiste kuritarvitamise ja seksiorjusse müüdnud hirmunud laste pärast. Olin tunnistajaks sõja hävitustööle, looduskatastroofide laastavatele tagajärgedele ning nõrgestavate ja surmavate haiguste toodud vaevalisele agooniale.“ Kas küsiksid omakorda: „Aga, Jumal, kas on midagi, mis Sulle rõõmu valmistab? Kas on midagi, mis Su südame rõõmsaks teeb? Kas on midagi, mis Sind hõiskama paneb?“

Loe Lk 15:6, 7, 9, 10 ja 22–24, 32. Kuidas need lood lõppevad ja mida selle lõpp sulle Jumalast räägib?

Kogu taevas rõõmustab, kui kadumaläinu leitakse. Haigusi, hävingut ja surma täis maailmas saame Jumala südamele rõõmu valmistada sellega, et jagame kaasainimestega „häid sõnumeid“ päästest. Üheks suurimaks ajendiks rääkida kaasainimestele Kristuse armastusest on teadmine, et tunnistamine teeb Jumala südame rõõmsaks. Iga kord, kui me ilmutame Tema armastust, laulab kogu taevas.

Loe Sf 3:17. Kuidas reageerib meie Issand siis, kui me Tema päästva armu omaks võtame?

Kujuta ette: kui sinu tunnistamise tulemusena võtab mõni mees või naine, poiss või tüdruk Jeesuse vastu oma isiklikuks Päästjaks, siis Jeesus rõõmustab. Kogu taevas puhkeb vaimustatult laulma ning meie võimas Päästja rõõmustab lauldes selle inimese üle. Mis oleks suurem tasu, suurem õnnestumine kui teadmine, et sinu tunnistamine toob kurvas maailmas Jumala südamesse rõõmu?

Surnumeri tähistab madalaimat kohta Maa pinnal. Sel on maailma madalaima mere kuulsus, kuna see paikneb 1 388 jalga merepinnast allpool. Jordani jõgi voolab välja Galilea merest ja lookleb Jordani orus, kuni suubub Surnumerre, ummikseisu.

Palav, kuiv kliima, intensiivne päikesepaiste ja kõrbelised olud põhjustavad vee üsna kiiret aurustumist. Kuna Surnumeres on soola ja mineraalide sisaldus 33,7 protsenti, siis on sellises vees vähe elu. Ei ole kalu ega taimi, küll aga on põhjas veidi mikroobe ja baktereid.

Meie kristlikus elus on nii, et kui Jumala arm, mis meie ellu suubub, ei voola välja kaasinimesteni, siis oleme nagu seisev vesi ja sama elutu kui Surnumeri. Kristlaste elu ei ole kavandatud selliseks.

Loe Jh 7:37, 38 ja Lk 6:38. Milline on loomulik tagajärg sellele, kui usklikud, vastandina Surnumere kogemusele, võtavad Kristuselt vastu elava vee värskendavad vood?

„Jumal oleks võinud saavutada oma eesmärgi ja päästa patused ka ilma meie kaasabita, kuid selleks, et meie iseloom areneks Kristuse iseloomu sarnaseks, tuleb meil osa võtta Tema tööst. Selleks, et saada kord osa Tema rõõmust – rõõmust näha Tema ohvri läbi lunastatud inimesi – peame me töötama koos Temaga nende päästmiseks.“ – Ellen G. White, „Ajastute igatsus“ lk 142.

„Need, kellest saavad võitjad, peavad oma minast loobuma; ja ainus, mis sellise suure töö korda saadab, on tugev huvi kaasinimeste päästmise vastu.“ – Ellen G. White, „Fundamentals of Christian Education“ lk 207.

Kasvame, kui räägime kaasinimestele sellest, mida Kristus on meie elus teinud. Kui arvestame kõike seda, mis meile Kristuses on antud, siis mis peale alatuima isekuse saab meid takistada seda kaasinimestele rääkimast?

Sel ajal, kui me oma usku teiste heaks ei kasuta, läppub meie vaimulik elu samamoodi nagu Surnumeri.

Milline on olnud sinu kogemus kaasinimestele tunnistamisel, kaasinimestega koos palvetamisel ja kaasinimeste vajaduste eest hoolitsemisel? Kuidas on sellised kogemused mõjutanud sinu usku ja ühist teekonda Issandaga?

Truudus Kristusele nõuab pühendumist Tema tahtele. See tingib sõnakuulelikkuse Tema korraldustele. Selle tulemuseks on süda, mis lööb Temaga ühes rütmis hukkuvate inimeste päästmisel. See asetab esikohale selle, mis Temal on esikohal.

Loe 1Tm 2:3, 4 ja 2Pt 3:9. Mida ütlevad need kirjakohad Jumala südame kohta? Mis on Temal esikohal?

Jumal on inimeste päästmisel kirglik. Mitte miski pole Tema jaoks tähtsam. Tema innukas soov on, et „kõik“ saaksid päästetud ja „tuleksid tõe tundmisele“ (1Tm 2:4). Ta „ei taha, et keegi hukkuks, vaid et kõik jõuaksid meelega parandusele“ (2Pt 3:9). SPA välja antud Piibli kommentaar toob seda salmi selgitades esile mõtte, et kreeka keeles on sõna „tahtma“ koha peal sõna *boulomai*, mis väljendab „meelsuse kaldumist „tahtmise“ või „igatsuse“ poole“. Seejärel esitab kommentaar sügavmõttelise tähelepaneku sõna „vaid“ kohta. Kreeka keeles on vastav sõna *alla*. Seda sõna kasutatakse siin „vastanduse esile toomiseks; Jumala olemuse kohta liikvel olev valetõlgendus, nagu tahaks Ta, et osa inimesi hukkuks, vastandatakse tõsiasjale, et Ta tahab kõiki päästa.“ – „Piibli kommentaar, SPA poolt välja antud“, 7. kd, lk 615. Kristuse korraldus igaühele – et me osaleksime Tema missioonis Ta armastuse, armu ja tõe tunnistajatena – kasvab välja Tema soovist, et kogu inimkond pääseks.

Loe Ap 13:47 ja võrdle seda Js 49:6ga. Kelle kohta see kirjakoht algselt käis? Kuidas apostel Paulus seda kasutab?

Vahel rakendub Vana Testamendi prohvetikuulutus rohkem kui korra. Apostel Paulus võtab siin prohvetikuulutuse, mis osutas algselt Iisraelile ja kuulutas prohvetlikult ette Messia tulekut (vaata Js 41:8; Js 49:6 ja Lk 2:32), ning rakendas seda Uue Testamendi aegse koguduse kohta. Kogudus, kes hülgab Kristuse eeltoodud korralduse või vähendab seda, ei täida oma olemasolu eesmärki ning kaotab silmist oma prohvetliku kutsumuse.

Millised on koguduse, ka kohaliku koguduse ohud, kui keskendutakse niivõrd siseelule, et unustatakse, mis eesmärgil kogudus alguse sai?

Oleme sellel nädalal püüdnud vastata küsimusele „Milleks avalikult tunnistada?“ Oleme avastanud, et siis, kui jagame oma usku kaasinimestega, tunneme rõõmu Jumalaga koos tegutsemisest Tema missioonil maailma heaks. Kui tunnistame Tema armastusest, pakume inimestele suuremaid võimalusi pääseda, kuna nad näevad Tema armu ja tõe palju selgemini.

Samas on tunnistamine ka üks Jumala vahend meid vaimulikult kasvatada. Kui me ei jaga seda, mida Kristus on meie heaks teinud, ega teeni kaasinimesi, siis sumbub ehtne vaimulik elu.

Tunnistamine seab meid kokkupuutesse Tema südamega, kes igatseb päästa kogu inimsugu. Tunnistamine on Tema korraldusele kuulekalt vastamine. Täna õppetunnis uurime, mis innustab kõige enam tunnistama.

Loe 2Kr 5:14, 15, 18–20. Mis ajendas Paulust läbi elama raskeid katsumusi, kannatusi, kitsikusi ja hädasid evangeeliumi nimel? Kuidas saab sama ind panna meid Kristust teenima?

Apostel Paulust ajendas armastus. Nii mõndagi, mida sa armastuse pärast teed, ei oleks sa mingil muul põhjusel valmis tegema. Kui apostel teatab, et „Kristuse armastus sunnib meid,“ siis rääkis ta igavesest tõest. Sõna *sunnib* tähendab „tõukab tagant, paneb liikuma, kontrollib või on ülimalt ajeks“. Kristuse armastus kontrollis Pauluse tegevust ja ohutas teda tunnistama. Kartmatu sihikindluse ja siirusega levitas ta lunastusplaani Vahemere-äärses maailmas.

„Südames peab elama armastus. Südamepõhjani kristlane saab oma ajendid sügavast kiindumisest Õpetajasse. Läbi Kristusesse kiindumise voogab isetu huvi vendade vastu.“ – Ellen G. White, „The Adventist Home“ lk 425.

Kui tunnistame tõeliselt, millise tohutu ohvri on Kristus meie heaks toonud, siis matab Tema armastus meid enda alla ja sunnib rääkima kaasinimestele sellest, mida Ta on meile teinud.

Tema, kes on teinud kogu loodu (galaktikad, tähed, inglihulgad, terve kosmose, muud maailmad) oli seesama, kes suri ristil meie eest. Kuidas saakski selline hämmastav tõe mitte luua meis armastust Jumala vastu ja soovi seda armastust levitada?

Reede, 3. juuli

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Apostlite teod“ peatükki „Jumala eesmärk oma kogudusega“ lk 9–16 ja raamatust „Ajastute igatsus“ peatükki „Minge ja õpetage kõiki rahvaid“ lk 822–828.

Uue Testamendi aegne kogudus seisis silmitsi ohuga lakata mõistmast oma olemasolu eesmärki. Ellen G. White kirjeldab seda ohtu: „Jeruusalemma koguduse tagakiusamise tagajärjeks oli tegelikult suur edasimineku armuõpetusetöös. Kuna sõna kuulutamist selles paigas oli saatnud edu, oli tekkinud oht, et jüngrid jäävad siia liiga kauaks, meenutamata oma Õnnistegijalt saadud ülesannet minna kõike maailma. Unustades, et jõudu kurjusele vastu panna saab kõige paremini aktiivse tegutsemisega, hakkasid nad mõtlema, et miski pole nende töös tähtsam kui kaitsta Jeruusalemma kogudust vaenlase rünnakute eest. Selle asemel, et õpetada vastpöörduvaid viima evangeeliumi nendele, kes seda veel ei olnud kuulnud, oli neil oht võtta seisukoht, mis võis mõjutada kõiki rahulduma saavutuga.“ – „Apostlite teod“ lk 105.

Küsimused aruteluks:

1. Vaata hoolikalt äsjaloetud tsitaati Ellen G. White'i sulest. Miks peame tänagi olema ettevaatlikud sama ohu võimalikkuse suhtes? Miks oleks selline suhtumine meie ees seisvatele misjonitöö väljakutsetele silma vaadates kohutavalt, lausa traagiliselt vale?
2. Mida sa arvad, miks lõppeb iga evangeelium sama korraldusega? Loe Mt 28:18–20; Mk 16:15, 16; Lk 24:46–49 ja Jh 20:21. Mida tähendas see esimese sajandi usklite jaoks ja mida peaks see tähendama meie jaoks tänapäeval?
3. Kas tunnistamine ja teenimine saab kunagi hakata asendama ehtsat vaimulikust? Kui nii, siis kuidas ning mismoodi panna seda lõksu tähele?
4. Rääkige klassis vastusest teisipäevase osa küsimusele, kuidas tunnistamine ja evangeeliumitöö sinu enda vaimulikku kasvu edendavad. Mida oled õppinud, mis võiks kaaslasi aidata? Milliseid vigu oled teinud, mida saad aidata teistel vältida?
5. Mõtiskle hämmastava tõsiasja üle, et Jumal armastab meist igaüht isiklikult. Mida see sinu arusaamist mööda tähendab? Kuidas peaks see küllap tähtsaim tõe kogu universumis mõjutama su eluviisi?

Viivitus lennujaamas

Loo on kirja pannud Glenn Ernford Lie.

Kohtupäeval esitatakse ainult üks küsimus. Kuulsin sedasama küsimust siis, kui mu rahvusvaheline lend maandus Ameerika Ühendriikide Oregoni osariigis Portlandis.

Portlandi Rahvusvahelises Lennujaamas heitis USA immigratsiooniametnik pilgu mu Norra passi ja vaatas siis mulle otsa. „Mis plaanid teil on?” küsis ta.

„Tulen külla ühele sõbrale,” vastasin ma.

„Mis aadressil?” uuris ta.

„Ma ei tea,” ütlesin. „Aga see naine kohtub minuga siin lennujaamas.”

Immigratsiooniametnik ei jäänud sellega rahule, et ma aadressi ei teadnud.

„Kus te temaga kohtusite?” küsis ta.

„Londoni lähistel asuvas kolledžis.”

„Mida te seal õppisite?”

„Teoloogiat.”

Immigratsiooniametnik vaatas mulle uurivalts otsa.

„Kas te olete usklik?” tahtis ta teada.

„Jah.”

Ametnik vaatas enda käes olevat passi ja siis taas mulle otsa.

„Noh, miks te olete päästetud?” küsis ta.

Vastus tuli mu suust kohe.

„Sellepärast, et Jeesus suri minu eest,” teatasin ma.

Immigratsiooniametnik vaatas mulle otsa.

„Hea vastus,” ütles ta. „Võite siseneda.”

Naeratasin ja olingi jõudnud Ameerika Ühendriikidesse.

Tabasin selle vestluse mõtte ära siis, kui siirdusin pagasi kättesaamise alasse. Kohtupäeval esitatakse ainult üks küsimus: Miks sa oled päästetud? Vastuse leiame 1Jh 5:11–13, kus on öeldud: „Ja see tunnistus on: Jumal on andnud meile igavese elu ja see elu on tema Pojas. Kellel on Poeg, sellel on elu; kellel ei ole Jumala Poega, sellel pole elu. Seda ma olen kirjutanud teile, kes te usute Jumala Poja nimesse, et te teaksite: teil on igavene elu.”

Miks sa oled päästetud? Usaldava päästekindlusega võid vastata: „Sest Jeesus suri minu eest.” Vastutasuks kuuled armsaid sõnu: „Hea vastus. Võid siseneda.”

55aastane Glenn Ernford Lie on õpetaja Norra pealinnas Oslos asuvas Østmarka Koolis, mis kuulub seitsmenda päeva adventistidele. Ta on Seitsmenda Päeva Adventistide Betali Koguduse liige ja endine noortepastor; Betali adventkogudus sai 2017. aastal kolmeistkümnenda hingamispäeva annetuse, et avada noortekeskus.

Võidukad tunnistajad: isikliku tunnistuse vägi

Selle nädala õppeaine: Mk 5:15–20; Mk 16:1–11; Ap 4:1–20; IJh 1:1–3; Gl 2:20; Ap 26:1–32.

Juhtsalm: „*Meil on ju võimatu jätta rääkimata seda, mida me oleme näinud ja kuulnud*“ (Ap 4:20).

Isiklik tunnistus on ebatavaliselt jõuline. Kui meie südant soojendab Kristuse armastus ja meid on muutnud Tema arm, siis on meil Temast rääkida midagi olulist. Üks asi on rääkida edasi, mida Jeesus on kellelegi teisele teinud. Hoopis midagi muud on rääkida, mida Ta on meile isiklikult teinud.

Isiklikule kogemusele on keeruline vastu vaielda. Inimesed võivad arvustada su teoloogiat või tekstitõlgendust või pilgata usku üldiselt. Ent kui keegi ütleb: „Kunagi olin lootusetu, aga nüüd on mul lootus; tundsin end süüdi, aga nüüd on mul rahu; mul polnud eesmärki, aga nüüd on mul siht silme ees,“ siis mõjutab evangeeliumi vägi isegi kahtlejaid.

Ehkki mõni inimene võib pöörduda ootamatult ja järsku, nagu apostel Paulus Damaskuse teel, tullakse usule palju sagedamini seetõttu, et inimene hakkab üha enam tajuma Jeesuse väärtust, ta hindab järjest sügavamalt Jeesuse hämmastavat armu ja tajub teravalt tänulikkust pääste eest, mida Jeesus vabalt pakub. Kristus muudab meie elu põhjalikult. Just sellist tunnistust vajab ja igatseb maailm meeletult.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 11. juuliks.

Loe Mk 5:15–20. Mida sa arvad, miks saatis Jeesus selle mehe Dekapolis-esse oma perele ja sõpradele tunnistama, mitte ei toinud tema äsjaleitud usku sellega, et jätnuks ta enda juurde?

Sõna *Dekapolis* on liitsõna: *deka* tähendab kümmet ja *polis* linna. Dekapolis oli esimesel sajandil pKr Galilea mere kallastel asuva kümne linna maa. Neid linnu sidus ühine keel ja kultuur. Paljud selle piirkonna inimesed tundsid kurjast vaimust vaevatud. Ta oli neid südamepõhjani hirmutanud oma ettearvamatute, vägivaldse käitumisega. Jeesus nägi selles mehes inimest, kes igatses midagi palju paremat, ja vabastas mehe seepärast teda piinavatest deemonitest.

Kui linnarahvas kuulis, et Jeesus oli lubanud deemonitel nende sigadesse minna ja et seakari oli üle kaljuserva merre jooksnud, tulid nad vaatama, mis toimub. Markuse evangeeliumis on kirjas: „Ja nad astusid Jeesuse juurde ja nägid kurjast vaimust vaevatud, kelles oli olnud Leegion, istuvat rõivastatult ja selge aruga, ja nad löid kartma“ (Mk 5:15). See mees oli jälle terve – kehaliselt, vaimselt, emotsionaalselt ja vaimulikult. Evangeeliumi olemus on tuua patust purustatud inimesed tagasi terviklikkusse, mille jaoks Kristus on neid loonud.

Kes oluks parem inimene Dekapolise kümne linna elanike jaoks kui endine kurjast vaimust vaevatu, kes sai terves piirkonnas tunnistada? Ellen G. White märgib hästi: „Kristuse tunnistajatena tuleb meil rääkida sellest, mida me teame, mida oleme näinud, kuulnud ja tundnud. Kui me järgime Jeesust samm-sammult, võime väga lihtsalt, kuid mõjuvalt kõnelda teest, millel Tema on meid juhtinud. Me võime jutustada sellest, kuidas oleme toetunud Tema töotustele ning leidnud need olevat kindlad. Me võime tunnistada sellest, mida oleme kogenud Kristuse armust. Sellist tunnistust ootab Issand ja ilma sellise tunnistuseta maailm hukkub.“ – „Ajastute igatsus“ lk 340. Jumal kasutab tihtilugu vähetöotavaid tunnistajaid, keda Tema arm muudab, et meie maailmas midagi muuta.

Milline on sinu lugu; tähendab, sinu enda uskutuleku lugu? Mida räägid teistele sellest, kuidas sa uskuma hakkasid? Mida on sul pakkuda mõnele mittepöördunudule, kellele võiks olla kasuks kuulda sinu kogemust?

Kuulutada ülestõusnud Kristust

Oli pühapäeva varahommik, kui kaks Maarjat Kristuse haua poole tõttasid. Nad ei läinud Tema käest midagi küsima. Mida saakski surnud mees neile anda? Kui nad Teda viimast korda nägid, oli Ta keha verine, muljutud ja rikutud. Vaatepildid ristist olid sügavalt nende mällu sööbinud. Nüüd täitsid nad lihtsalt oma kohust. Leinates astusid nad haua poole, et Tema ihu võida. Meeleheite sünged varjud olid mähkinud nende elu ahistavasse pimedusse. Tulevik oli heitlik ja pakkus vähe lootust.

Haua juurde jõudnud, läksid naiste silmad suureks, kui nad leidsid selle tühja olevat. Matteus paneb ülestõusmishommiku sündmused kirja niisuguste sõnadega: „Aga ingel pöördus naiste poole ja ütles: „Teie ärge kartke! Ma tean, et te otsite ristilöödud Jeesust. Teda ei ole siin, ta on üles äratatud“” (Mt 28:5, 6).

Nüüd said naised ülevoolavalt rõõmsaks. Sünged kurbusepilved hajusid ülestõusmishommiku koidukiirte ees. Nende hingevalu öö oli möödas. Önn kaunistas nende nägu ning rõõmulaulud tulid leinapisarate asemele.

Loe Mk 16:1–11. Kuidas reageeris Maarja, kui ta avastas, et Kristus oli surnust üles tõusnud?

Pärast seda, kui Maarja kohtus ülestõusnud Kristusega, jooksis ta seda lugu jutustama. Head uudised on jagamiseks ning tema ei saanud vaikida. Kristus oli elus! Tema haud oli tühi ja maailm pidi seda teadma. Kui meie kohtume Jeesusega elu kiirteel, tuleb meilgi pärast seda joosta lugu jutustama, sest head uudised on jagamiseks.

Huvi pakub *tõsiasi*, et kuigi Jeesus rääkis mitmel korral oma jüngritele – neile, keda Ta eriliselt välja valis –, et Ta tapetakse ja äratatakse seejärel üles, keeldusid jüngrid Maarja tunnistust uskumast. „Ja nemad ei uskunud, kui said kuulda, et Jeesus elab“ (Mk 16:11). Kui isegi Jeesuse jüngrid kohe ei uskunud, siis ei peaks meid üllatama, kui kaasinimesed ka meie sõnu kohe omaks ei võta.

Millal su usukuulutamine viimati järsult tagasi lükati? Kuidas reageerisid ja mida oled sellest kogemusest õppinud?

„Nähes Peetruse ja Johannese kartmatust ja teada saades, et nad on õppimata ja lihtsad mehed, panid nad seda imeks. Nad tundsid ära, et need mehed olid olnud Jeesuse kaaslased“ (Ap 4:13).

Uue Testamendi aegne kogudus kasvas plahvatuslikult. Nelipühapäeval ristiti 3 000 inimest (Ap 2:41). Mõne nädala pärast liideti kogudusega veel tuhandeid (Ap 4:4). Peagi märkasid ametivõimud, mis oli teoksil. Need Uue Testamendi aegsed usklikud olid olnud Kristusega. Nende elu oli muutunud. Tema arm oli nad ümber kujundanud ja nad ei saanud vaikida.

Loe Ap 4:1–20. Mis siin toimus? Mis juhtus siis, kui ametivõimud püüdsid Peetrust ja Johannest vaikima panna? Kuidas apostlid vastasid?

Need usklikud olid uued Kristuses ja neil tuli oma lugu rääkida. Jumala arm oli ümber kujundanud valjuhäälse kalamehe Peetruse. Jumala arm oli ümber kujundanud piksepojad Jaakobuse ja Johannese, kellel oli raske oma pahameelt vaos hoida. Jumala arm oli ümber kujundanud kõhkleva Toomase. Jüngritel ja igal varakristliku koguduse liikmel oli rääkida oma lugu ning nad ei suutnud vaikida. Pööra tähelepanu Ellen G. White'i raamatus „Tee Kristuse juurde“ võimsalt esile toodud mõttele: „Kui inimene tuleb Kristuse juurde, tekib soov kohe teistele teatavaks teha, kui hea sõbra on ta leidnud Jeesuses. Ta ei saa päästvat ja pühitsevat tõde sulgeda oma südamesse.“ – lk 78.

Pööra tähelepanu sellele, mida usujuhid ütlesid (Ap 4:16). Nad tunnistasid avalikult äsja sooritatud imeteo tõepära – terveks saanud mees seisis ju otse nende ees. Isegi selle kõige juures keeldusid nad oma suhtumist muutmast. Ning sellisele avalikule trotsile vaatamata ei kavatsenud Peetrus ja Johannes tunnistamisest loobuda.

Milline seos on Kristuse tundmise ja Kristusest rääkimise vahel? Miks on niivõrd oluline tunda Kristust selleks, et suuta Temast tunnistada?

Ap 26. peatükis leiame apostel Pauluse vangina seismas kuningas Agrippa ees. Kuningaga siin otseselt rääkides esitas Paulus oma isikliku tunnistuse; ta kõneles nii oma elust Jeesuse järelkäijate tagakiusajana kui ka oma uskutulekule järgnenud elust Jeesuse tunnistajana, samuti töotusest, et surnud äratatakse üles (Ap 26:8).

Kui Paulus Damaskuse teel ristiusku pöördus, kõnetas Teda Issand ja ütles: „Mina olen sulle end näidanud selleks, et sind määrata sulaseks ja kõige selle tunnistajaks, mida sa oled näinud minu juures ja näed, kui ma sulle end veel näitan“ (Ap 26:16). Oma usust kõnelemine on alati jõuline kogemus. See tähendab kuulutamist, mida Kristus on meie heaks teinud minevikus, mida Ta teeb meie elus praegu ja mida Ta viib meie heaks ellu homme.

Tunnistust andes ei räägi me iialgi endast. Me räägime Temast. Tema on Jumal, kes andestab meie ülekohtused teod, parandab meie haigused, kroonib meid armastusväärusega ja rahuldab meid heaga (Ps 103:3–5). Tunnistamine on lihtsalt Tema hämmastavast armust rääkimine oma loo kaudu. See on tunnistus isiklikust kohtumisest niisuguse hämmastava armu Jumalaga.

Loe 1Jh 1:1–3 ning võrdle seda Gl 2:20ga. Milliseid sarnasusi märkad? Mille poolest Johannese ja Pauluse kogemused sarnanevad?

Ehkki Johannesel ja Paulusel olid erinevad elukogemused, olid nad mõlemad isiklikult Jeesusega kohtunud. Nende kogemus Jeesusega polnud midagi sellist, mis toimus minevikus ja sai siis läbi. Tegemist oli jätkuva, igapäevase rõõmuga Tema armastusest ja käimisega Tema tõe valguses.

Kas uskutulek kuulub üksnes möödanikku? Vaata Ellen G. White'i ütlust nende kohta, kes mõtlesid, et üksnes minevikus toimunud pöördumiskogemus oli oluline: „Justkui oleks ühe korra religioonist kuulmine tähendanud, et nad ei pea iga päev usu juurde tulema; aga igaüks meist peab iga päev pöörduma.“ – „Manuscript Releases“, 4. kd, lk 46.

Vaatamata sinu minevikukogemustele – kuitahes jõulistele ja dramaatilistele –, miks on oluline suhelda Issandaga päevast päeva, tajuda iga päev Tema tõelisust ning Ta headust ja väge? Räägi oma vastusest hingamispäeval klassis.

Vaadelgem veelkord Paulust Agrippa ees. Apostel Paulus seisab mehe ees, kes on viimane juutide kuningas, viimane Makabeide suguvõsaliinis ja Heroodese kodakonnas. Agrippa tunnistab suuga, et ta on juut, kuid ta süda kuulub Roomale. (Vaata „Piibli kommentaarid, SPA poolt välja antud“, 6. kd, lk 436.) Seal seisab misjonireisidest räsitud ning headuse ja kurjuse vahelises võitluses lahinguarme saanud eakas apostel, kelle südant täidab Jumala armastus ja kelle näolt peegeldub Jumala heasoovlikkus. Vaatamata sellele, mis on tema elus juhtunud, vaatamata kogetud tagakiusamisele ja raskustele saab ta öelda, et Jumal on hea.

Agrippa on küüniline, kahtlustav, paadunud ja tõesti ükskõikne igasuguse ehtsa väärtussüsteemi suhtes. Ta erineb Paulusest, kes on täis usku, andunud tööle ja seisab järeleandmatult õiguse eest. Erisus nende kahe mehe vahel on selgeimast selgeim. Sellel kohtuistungil palub Paulus luba rääkida ja saab Agrippalt loa.

Loe Ap 26:1–32. Kuidas Paulus Agrippale tunnistab? Mida saame tema sõnadest õppida?

Lahkus avab südame, kuid valjus suleb selle. Paulus on siin Agrippa suhtes uskumatult lahke. Ta nimetab teda „kõikide juudi kommete ja vaidlusküsimuste parimaks tundjaks“ (Ap 26:3). Siis hakkab ta rääkima enda uskutulekust.

Loe Pauluse ristiusku pöördumise lugu Ap 26:12–18 ja pööra siis tähelepanu mõjule, mida see Agrippale avaldab (Ap 26:26–28). Mida sa arvad, miks reageerib Agrippa just niimoodi? Mis avaldab talle Pauluse tunnistuses muljet?

Pauluse tunnistus sellest, kuidas Jeesus muutis tema elu, avaldab jumalavallatule kuningale tugevat mõju. Muutunud elust tugevamat tunnistust ei ole. Ehtsalt uskuma hakanud inimese elu tunnistusel on kaasinimestele hämmastav mõju. Isegi jumalavallatuid kuninga liigutab armu kaudu muudetud elu. Kui meil pole ka nii tähelepanuväärset lugu nagu Paulusel, oleme ometi suutelised kaasinimestele jutustama, mida tähendab Jeesus tunda ja olla Tema vere kaudu lunastatud.

Reede, 10. juuli

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Apostlite teod“ peatükki „Ei puudu palju...“ lk 433–438.

Kristlase elu tuum on suhe Jeesusega, mis on niivõrd rikas ja täiuslik, et igatseme seda jagada. Õige doktriin on küll väga tähtis, kuid see ei saa asendada armu kaudu ümber kujundatud ja armastusest muudetud elu. Ellen G. White ütleb selle selgelt välja: „Õnnistegija teadis, et ükski argument, kui tahes loogiline, ei suuda võita südameid ega murda läbi isekuse ja maailma-meelsuse kestad. Ta teadis, et Tema jüngrid peavad saama taevase anni: evangeelium pidi olema mõjuv ainult siis, kui seda kuulutavad inimesed, kelle süda on muutunud soojaks ja huuled kõneosavaks Tema elava tundmise läbi, kes on tee, tööde ja elu.“ – „Apostlite teod“ lk 31. Raamatus „Ajastute igatsus“ lisab ta sellise sügava mõtte: „Kristuse imeväärne armastus sulatab inimsüdamed, kuid pelk doktriinide rõhutamine ei saavuta midagi.“ – Lehekülg 826.

On inimesi, kes arvavad, et püüe veenda kaasinimesi uskuma tõdesid, mida nemad on Jumala Sõnas avastanud, ongi oma isikliku tunnistuse esitamine. Kuigi teataval ajal on oluline jagada Jumala Sõna tõdesid, tuleb meie isikliku tunnistuse all enamasti mõista süütundest vabanemist, rahu, halastust, andestust, jõudu, lootust ja rõõmu, mille oleme leidnud Jeesuse poolt väga varmselt pakutavas igavese elu annis.

Küsimused aruteluks:

1. Mida sa arvad, miks avaldab meie isiklik tunnistus kaasinimestele nii suurt mõju? Kuidas on kaasinimeste tunnistused mõjutanud sind ja sinu elukogemust?
2. Vestelge klassis vastuste üle kolmapäevase osa viimasele küsimusele. Miks on igapäevane kogemus Issandaga väga tähtis nii meie tunnistamistöö kui ka isikliku usu pärast?
3. Muidugi saab võimas tunnistus olla mõjuv tõend. Miks on aga jumalakartlik elu samal ajal nii tähtis osa meie tunnistusest?
4. Jutusta klassile oma isiklik tunnistus. Pea meeles, et räägid sellest, mida Kristus on sinu heaks teinud ja mida Ta sulle tänapäeval tähendab. Mida muudab Jeesus sinu elus?

Taaselustumine Ohio koguduses

Loo on kirja pannud Andrew McChesney Adventmisjonist.

Finantsplaneerija Vince Waln usub, et Püha Vaim ja orel muutsid 15liikmelise kahaneva koguduse umbes kolme aastaga 85liikmeliseks elavaks koguduseks Ameerika Ühendriikides Ohio osariigis.

Imed algasid siis, kui Vince pidas jutlusi paljudes väikestes kogudustes, sealhulgas Seitsmenda Päeva Adventistide Hamiltoni koguduses, kus ta oli lapsena jumalateenistustel käinud. „Kuulajaskond oli päris kõvasti langenud,“ ütles Vince. „Ei olnud kedagi, kes klaverit mängiks. Mu naine laulis CD-salvestuse saatel.“

Ühel öhtul käis Vince'i abikaasa Darla Hamiltoni koguduses vastabiellunud noorpaarile pulmakingitusi viimas. Koju naastes teatas ta, et koguduse pastor läheb ära.

„Sa võiksid sinna pastoriks minna,“ ütles naine naljatades.

Järgmise kahe nädala jooksul ei läinud Vince'il kogudus meelest. Ta ärkas öösel üles, naise sõnad kõrvus kõlamas: „Sa võiksid olla pastor.“

Lõpuks hakkas Vince kuue kuu jooksul vabatahtlikult Hamiltoni kogudust aitama. Seejärel kuulis ta, et Hamiltoni koguduse kuus nõukogu liiget olid palvetanud, kuna soovisid Vince'i endale ilmikpastoriks.

„Nad palvetasid nende kahe nädala jooksul, kui ma olin keset ööd üles ärganud,“ ütles Vince. „See oli kindlasti Püha Vaimu tegevus.“

Vince kutsus oma uues rollis muusikaosakonna juhiks appi pensionile jäänud kutselise organisti Jerry Tayloriga. Ühel päeval helistas Jerry erutatult Vincele ja ütles, et Cincinnati rikaste eakate ühing müüb ehtsat orelit 75 000 dollari eest.

„Me ei saa seda endale lubada!“ ütles Vince. „Isegi 5 000 dollarit oleks liig.“

„Heidame sellele siiski pilgu peale,“ arvas Jerry.

Eakate ühingu kaplan sattus Hamiltoni kogudusest vaimustusse. Ta palus koraks end vabandada ning ütles tagasi tulles: „Rääkisin just praegu direktoriga. Oleme otsinud kogudust, kellele see orel kinkida. Ainus nõue on, et ukсед oleksid kogukonnale avatud.“

Hamiltoni kogudus sai orelit ilma rahata.

Imed jätkusid. Ehitustöölised remontisid orelit silmas pidades pühakoja omahinnaga. Insenerid aitasid kogudusel ühineda linna veevärgiga, sest paagist võetud vesi ei kõlvanud joogiks. Koguduse uue kooriga liitus kristlasi mitmest uskkonnast.

Põnev hetk saabus siis, kui kaks naist astusid ühel hingamispäeva hommikul kirikusse ja teatasid, et tahavad pidada piibellikku hingamispäeva, kuna olid omal käel Piiblit uurinud. Hiljem ristiti üks naine ja tema abikaasa.

Viledega orel aga näib olevat põhiline instrument, mida Jumal on kasutanud selleks, et kõita inimesi kogudusega, rääkis 65aastane Vince. „Me lihtsalt tõmbame inimesi,“ ütles ta.

Näha inimesi läbi Jeesuse silmade

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mk 8:22–26; Jh 4:3–34; Jh 1:40, 41; Mk 12:28–34; Lk 23:39–43; Ap 8:26–38.

Juhtsalm: „*Ning ütles neile: „Järgnege mulle ja ma teen teist inimesepüüdjad!”*“ (Mt 4:19).

Jeesus töötas inimestega ja meie saame sellest teada, kuidas suunata kaas-inimesi pääste äratundmiseni Jeesuses Kristuses. Kui käime Temaga koos mööda Jeruusalemma rahvarohkeid tänavaid, sammume piki Juudamaa tolmuiseid teid ja rändame Galilea rohetavail mäekinkudel, saame teada, kuidas avaldusid inimhingede otsimisel Tema riigi põhimõtted.

Jeesus nägi kõiki mehi ja naisi inimestena, keda võita Tema riiki. Ta nägi igaüht jumaliku kaastunde pilgu läbi. Ta nägi, et Peetrus pole üksnes tahumatu, valjuhäälnne kalamees, vaid võimas evangeeliumikuulutaja. Ta nägi, et Jaakobus ja Johannes pole ainult äkilised, käremeelsed äärmuslased, vaid ka Tema armu innukad kuulutajad. Ta nägi Maarja Magdaleena, Samaaria naise ja veritõbise naise südamepõhjas olevat janu eheda armastuse ja heakskiidu järele. Ta nägi Toomases küünilisest kahtlejast enamat – nägi siirast küsijat. Olgu tegemist juudi või paganaga, mehe või naisega, röövliga ristil, väepealikuga või kurjadest vaimudest vallatud mehega – Jeesus nägi nende Jumalast antud suutlikkust ja vaatas neid päästmise pilgu läbi.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 18. juuliks.

Kogu Piiblis on ainult üks ime, mille Jeesus tegi kahes etapis. Jutt on Betsaidas toimunud pimesa mehe tervistamisest. See lugu pakub Kristuse tänapäeva koguduse jaoks ajatu õppetunni. See selgitab Jumala plaani kasutada iga usklikku, et tuua veel keegi Jeesuse juurde. Pühakiri ütleb: „Ja nad tulid Betsaidasse ja Jeesuse juurde toodi pime ja paluti, et Jeesus teda puudutaks“ (Mk 8:22). Siin on kaks võtmesõna – „toodi“ ja „paluti“. Pime mees ei tulnud omapäi. Tema sõbrad nägid ta vajadust ja töid ta kohale. Võimalik, et mehel polnud kuigi palju usku, kuid sõpradel oli. Nad uskusid, et Jeesus võib pimesa mehe tervistada.

Uues Testamendis on ligikaudu 25 Jeesuse sooritatud selget tervendamist. Neist rohkem kui pooltel kordadel toob sugulane või sõber tervendamist vajava isiku Jeesuse juurde. Paljud inimesed ei tule kunagi Jeesuse juurde muidu, kui uskuv inimene neid ei too. Meie osa on hakata „tutvustajaks“ ja tuua inimesed Jeesuse juurde.

Teine sõna Mk 8:22, mis väärrib meie tähelepanu, on sõna „paluma“. See võib tähendada „häralt palumist, anumist või üleskutset“. Seda kasutatakse häälekast, tormilisest nõudmisest leebema, lahkema, õrnema tungiva palumise korral. Selle mehe sõbrad palusid Jeesust südamliselt, uskudes, et Tal on nii tahtmist kui ka väge meest aidata. Mehel endal ei pruukinud olla usku sellesse, et Jeesus võib Ta terveks teha, kuid tema sõbrad uskusid. Mõnikord tuleb meil kaasinimesed Jeesuse juurde tuua oma usu tiibadel.

Loe Mk 8:22–26. Mida sa arvad, miks tervendas Jeesus pimesa mehe kahes järgus? Milline õppetund on selles loos meie kui Jeesuse tunnistajate jaoks tänapäeval?

Kas on võimalik, et ka meie ei näe inimesi selgelt? Kas näeme neid mõnikord pigem ebamääraste varjukujudena, nagu „puid kõndimas“, selle asemel, et näha neis Jumala riiki püüdlejaid? Mida sa arvad, miks ei näe me mõnikord inimesi selgesti?

Mida saame siit loost õppida lisaks ilmselgele õppetunnile sellest, kuidas Jumal kasutab meid inimesteni jõudmiseks? Mida võiks loetu meile õpetada näiteks selle kohta, kuidas nii meditsiinil kui ka vaimulikkusel on oma osa hukkuvate hingede tervendamisel ja evangeliseerimisel?

Jeesus andis oma jüngritele eeskuj, mida tähendab näha iga inimest uuest vaatenurgast – Ta õpetas neile, kuidas vaadata inimesi taeva pilgu läbi. Tema pilk inimestele tungis lähtekohani. Ta nägi neid sellistena, kelleks nad võisid saada, ega peatunud sellel, millised nad olid. Igasuguses inimestega suhtlemises kohtles Ta neid väärikalt ja lugupidavalt. Sageli üllatas jüngreid see, kuidas Jeesus inimestega käitus. Eriti tuleb see esile Samaaria naisega suhtlemisel.

„The Archeological Study Bible“ teeb juutide ja samaarlaste suhete kohta huvitava tähelepaneku: „Samaarlaste ja juutide vaheline lahkeli pärines amusest ajast. 2Kn 17. peatüki järgi olid samaarlastel Mesopotaamia rahvaste järeltulijad, keda Assüüria kuningas pani sunniviisiliselt elama Põhja-lisraeli pärast seda, kui ta oli põhja-iisraellased 722. aastal eKr sealt pagendanud. Nad ühendasid Jahve kummardamise ebajumalateenistusega.“ – „The Archeological Study Bible“ (Zondervan Publishing, 2005) lk 1727. Lisaks ebajumalateenistustele tavadele rajasid samaarlastel Gerisimi mäele konkureeriva templi koos preesterkonnaga. Selliseid teoloogilisi erinevusi silmas pidades olid jüngrid küllap hämmingus, et Jeesus valis Galileasse minna samaarlaste ala kaudu. Neid üllatas, et Jeesus ei lasknud ennast tõmmata usulistesse vaidlustesse. Ta asus otse asja kallale – Samaaria naine igatses omaksvõttu, armastust ja andestust.

Loe Jh 4:3–34. Millist lähenemisviisi kasutas Jeesus Samaaria naise puhul? Kuidas vastas naine sellele, et Kristus temaga vestlema hakkas? Mismoodi reageerisid jüngrid sellele kogemusele ja kuidas avardas Jeesus nende arusaama?

Lõppematu õppetund, mida Jeesus igatses anda oma jüngritele ja meile iga-ühele, on lihtsalt selline: „Need, kellel on Kristuse Vaim, näevad kõiki inimesi jumaliku kaastunde pilgu läbi.“ – Ellen G. White, „The Signs of the Times“, 20. juuni 1892.

Kes on need inimesed, keda kaldud oma kultuuri ja ühiskonna mõjul põlgama või kellest sa lugu ei pea? Miks tuleb sul oma hoiakut muuta ja kuidas see muutus saabub?

Keegi on hästi öelnud: „Elus saab alustada ainult sealt, kus sa oled, sest teist lähtepunkti ei ole.“ Jeesus tõi selle põhimõtte esile Ap 1:8, kui Ta teatas: „... vaid te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaariamaal ning ilmamaa äärteni.“

Jeesuse sõnum oma jüngeritele oli liiga selge, et seda vääriti mõista: alustage sealt, kus te olete. Tunnistage seal, kuhu Jumal on teid pannud. Parematest võimalustest unistamise asemel alga enda ümber olijatest. Vaata jumaliku pilgu läbi sulle kõige lähemaid võimalusi!

Ei ole vaja, et oleksime maailma kõige haritumad, kõige kõneosavamad, kõige andekamad inimesed. Kuigi sellised anded on *õigesti kasutatuna* suureks abiks, vajad sa lõpuks ainult omaenda armastust Jumala ja inimeste vastu. Juhul, kui oled tahtlik tunnistama, avab Jumal sulle tee.

Loe Jh 1:40, 41; Jh 6:5–11 ja Jh 12:20–26. Mida räägivad need kirjakohad sulle Andrease vaimulikust silmanägemisest ja tema arusaamisest tunnistamise osas?

Andrease kogemus on meie jaoks kõnekas. Ta alustas oma perekonnast. Esmalt rääkis ta Kristusest oma vennale Peetrusele. Siis suhtles ta südamlikult poisikesega, kes andis Jeesusele vahendid imeteoks, ning just Andreas teadis, mida kreeklasega teha. Teoloogia üle väitlemata tajus ta nende vajadust ja tegi nad tuttavaks Jeesusega.

Mõjus hingedevoitmine on positiivsete ja hoolivate suhete loomise kunst. Mõttele mõnele oma lähimale inimesele, kes Jeesust ei tunne. Kas nad näevad sinu elu vaadates kedagi, kes on kaastundlik ja hooliv? Kas nad tajuvad sinus rahu ja eesmärki, mida nad igatsevad? Kas sinu elu on evangeeliumikuulutus? Inimesed saavad Jumalaga sõbraks siis, kui räägime neile Jeesusest. Neist saavad kristlikud sõbrad ja viimaks, kui jagame Jumala lõpuaja kuulutuse piibellikku tõde, võivad neist saada ka seitsmenda päeva adventistid.

Miks võib nii mõnelgi korral olla väga raske juhtida Kristuse juurde oma pereliikmeid ja sugulasi? Kas sul on olnud edu, kui oled rääkinud Jeesusest mõnele oma pereliikmele või lähedasele sõbrale? Räägi klassis põhimõtetest, mis võiksid kellelegi abiks olla.

Jeesus oli meister keeruliste inimeste kohtlemisel. Nii oma sõnade kui ka tegudega väljendas Ta omakspidamist. Ta kuulas vastuvõtlikult inimeste muresid ja küsimusi ning avas tasahaaval jumaliku tõe. Ta tundis ära paadunuimate südamete sisima igatsuse ja nägi pahelisimategi patuste võimalusi. Jeesuse jaoks ei olnud keegi evangeeliumi ulatusest väljas. Jeesus uskus kindlalt, et „keegi ei ole langedanud nii sügavale, keegi ei ole nii paheline, et ta ei võiks leida päästet Kristuses.“ – Ellen G. White, „Ajastute igatsus“ lk 258. Jeesus vaatas inimesi läbi teistsuguste prillide kui meie seda teeme. Ta nägi igas inimolevuses algse loomise au kaja. Ta tõstis nende mõtted hoomama võimalust, millised nad võiksid olla, ja paljud asusid oma elus vastama Tema ootustele.

Loe Mt 4:18, 19; Mk 12:28–34 ja Lk 23:39–43. Mida ühist leiad Kristuse üleskutses Siimon Peetrusele ja Johannesele, küsimuse esitanud kirjatundjale, kelle nime ei mainita, ja rõõvile ristil? Õpi hoolikalt tundma Kristuse lähenemisviisi neist igaühele. Mis sulle silma hakkab?

Igal pool, kus Jeesus käis, nägi Ta vaimulikke võimalusi; Ta nägi Jumala riigi võimalikke kandidaate kõige ebatõenäolisemates olukordades. Me nimetame seda võimet „koguduse kasvu silmadeks“. Koguduse kasvu silmad on iseendas arendatud tundlikkus vaadata inimesi Jeesuse meele ja näha võimalust võita neid Jumala riigile. Selle alla kuuluvad ka „koguduse kasvu kõrvad“, mis kuulavad meie ümber oliivate väljaütlemata vajadusi. See tähendab, et kuulame nende südames olevat igatsust millegi järele, mida neil ei ole, ka siis, kui nad seda avalikult ei väljenda.

Palu Jumalal panna sind tajuma Püha Vaimu tegevust kaasinimeste elus. Palveta, et Jumal puudutaks sind teinegi kord ja avaks su silmad nägema vaimulikke võimalusi, mida Tema iga päev su ette toob, et jutustada oma usust kaasinimestele. Olgu sul silma Jumala otsimiseks, tundlik süda kuulamiseks ning tahtlikkus jutustada kaasinimestele Kristusest, keda sa tunnend ja armastad, ning sul algab terve elu kestev põnev teekond. Elu saab täiesti uue tähenduse. Tunnend rahulolu ja rõõmu, mida pole iial varem kogunud. Ainult need, kes töötavad inimhingede heaks, tunnevad rahulolu, mida see endaga kaasa toob.

Apostlite tegude raamat kubiseb lugudest, kuidas jüngrid kasutasid Jumala pakutud võimalusi Tema riigi levitamiseks. Võime raamatu algusest lõpuni lugeda paeluvaid lugusid varakristlikust kogudusest ja selle kasvust, vaatamata sisemistele ja välistele katsumustele, millega nad silmitsi seisisid.

Näiteks jutustab apostel Paulus 2Kr 2:12, 13 oma kogemust Troases: „Aga kui ma Troasesse tulin Kristuse evangeeliumi kuulutama ja mulle avanes uks Issandas, ei olnud siiski mu vaimul kergendust, sest ma ei leidnud oma venda Tiitust. Ma jätsin siis nendega hüvasti ja tulin Makedooniasse.“ Jumal avas Paulusele imeliselt ukse evangeeliumi kuulutamiseks Euroopa mandriosas ning Paulus teadis, et ukсед, mida Jumal täna avab, võivad homme sulguda. Soodsast juhusest kinni haarates ja võimalusi nähes purjetas ta kohe Makedooniasse.

Uue Testamendi Jumal on avatud ukse Jumal – Jumal, kes pakub oma ettenägevuses võimalusi, et saaksime olla usukuulutajad. Jumal tegutseb Apostlite tegude raamatu kogu ulatuses. Ukсед on avatud suurlinnades, maakondades, riikides ja eelkõige üksikisikute südames.

Loe Ap 8:26–38. Mida annavad need salmid teada Filippuse avatusest Jumala juhtimisele ja tema toimekast tegutsemisest jumalikele võimalustele vastavalt?

„Ingel juhtis Filippuse mehe juurde, kes otsis valgust ning oli valmis evangeeliumi vastu võtma. Ka tänapäeval juhivad inglid nende tööliste jalgu, kes on tahtlikud lubama Pühal Vaimul pühitseda oma keelt ning õilistada südant. Ingel, kes saadeti Filippuse juurde, oleks ka ise võinud selle töö etiooplase juures ära teha, kuid selline ei ole Jumala töömeetod. Tema plaan on, et inimesed töötaksid oma kaasinimeste heaks.“ – Ellen G. White, „Apostlite teod“ lk 109.

Kui meil on nägijad silmad ja kuuljad kõrvad, siis juhivad nähtamatud inglid meidki tööotsijateni, kellele edastada jumalariigi tõdesid.

Näed sellest loost, kui kesksel kohal on Pühakiri. Märkad ka, kui tähtis on sellise inimese olemasolu, kes Pühakirja tunneb ja selgitab. Mida õpime siit enda jaoks?

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Apostlite teod“ peatükki „Armupäevade kuulutamine Samaarias“ lk 103–111.

Kõikjal meie ümber otsivad inimesed igavikuga seotut. Jeesus ütles selle kohta tabavalt: „Lõikust on palju, töötajaid aga vähe“ (Mt 9:37). Küsimus polnud lõikuses. Jumalast võitnud silmadega nägi Jeesus külluslikku lõikust seal, kus jüngrid nägid ainult vastuseisu. Milline oli Kristuse lahendus probleemile? „Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötajaid välja oma lõikusele“ (Mt 9:38). Lahendus on palvetamises, et Jumal saadaks sind Tema lõikustööle.

Miks mitte seda palvet paluda? „Issand, ma tahan, et Sa kasutaksid mind oma riigi edasiviimisel. Ava mu silmad, et ma märkaksin Sinu ettenägevusest juhitud võimalusi, mida Sa minu ees iga päev avad. Õpeta mind tajuma minu ümber olevaid inimesi. Aita mul rääkida lootuse ja julgustuse sõnu ning anda sinu armastust ja tõde edasi neile, kellega ma iga päev kokku puutun.“ Kui sa seda palud, teeb Jumal sinu elus midagi ebatavalist.

Küsimused aruteluks:

1. Kui sa oled teinud tööd, et inimesi Jeesuse juurde tuua, siis tead üht: see pole alati kerge, eks ole? Jah, muidugi, ainult Jumal suudab südant muuta, kuid Jumal on oma tarkuses valinud kasutada meid selle protsessi ühe osana. Töö kas või ühe inimese heaks nõuab aega, jõupingutust, kannatlikkust ja ülalt pärinevat armastust. Milliseid valikuid saad langetada sina, mis aitavad sul iseendale surra, et saaksid olla Kristusest mõjusalt tunnistav inimene?
2. Milliste inimestega sa kokku puutud, kes ei tunne Issandat? Mida oled teinud, teed või hakkad tegema neile tunnistamiseks?
3. Mõtlesid Saulusele Tarsosest. Tegemist on kellegagi, kelle pöördumine näis nii võimatuks, kui veel olla saab! Ja ometi teame, mis temaga juhtus. Mida peaks see meile õpetama, kui ohtlik on kaasinimeste üle liiga kiiresti välise järgi otsustada?
4. Mida hakkame Sauluse lugu silmas pidades peale sellise piiblisalmiga nagu Mt 7:6: „Ärge andke seda, mis on püha, koertele, ja ärge heitke oma pärleid sigade ette, et nad neid ei tallaks oma jalgadega ega pöörduks tagasi ja teid lõhki ei kisuks!“?

Filipiinlaste perekond muutub

Loo on kirja pannud Steven Dragoo.

Üksildane kirjandusevangelist sammus Filipiinidel asuva Butuani linna palavatel tolmustel tänavatel. Ta nägi kogu päeva vaeva, kuid ei müünud midagi. See oli tema ainus sissetulekuallikas, seepärast oli ta pisut heitunud. Kuid ta otsustas koputada veel ühele uksele. Ukse juurde astudes ta palvetas ja koputas seejärel.

Elavate silmadega habras naine tervitas väsinud meest naeratusena. Mees tegi oivalise esitluse ning naine nägi siirust tema silmades ja kuulis seda tema häälest. Just nagu oleks Püha Vaim ise naise poole anuvalt pöördunud.

Naine oli kristlane, kuid ta oli raisanud aastaid Kristusele sügavamat tähelepanu osutamata. Kui perekonna rahaline olukord ähvardavaks muutus, tekkis naisel nalg Jeesust paremini tundma õppida. Kuid tema taskud olid alati tühjad. Tal oli kümme last ja veel kolm tuli lisaks.

Kuidas lubada endale kirjandusevangelisti raamatut, mille kohta naine teadis, et just seda tuleb tal lugeda ja edasi rääkida? Raamatu pealkirjaks oli „Suur võitlus“ ja selle oli kirjutanud Ellen White.

Kõhklemata ostis naine oma olematute vahendite eest raamatu ära.

Sellest ajast on möödunud rohkem kui 50 aastat, kuid raamatu vilja tunda senini. Naine, Epefania Ty, juhtis iga oma lapse Kristuse juurde. Ta uskus kindlalt seda, mida Ellen White kirjutas „Tunnistused kogudusele“ 6. köites lk 429: „Meie töö Kristuse heaks algab meie perekonnast, kodust... Ükski teine misjonipöld ei ole sellest tähtsam.“

Ühest Epefania pojast, Florente Tyst sai pastor, kes on nüüd Manilas asuva Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse Filipiinide Kirjastuse esimees. Teistest said diakonid, kogudusevanemad, diakonissid ja õpetajad adventistide kogudustes ning koolides. Peaaegu kõik lõpetasid Mountain View Kolledži ja igaüks, kes selle lõpetas, aitas oma järgmistel õdedel-vendadel samas kolledžis käia.

Mina tunnen seda naist „Ema“ nime all. Ma abiellusin ühe tema tütreaga, Dorcasega, kes on eluaeg adventkoolides õpetanud.

Enne seda, kui mina Ema kohtasin, oli tal insult. Ta oli kõnevõimetu, pime ja voodihaige. Ta püüdis kogu südamest minuga sel esimesel kohtumisel rääkida, kuid ei suutnud. Ja see polnudki tähtis. Ta oli mu südant kõnetanud juba palju kordi, kuna ta kuuletus palju aastaid tagasi Pühale Vaimule. Ema suri 2013. aasta augustis 89aastasena.

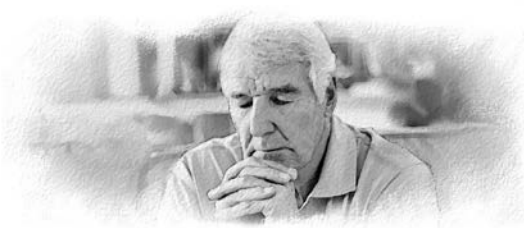

Kümned ja kümned inimesed on tulnud Kristuse juurde selle üksildase kirjandusevangelisti pärast, selle jõulise raamatu pärast ja selle Pühale Vaimule vastuvõtliku naise pärast.

Näen Ema jälle kohtumispäeval.

Steven Dragoo, kes on pildil koos Dorcasega, on piiblitööline ja evangelist Christiansburgis (Virginia osariigis).

Palve jõud: eestpalve kaasinimeste eest

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ilm 12:7–9; Ef 6:12; Hb 7:25; Ef 1:15–21; Tn 10:10–14, 1Jh 5:14–16.

Juhtsalm: „*Tunnistage siis üksteisele patud üles ja palvetage üksteise eest, et te saaksite terveks! Õige inimese mõjuvõimas eestpalve saadab palju korda*“ (Jk 5:16).

Uue Testamendi koguduse liikmed tundsid vajadust palve järele.

„Ja nende palve järel kõikus paik, kus nad olid koos, ja nad kõik täideti Püha Vaimuga ja nad kõnelesid Jumala sõna julgesti“ (Ap 4:31). Pane tähele, et jüngrid palvetasid. Nad täideti Püha Vaimuga ja siis rääkisid nad Jumala Sõna julgelt ning veendunult.

Nende palvete, Püha Vaimuga täitmise ja Jumala Sõna jõuliselt kuulutamise vahel oli otsene seos. „Jüngrid... ei palunud õnnistust vaid enda jaoks. Nad tundsid hingelist koormat teiste päästmise pärast. Mõistes, et armuõpetust tuli viia kogu maailmale, palusid nad väge, mida Kristus oli töötanud.“ – Ellen G. White, „Apostlite teod“ lk 37.

Kui otsime Jumalat ja palvetame kaasinimeste eest, töötab Jumal meie enda südames ning tõmbab meid Talle lähemale ja annab jumalikku tarkust tuua Jumala riik teiste käeulatusse (Jk 1:5). Samuti töötab Ta jõuliselt teiste inimeste elus viisil, mida meie ei näe ega mõista täielikult, et tõmmata nad Tema juurde (1Jh 5:14–17).

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 25. juuliks.

Võrdle Ilm 12:7–9; Ef 6:12 ja 2 Kr 10:4. Kuidas avaldavad need kirjakohtad mõju meie arusaamisele eestpalvest?

Piibel kergitab nähtava ja nähtamatu maailma vahelist katet. Käib võitlus hea ja kurja vahel, õiguse ja pimeduse jõudude vahel, Kristuse ja Saatana vahel. Selles kosmilises võitluses peab Jumal lugu inimese vabadusest. Iialgi ei manipuleeri Ta tahtega ega sunni südametunnistust. Ta saadab oma Püha Vaimu mehi ja naisi jumaliku tõe suhtes veenma (Jh 16:7, 8). Taevased inglid astuvad lahingusse, et mõjutada inimesi igaviku suhtes (Hb 1:14). Samuti korraldab Jumal inimeste elus Tema ettenägevuse kohaseid sündmusi, et nad Tema juurde juhtida.

Kuid Jumal ei sunni südametunnistust. Pealesurumine on vastuolus Jumala riigiga. Sund on armastuse põhimõtte jaoks võõras; armastus aga on Tema valitsemise alus. Ja siin ongi palvel väga suur tähtsus. Ehkki Jumal teeb kõik, mida saab, et inimeseni jõuda juba enne, kui me palvetame, vallandavad meie palved Jumala võimsa jõu. Ta peab lugu meie valikuvabadusest üksteise pärast palvetada ning Ta teeb hea ja kurja vahelise võitluse valguses rohkem siis, kui me palvetame, võrreldes sellega, kui me ei palveta.

Mõtiskle hoolega sellise lause üle: „Osaks Jumala plaanist on vastata usupalvele sellisel viisil, mis jääks meile mõistmatuks, kui me Teda ei paluks.“ – Ellen G. White, „Suur võitlus“ lk 525. Hea ja kurja vahelises suures võitluses muudab palve olukorda. Kui palvetame inimeste pärast, kes Kristust ei tunne, siis avab palve kanali, mille kaudu jumalik õnnistus nende ellu voolab. Jumal austab meie valikut nende pärast palvetada ja töötab nende heaks veelgi võimsamalt.

Eestpalve puhul tuleb meil alandlikult tunnistada, et me ei saa Jumala tegutsemisest täiesti aru, kuid see ei peaks meid hoidma tagasi astumast pidevalt õnnistustesse, mida palve pakub meile ja kaasinimestele.

Mis sa arvad, miks tegutseb Jumal veelgi võimsamalt siis, kui me palvetame, võrreldes sellega, kui me palve hooletusse jätame? Miks peaks Piibli üleskutse kaasinimeste pärast palvetada meid palvele õhutama, ehkki me ei saa täiesti aru, kuidas see kõik toimib?

Loe Lk 3:21; Lk 5:16 ja Lk 9:18. Mida on neil kirjakohtadel öelda Jeesuse palve-elu ja Tema evangeeliumitöö mõju vahelise seose kohta?

Jeesuse elu oli pidev jumalik osadus, ühtekuuluvus oma Isaga. Siis, kui Jeesus ristiti ja Ta alustas oma tegevust Messiana, palus Ta taevase eesmärgi elluviimiseks jumalikku väge. Püha Vaim andis Talle jõudu täita Isa tahet ja teostada Tema ees seisev ülesanne. Oli siis tegemist viie tuhande mehe söötmisega, pidalitõbise ter- vistamisega või inimeste vabastamisega kurjadest vaimudest, Jeesus hindas hea ja kurja vahel käimas olevas võitluses vääriliselt tõsiasja, et palve on võimas relv, millega lüüa tagasi põrgu väehulgad. Palve on taeva määratud viis ühendada meie abitus ja nõrkus Jumala kõikvõimsa väega. Selle abil võime tõsta ennast Jumala poole ning Tema üksi saab puudutada inimeste südant, kelle pärast palvetame.

Loe Lk 22:31–34 ja Hb 7:25. Mismoodi kinnitas Jeesus Peetrusele, et Jee- sus valmistab Peetruse ette lähituleviku kiusatustes seisma jäämiseks? Mil- lise kinnituse annab Ta meist igaühale, kui seisame kiusatustega silmitsi?

Mõjusad hingedevoitjad on palvemehed ja -naised. Jeesus palvetas Peetruse pärast nimeliselt. Ta kinnitas Peetrusele veelkord, et palvetab Peetruse eest tema suurima kiusatuse ajal. Saatan mõistis väga hästi, kui palju saab Peetrus ära teha jumalariigi edendamiseks. Saatan kavatses teha kõikvõimaliku, et hävitada Peet- ruse positiivne mõju kristlikus koguduses. Kuid Peetruse kõikide kiusatuste kestel palvetas Jeesus tema eest ja Õpetaja palvetele vastati. Milline rõõm on teada, et Päästja palvetab ka meie eest. Ta kutsub meid üles Temaga eestpalves ühinema ja tooma kaasinimesi nimeliselt Tema trooni ette.

Meie püsivus palves annab tunnistust tõsiasjast, et tunnustame oma täie- likku, absoluutset sõltumist Jumalast selleks, et jõuda inimesteni, kelle pärast me palvetame.

Kelle pärast sa praegu palvetad? Miks on väga tähtis mitte kunagi alla anda, vaatamata sellele, kui raskena olukord näib?

Eestpalve on piibellik. Kogu oma evangeeliumitöö jooksul palvetas Paulus uute uskutulnute eest tema rajatud kogudustes. Paulus uskus, et kui ta palvetab, juhtub midagi, mis ei juhtuks siis, kui ta ei palvetaks. Ehkki ta oli kaugel neist, keda armastas, tunnistas ta, et üksteise pärast palvetades olid nad südame poolest ühendatud.

Loe Ef 1:15–21. Kirjuta allolevatele ridadele erinevaid soove, mida Paulus efeslaste pärast Jumalale esitas. Mida ta palus Jumalal neile eelkõige anda?

Pauluse palve Efesose usklike pärast on tähelepanuväärne. Ta palus, et Jumal annaks neile tarkust ja vaimulikku eristamisvõimet, et Jumal valgustaks nende mõistust jumalike tõdedega ja annaks neile igavese elu lootuse. Samuti palvetas ta, et nad kogeksid Jumala väe võimsat tööd oma elus. Jumal on nii võimas, nii tugev, et Ta äratas Jeesuse surnuist üles ning see sündmus paneb aluse nende igavese elu lootusele. Pauluse palve lõpeb neile „Kristuse kirkuse rikkuse” ja „Tema pärandi” meelde tuletamisega.

Loe Fl 1:3–11 ja pane tähele Pauluse palve tooni. Kui sina olnuks Filipi koguduse liige ja saanuks Pauluselt sellise kirja, milles ta annab teada nii seda, et palvetab sinu pärast, kui ka seda, mille pärast ta palvetab, siis kuidas oleksid sa ennast tundnud ja miks? Millised töötused Pauluse sõnades esile tulevad? Ja samas, millised manitsused siin on?

Tegemist on Piibli julgustavaimate ja meeliülendavaimate sõnadega. Need on täis nii töotusi kui ka üleskutseid saada täidetud armastuse ja tundmise ja mõistmisega, mis tuleneb Jeesuse tundmisest, et võiksime olla need, keda Jumal meid Temas olema kavandab.

Eestpalve on võimas relv selles hea ja kurja vahelises võitluses, mida nimetatakse „suureks võitluseks“. Selle võitluse üks selgeim ilming on Taanieli raamatu 10. peatükk.

Sul tuleb endale meelde tuletada, et prohvet Jeremija ettekuulutuse põhjal pidid juudid olema Babüloonia vangipõlves seitsekümmend aastat. Taanieli elupäevade lõpuosas hakkas see prohvetlik vangipõlveaeg lõpule jõudma. Taaniel oli mures. Ei olnud näha kuigi palju tõendeid Jeremija sõnade täitumisest. Tema rahvas oli ikka veel vangistuses.

Meedlased ja pärslased vallutasid Babüloonia, kuid juutide pärisorjus *püsis*. Taaniel paastas ja palvetas kolm nädalat. Ta palvetas innukalt oma rahva eest. Kolme nädala pärast ilmus talle särav ingel.

Loe Tn 10:10–14. Millal Taanieli palveid kuulda võeti ja mis palveid ajaliselt mõttes pidurdas?

Tegemist on huvitava tekstilõiguga. Selle täielikuks mõistmiseks toome esile mõne iseloomuliku joone. Kes on Pärsia kuningriigi kaitseingel? Kindlasti mitte Kyros. Tema on Pärsia riigi kuningas. Kõige tõenäolisem on, et väljend „Pärsia kuningriigi kaitseingel“ kirjeldab Saatanat. Jeesus nimetas teda „selle maailma vürstiks“ (Jh 12:31; Jh 14:30). Paulus viitab talle kui vürstile, „kellel on meelevald õhus“ (Ef 2:2). Kui Pärsia kuningriigi kaitseingel tähendab Saatanat, siis kes on Miikael? Piibel kasutab viiel korral sõna Miikael (Ilm 12:7; Jd 9: Tn 10:12, 21 ja Tn 12:1). Nende kirjakohtade hoolikas uurimine näitab, et Miikael (see sõna tähendab „kes on nagu Jumal“) on veel üks sõna, millega kirjeldada Jeesust kui kõikide inglite ülemjuhti võitluses Saatanaga. Kristus on igavene, enne kõike olev, kõikvõimas jumalik Jumala Poeg. Üks Tema ülesanne kõigi inglite ülemjuhina on Saatanat lüüa ja ta lõpuks hävitada.

Tn 10. peatükk tõmbab eesriide kõrvale ning toob nähtavale võitluse hea ja kurja vahel. Kui Taaniel palvetab, tuleb taevast alla Miikael, kõikvõimas Jeesus, et lüüa tagasi pörgulikud jõud. Isegi kui me seda ei näe, vastab Jeesus meiegi eestpalvetele. Tema on võimas Päästja. Mitte ainuski meie palve ei jää märkamata.

Kuidas näed suure võitluse tegelikkust oma elus? Mida peaks selle võitluse reaalsus rääkima valikutest, mida sul on vaja langetada?

Kogu Piiblis rõhutatakse palve konkreetset. Palve ei ole mingisugune hinge ebamäärane igatsus. Selles esitatakse Jumalale konkreetsed soovid. Jeesus palvetas konkreetselt oma jüngerite eest. Apostel Paulus palvetas väga konkreetselt Efesoses, Filippis ja Kolossas elavate kristlaste eest. Ta palvetas oma noorte kaastööliste – Timoteose, Tiituse ja Johannes Markuse – eest.

Loe 1Sm 12:22–24 ja li 16:21. Mis on mõlemas lõigus ühine? Mida räägivad need eestpalvest?

Saamuel ja Iob mõlemad rõhutasid innuka, südamest tuleva, konkreetse eestkoste vajadust. Saamueli sõnad on üsna kõvad. Ta hüüatab: „Ka mina ise – jäägu see minust kaugele! – teeksin pattu Issanda vastu, kui ma lakkaksin palvetamast teie eest“ (1Sm 12:23). Iobi sõnades kuuleme peaaegu Saamueli palve kaja: „Et ta mu vaese mehe asjad selgeks teeks Jumala juures“ (li 16:21, 1926). Meie töö on anuda meeste ja naiste pärast, kes Kristust ei tunne.

Loe 1Jh 5:14–16. Mis juhtub siis, kui me üksteise pärast palume?

Kui me kaasinimeste pärast palvetame, saame neile Jumala õnnistuste kanaliks. Tema laseb taevaselt troonilt meie kaudu nendeni voolata eluvee jõel. Innukat eestpalvet kuuldes väriseb kogu Saatana vägi. Ellen G. White kirjeldab palve väge märkimisväärselte sõnadega: „Saatana ei suuda taluda võimsa rivaali poole pöördumist, sest ta kardab ja väriseb Tema jõu ja majesteetlikkuse ees. Innuka palvehääle peale väriseb kogu Saatana väehulk.“ – „Tunnistused kogudusele“, 1. kd, lk 346. Palve seob meid jumaliku väe Allikaga lahingus hukkuvate meeste ja naiste pärast.

Loe Mt 18:18, 19. Kuidas on see kirjakoht seotud eestpalvega ja kuidas julgustavad siinsed sõnad palvetama kaasinimeste päästmise eest, kes Issandat ei tunne?

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Tee Kristuse juurde“ peatükki „Eesõigus palvele“ lk 93–104 ning raamatust „Testimonies for the Church (Tunnistused kogudusele)“, 7. kd, peatükki „Work for Church Members (Koguduseliikmete töö)“ lk 19–24.

Kui me kaasinimeste pärast palvetame, austab Jumal meie pühendumist ja Tema väest sõltumist ning rakendab kõik taevased allikad inimeste elu muutmiseks. Kui meie palved Tema trooni ette tõusevad, asuvad inglid Tema korraldusel tegutsema. „Teenivad inglid ootavad trooni juures, et Jeesuse Kristuse käsule kohe kuuletuda, et vastata igale innukas, elavas usus esitatud palvele.“ – Ellen G. White, „Selected Messages“ (Valitud kuulutused)“, 2. raamat, lk 377. Meile kinnitatakse, et ainuski palve ei lähe kaotsi, Jumal ei unusta ühtki neist. Need salvestatakse taevas ning neile vastatakse parimal Temale teada oleval ajal ja parimas kohas. „Usupalve ei lähe iial kaotsi, kuid väita, et see saab alati vastatud just täpselt sel moel ja konkreetselt nii, nagu oleme lootnud, on oletus.“ – Ellen G. White, „Tunnistused kogudusele“, 1. osa, lk 231. Millise kinnituse see meile annab, kui palvetame oma abikaasa, oma poegade ja tütarde, sugulaste, sõprade ja töökaaslaste eest. Ainuski siiras palve ei lähe iial kaotsi. Me ei pruugi alati näha koheseid vastuseid nende inimeste elus, kelle pärast palvetame, kuid Jumal liigutab nende südant viisil, millest saame teadlikuks alles igavikus.

Küsimused aruteluks:

1. Loe Fl 1:19; Kl 4:2, 3 ja 2Ts 3:1, 2. Milles oli Paulus kogu vangistuse aja veendunud filiplaste palvete pärast? Mille pärast palus ta koloslastel ja tessalooniklastel tema eest palvetada? Milline seos on sellistel eestpalvetel hingede võitmisega?
2. Mõtlesuure võitluse tõelisusele ja tõsiasjale, et see vormib kogu maailma lugu, milles elame. Kuidas aitab selle võitluse teadvustamine tajuda palve olulisust? Jah, Jeesus võitis sõja ja me teame, et Tema pool võidab lõpuks. Kuid miks on meil vahepeal väga oluline palvetada ja teha kõik, mida saame, et jääda ustavaks Temale ning tegutseda kaasinimeste päästmise nimel?
3. Nimeta mõni tõke, mis takistab veel innukamat eestpalve-elu. Milliseid vabandusi esitad (kui esitad) selleks, et hiilida kõrvale palvetamast veel rohkem nende eest, kes seda vajavad?

Ustav sõdur Poolas

Loo on kirja pannud Slawomir Pacek.

Kui Poola sõjavägi vahetas MiG-21 tüüpi lennukid järk-järgult välja uuemate reaktiivlennukite vastu, oli mul võimalus lahkuda mehaaniku töölt ja alustada uues ametis.

Valisin lennujuhtimise töö ning õppisin seda kuuekuulisel intensiivkursusel. Kuid siis, kui kursuse lõpetasin, võttis silmaarst mu rajalt maha, öeldes, et mu nägemine polnud piisavalt hea.

Ma kurvastasin ja palvetasin: „Miks, Jumal?“

Lõpuks tegin tööotsi sõjaväebaasis. Töö jättis mulle päris palju puhkeaega ja ma veetsin seda Piiblit lugedes. Minus kasvas soov Jumalat tunda.

Kodus liitus mu naine Aneta minuga Piibli lugemises. Märkasime, et palju salme polnud kooskõlas sellega, mida oma kirikus õppinud olime. Me lugesime, et surunud magavad mullapõrmus, mitte ei ole taevas ega põrgus, ning seitsmes päev on hingamispäev.

Ühel hingamispäeval mõtlesime Anetaga külastada adventkogudust. Otsustasime, et tuleme sealt ära niipea, kui kuuleme midagi, mis ei ole Piibliga kooskõlas. Me ei ole sealt lahkunud.

Pastor pidas meiega piiblitunde ja ma teadsin, et oli vaid aja küsimus, millal ma sõjaväelise tegevuse lõpetan. Ma ei saanud ju ühtaegu pidada hingamispäeva ja seal teenida. Kuid probleemi hingamispäeva pärast ei tekkinud. Töövahetusi oli kerge teiste sõjaväelastega ära vahetada.

Mõne aasta pärast tuli mul võimalus saada edutatud mobiilse radariseadme juhi kohale. Rääkisin komandörile avameelselt oma usust ja sellest, kuidas olin hingamispäeva pidanud.

Komandör oli üllatunud. „Miks sa mulle ei rääkinud, et sa oma sõpradega töövahetusi vahetad?“ küsis ta. „Niikaua, kui mina juhin, oled sa igal laupäeval tööst vaba.“

Teadmine minu usust levis ja sõjaväelased tulid mulle vaimulikke küsimusi esitama. Kuid alles siis sai mu usu mõju selgeks, kui ma pärast 29 sõjaväes teenitud aastat erru minema hakkasin.

Komandör kutsus mind oma kabinetti eravestlusele.

„Olen hakanud Piiblit lugema,“ ütles ta. „Mul on sulle küsimusi.“

Tagasi vaadates saan aru, miks Jumal sulges minu ees lennujuhtimise ametikoha. Kui oleksin selle saanud, ei oleks mul olnud aega Piiblit tundma õppida. Mul poleks olnud võimalik vahetada töökordi, et hingamispäeva vabaks saada. Mul poleks olnud võimalust nii paljude sõjaväelastega oma usku jagada.

Kõik ei läinud minu plaanide kohaselt, kuid Jumala plaanid on parimad.

Vaimu jõus tunnistamine

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 15:26, 27; Ap 2:41, 42; Ap 8:4; Hb 4:12; Ap 17:33, 34; Ap 18:8.

Juhtsalm: „*Ja nende palve järel kõikus paik, kus nad olid koos, ja nad kõik täideti Püha Vaimuga ja nad kõnelesid Jumala sõna julgesti*“ (Ap 4:31).

Kui Jeesus ütles varakristlastele: „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule“, tundus see võimatuna (Mk 16:15). Kuidas saada hakkama sellise tohutu ülesandega? Kristlasi oli arvult vähe. Nende vahendid olid piiratud. Enamasti olid nad hariduseta lihtsad usklikud. Kuid neil oli harukordne Jumal, kes andis neile jõu harukordse ülesande jaoks.

Jeesus ütles ju sedagi: „Vaid te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas ja kogu Juuda- ja Samaaria-maal ning ilmamaa äärteni“ (Ap 1:8). Vägi Pühalt Vaimult võimaldas neil rääkida sõnumit ristist elumuutva, maailma muutva võimsusega. Püha Vaim tegi nende tunnistamise mõjusaks. Mõne kümnendiga oli evangeeliumi mõju levinud kogu maailmas. Apostlite tegude raamat teatab, et varakristlikud usklikud „on pööranud kogu maailma pea peale“ (Ap 17:6, NKJV). Apostel Paulus lisab, et evangeeliumi „on kuulutatud kogu loodule taeva all“ (Kl 1:23). Käesolevas õppetükis pöörame erilist tähelepanu Püha Vaimu osale, kes annab meile väe Kristusest tunnistada.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 1. augustiks.

Püha Vaimu töötamisega vastas Jeesus jüngrite murele, mis saab siis, kui Tema lahku ja läheb tagasi taevasse. „Teile on parem, et ma lahkun, sest kui ma ei lahkukuks, ei tuleks Lohutaja teie juurde, aga kui ma ära lähen, siis ma saadan tema teie juurde“ (Jh 16:7). „Lohutajat“ tähistab kreeka keeles sõna *parakletos*. See osutab „kellelegi, kes tuleb kõrval“ selleks, et aidata. Püha Vaimu üheks peamiseks tööks on tulla ja olla kõikide usklikte kõrval, et anda neile jõudu ja juhtida neid tunnistamistöös. Kui tunnistame Jeesusest, siis ei ole me üksi. Püha Vaim on meie kõrval, et juhtida meid ausa südamega otsijateni. Tema valmistab nende südame ette juba enne, kui meie nendega kohtume. Tema juhib meie sõnu, toob otsija meeltesse veendumuse ja annab kindlust vastata Tema veenmistele.

Loe Jh 15:26, 27 ja Jh 16:8. Mida räägivad need salmid meile Püha Vaimu osast tunnistamisel?

Püha Vaim annab tunnistust ehk tunnistab Jeesusest. Tema lõppeesmärgiks on juhtida Jeesuse juurde nii palju inimesi kui võimalik. Tema ülesandeks on austada Jeesust. Seda osa täites veenab Ta kõiki usklikke, et neil on kohustus tunnistada. Ta avab meie silmad nägema võimalusi meie ümber olevate inimeste heaks ning tegutseb üldsuse eest varjatuna evangeeliumi sõnumile vastuvõtliku pinnase loomisel.

Johannese evangeelium ütleb seda selgesti. Ta „toob maailmale selguse patu kohta“ (Jh 16:8). Teisisõnu, Ta pehmendab südant, et see tajuks üha enam Jumalast võõrandumist ja meelearanduse vajadust. Samuti veenab Ta maailma „õiguses“. Püha Vaim ei paljasta mitte ainult pattu, vaid juhendab meid ka õiguses. Ta avab Jeesuse õiguse toreduse, mis vastandub meie enda räpasusega. Püha Vaimu ülesanne ei ole ainult meie halbu külgi esile tuua, vaid näidata ka, kui hea, kui lahke, kui kaastundlik ja armas on Jeesus, ning vormida meid Tema sarnaseks.

Tunnistamine on lihtsalt Püha Vaimuga koostöö tegemine, et austada Jeesust. Vaimu väes ja Tema juhatusel tunnistame hämmastavast Kristusest, kes on muutnud meie elu.

Miks peame oma hingedevoitmise soovis alati meeles pidama, et meie ei saa kedagi usule tuua, vaid ainult Püha Vaim suudab seda?

Apostlite tegude raamatut on õigusega nimetatud „Püha Vaimu tegude raamatuks“. Tegemist on põnevate tunnistamisjuhtumitega, evangeeliumi kuulutamise ja koguduse kasvamisega. Apostlite tegude raamat on pühitsetud, Püha Vaimuga täidetud usklike lugu, kes mõjutasid maailma Kristuse poole. Imeliste tulemuste saavutamisel sõltusid nad täielikult Pühast Vaimust. Nad on musternäide sellest, mida saab Püha Vaim teha meeste ja naiste kaudu, kes on Temale täielikult pühendunud.

Loe Ap 2:41, 42; Ap 4:4, 31; Ap 5:14, 42; Ap 6:7 ja Ap 16:5. Mis sulle nende kirjakohtade juures enim muljet avaldab? Millist sõnumit soovib Apostlite tegude raamatu autor Luukas edastada sellist kiiret kasvu kirjeldades?

Luuka kavatsus Apostlite tegude raamatut kirjutades on rääkida igale lugejale Püha Vaimu tegevusest varakristlikus koguduses.

Pane tähele ka seda, et ta ei kõhkle Vaimu töö mõõtmiseks esimesel sajandil kasutada numbraid. Jutt on ristimiste loetlemisest. Ap 2:41 toob ta esile tõsiasja, et ühel päeval ristiti ühes kohas 3 000 inimest. Ap 4:4 räägib ta 5 000 mehest, keda ristiti. Ap 5:14 räägib ta suurest hulgast inimesest, kes tulid Issanda juurde ja ristiti.

Olgu tegemist üksikisikuga nagu Lüüdia, Filippi linna vangivalvur, kurjast vaimest vaevatud tüdruk või Etioopia kojaülem, Luukas annab teada ja paneb kirja Püha Vaimu mõju nende inimeste südames. Oluline on tõsiasi, et kõikide nende suurte arvude taga on inimesed, igaüks neist on Jumala laps, kelle eest Jeesus suri. Jah, meile meeldivad suured numbrid, kuid lõpuks on tunnistamine tihtilugu üks-üle tegevõtmine.

Uue Testamendi koguduse kiire kasvu toetamiseks rajati uued kogudused. Üks varakristliku koguduse nii kiire kasvu põhjus oli selles, et kogudus uuenes pidevalt uute koguduste rajamise tõttu. Väga tähtis sõnum meie jaoks tänapäeval.

Uue Testamendi koguduse põhitähelepanu oli misjonil. Kuidas tagada, et kõige selle juures, mida oma kohalikus koguduses teeme, oleks alati keskpunktis misjonitöö?

Kogu Apostlite tegude raamatu jooksul on Püha Vaim võimsalt kohal. Ta tegutses usklike heaks ja nende kaudu, kui nad erinevaid viise kasutades oma Issandast tunnistasid. Tema andis neile jõudu seista silmitsi katsumustega ja vaenulikus kultuuris tunnistamisel ette tulevate raskustega. Tema juhtis nad ausa südamega tõetsijate juurde. Ta valmistas tervetes linnades inimsüdameid ette juba enne, kui usklikud sellesse linna tulid. Ta avas võimaluste uksi, millest nad polnud unistanudki, ning andis neile julgust rääkida ja tegutseda.

Loe Ap 7:55; Ap 8:29; Ap 11:15; Ap 15:28, 29 ja Ap 16:6–10. Kuidas teenis Püha Vaim tunnistavaid jüngreid neis kogemustes, mida on siinsetes piiblisalmides kirjeldatud? Teisisõnu, millistel eri viisidel Püha Vaim sellistes olukordades tegutses?

Püha Vaimu mitmekesine tegevus esimesel sajandil oli tõesti hämmastav. Ülaltoodud kogemused on vaid mõni näide. Ta andis Stefanosele jõudu tunnistada Issandast halastamatu ja kontrolli kaotanud jõugu ees, kes ta kividega surnuks viskas. Imepäraselt juhtis ta Filippuse mõjuka, tõde otsiva etiooplaseni, et avada Aafrika manner evangeeliumile. Ta andis Peetrusele kinnituse, kui paganatest usklikud said samuti Püha Vaimu anni. Ta liitis koguduse tervikuks ajal, mil see võinuks kergesti ümberlõikamise küsimuse pärast lõheneda, ning Ta avas apostel Pauluse abil terve Euroopa mandri evangeeliumikuulutusele.

Püha Vaim tegutses Uue Testamendi koguduses ja Ta tegutseb ka tänapäeva koguduses. Ta igatseb meile jõudu anda, meid õpetada, meid juhtida, meid ühendada ja saata meid välja maailma kõige tähtsamale missioonile, milleks on meeste ja naiste toomine Jeesuse ja Tema tõe juurde. Meil on oluline meeles pidada, et Ta tegutseb tänagi samamoodi nagu apostlite ajal ja varakristlikus koguduses.

Mida saame päevast päeva teha selleks, et avada ennast Püha Vaimu väele veel enam ja olla Temale oma elus järeleandlikud? Mis laadi valikud võimaldavad Temal tegutseda meis ja meie kaudu?

Uue Testamendi koguduse tunnistamise südamikus oli Jumala Sõna. Peetruse jutlus nelipühapäeval toetus väga suures osas Vanale Testamendile ja tõestas, et Kristus oli Messias. Stefanos andis oma surmaeelse tunnistusega ülevaate Iisraeli ajaloost Vana Testamendi ajal. Peetrus viitas sõnale, „mille [Jumal] on läkitanud Iisraeli lastele“ (Ap 10:36) ja rääkis siis Korneeliusele loo ülestõusmisest. Apostel Paulus osutas ikka ja jälle Vana Testamendi suurtele ettekuulutustele Messia tulekust ning Filippus selgitas otsivale etiooplasele hoolikalt Jesaja 53. peatüki tähelepanuväärset ettekuulutust, mis käis Messia kohta. Iga juhtumi puhul kuulutasid jüngrid Jumala Sõna, mitte enda oma. Nende mõjuvõimu aluseks oli Vaimust inspireeritud Sõna.

Loe Ap 4:4, 31; Ap 8:4; Ap 13:48, 49; Ap 17:2 ja Ap 18:24, 25. Mida õpetavad need kirjakohtad meile Püha Vaimu, Jumala Sõna ja Uue Testamendi koguduse vahelise seose kohta?

Sama Püha Vaim, kes inspireeris Jumala Sõna, tegutseb sõna kaudu inimese elu muutmisel. Jumala Sõnas on eluandev vägi, sest Vaimu tõttu on see Kristuse elusõna.

Loe 2Pt 1:21 ja Hb 4:12. Miks on Jumala Sõnal võim elu muuta?

„Jumala Sõnas on loov energia, mis kutsus ellu maailmad. See sõna edastab vae, see sünnitab elu. Iga korraldus on töotus; heameelega vastu võetuna toob see hinge Tema elu, kes on piiritu. See kujundab ümber iseloomu ja loob hinge uuesti Jumala sarnaseks.“ – Ellen G. White, „Kasvatus“ lk 126.

Põhjus, miks Piiblil on niisugune võim elu muuta, peitub selles, et sama Püha Vaim, kes inspireeris esmalt Piiblit, inspireerib ja muudab meid, kui me Piiblit loeme. Kui räägime Jumala Sõna kaasnimestele, töötab Püha Vaim nende elu muutmise nimel Sõna kaudu, mida Ta inspireeris. Jumal on töötanud õnnistada oma sõna, mitte meie oma. Vägi on Jumala Sõnas, mitte inimlikes arvamustes.

Apostlite tegude raamatu hoolikas õppimine avab tõsiasja, et Jumal teeb Püha Vaimu kaudu inimeste elus imesid. Apostlite tegude raamat on asjakohane õppe-materjal evangeeliumist, mis võidutseb kultuuriliste eelarvamuste üle, muudab eluaegseid, sügavalt juurdunud harjumusi ning õpetab kogu inimsoole Kristuse armu ja tõe. Püha Vaim kohtub inimestega seal, kus nad on, kuid Ta ei jäta neid sinna. Tema kohalolus nad muutuvad. Nende elu kujundatakse ümber.

Loe Ap 16:11–15, 23–34; Ap 17:33, 34 ja Ap 18:8. Piiblis on kirjas vaid mõni pöördumiskogemus. Mida õpetavad need erinevad kirjapanekud meile Jumala väest muuta kõikvõimaliku, kirju tagapõhjaga inimeste elu?

Inimesed on hämmastavalt erinevad. Lüüdia oli edukas juuditari ärinaine ja Filippi linna vanngivalvur oli keskklassi kuuluv Rooma kodanik. Püha Vaim saab jõuda ühiskonna kõikide kihtideni. Tema jõud muuta hõlmab nii mehi kui ka naisi, nii rikkaid kui ka vaeseid, nii haritud kui ka hariduseta inimesi.

Kaks viimast tegelast meie loetusel on sama silmapaistvad. Ap 17:34 osutab Areopaagi liikme Dionüüsiuse usklikuks saamisele. Ateena Areopaagi liikmed kuulusid kohtunikekogu hulka, kes tegelesid õigusemõistmisega. Nad olid Kreeka ühiskonna kuulsad, väga lugupeetud liikmed.

Püha Vaimu väe tõttu jõudis apostel Pauluse evangeeliumitöö ka ühiskonna esiridadesse. Krispus (Ap 18:8) oli juudi sünagoogi ülem. Ta oli usujuht, keda oli immutanud juutide vanatestamentlik mõtteviis; Püha Vaim aga murdis läbi ning muutis ta elu. Need juhtumid näitavad, et siis, kui tunnistame Kristusest ja jagame Tema Sõna kaasinimestega, teeb Püha Vaim midagi tähelepanuväärset igasuguste inimeste juures, kõikisugu kultuurilise, haridusliku ja usulise taustaga. Me ei saa ega tohi teha oletusi, kelleni on võimalik jõuda ja kelleni mitte. Meie töö on tunnistada igauhele ja kõigile, kes meie ellu tuuakse. Issand teeb ülejäänu.

Kristuse surm oli kõikehõlmav; see oli mõeldud iga kunagi elanud inimese jaoks. Mida peaks niisugune tähtis tõde õpetama selle kohta, kuidas ei tohi eeldada, et keegi on päästelootuse ulatusest väljas?

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Apostlite teod“ peatükki „Vaimu and“ lk 47–56 ja raamatust „Ajastute igatsus“ peatükki „Teie süda ärgu ehmu“ lk 667–672.

Püha Vaim töötab lunastusprotsessis koos Isa ja Pojaga. Kõikides oma tunnistamistegevustes ühineme Temaga inimesi päästvas töös. Tema veenab südameid. Tema avab võimaluste uksi. Ta valgustab mõistust ja avab tõe oma Sõna kaudu. Tema murrab maha eelarvamused, mis meid vangistavad, võidutseb kultuurilise erapoolikuse üle, mis takistab meid tõe nägemast, ning vabastab meid halbade harjumuste ahelatest.

Kui tunnistame Jeesusest, on ülimalt tähtis meeles pidada, et teeme koostööd Püha Vaimuga. Tema on kohal enne meid ja valmistab südameid ette evangeeliumi sõnumit vastu võtma. Tema on seal koos meiega ja mõjutab meeli, kui teeme lahkeid tegusid, räägime oma tunnistust, juhendame piibliuurimist, jagame tõe täis kirjasõna või osaleme evangeelses kampaanias. Tema jätkab üksikisikute südame juures töötamist kaua pärast seda, kui meie lahkume, ning teeb kõik, mis vähegi võimalik, et suunata inimene arusaamiseni päästest.

Küsimused aruteluks:

1. Räägi oma hingamispäevakooli grupi liikmetele mõnest korrast, mil tajusid, et Püha Vaim töötab võimsalt sinu tunnistamise kaudu.
2. Oled sa kunagi tundnud ennast oma usust rääkimisel heitununa või kartlikuna? Kuidas vähendab Püha Vaimu tegevuse teadvustamine seda hirmu ja annab sulle enesekindluse, kui sa tunnistad?
3. Selle nädala õppetükis rääkisime Püha Vaimu „tegevusest“ meie tunnistamises. Vestelge mõnest teisestki viisist, kuidas Püha Vaim meiega koos meie tunnistamispüüdlustes tegutseb. Kuidas varustab Püha Vaim meid tunnistamiseks ja töötab kaasinimeste elus siis, kui meie tunnistame?
4. See õppetükk rääkis, et meie tunnistamises on keskne koht Piiblil. Miks on Piibli osa meie usust ja tunnistamises nii oluline? Kuidas väldime nende inimeste lõkse, kes väidavad end Piiblit uskuvat, kuid vähendavad peenelt Piibli autori-teeti ja tunnistust?

Neli järjestikust unenägu

Loo on kirja pannud Andrew McChesney.

Esimese unenäo sai Abraham Keita pärast seda, kui ta ärkas kell kolm hommikul Guineas Bufa-nimelises Lääne-Aafrika külas, et lugeda oma palvematil kombekohaseid palveid.

„Olen juba üle 40 aasta vana ja mul pole naist ega lapsi, tööd ega raha,“ palvetas Abraham. „Palun, aita mind. Ma tahan, et Sa muudaksid mind prohvetiks, kelle kaudu Sina kaasinimestele räägid.“

Palvetamise ajal tuli tuulepuhang. Abraham tundis rammestust ja uinus matil. Äkki müksas keegi teda ja ütles: „Mu poeg, mine sisse ja maga oma voodis.“

Mõni minut hiljem magas Abraham oma voodis ja nägi unenäo. Unenäos astus tema juurde Keegi, kelle silmad olid nagu tuleleek. Abraham mõtles, et talle tul-lakse kallale, ja küsis ehmunult: „Kes sa oled?“

„Ma olen Jeesus Kristus,“ ütles Mees.

Hommikul arutles Abraham selle üle, mis saab.

Järgmisel ööl oli tal veel üks unenägu. Ta nägi jälle sedasama Meest. Sel korral sammusid nad kahekesi mööda rada ühel kõrgel mäel.

Kolmandal ööl nägi Abraham unes, et ta otsis tööd ja Jeesus palkas töölisi. Abra-ham nägi Jeesust laua taga istumas; Ta küsis inimestelt nime ja kirjutas nimed üles.

Neljandal ööl nägi Abraham Jeesust rinnuni Atlandi ookeani vees. Jeesus vaat-tas talle otsa ja tema vaatas Jeesusele otsa.

Möödus kolm aastat. Abraham kolis Guinea pealinna Conakrysse ja ta pal-gati ehitustööle. Töölt koju sammudes kohtus ta teel Globaalmisjoni teerajaja Tranquelle Fassinadounoga.

„Kuidas läheb?“ küsis Tranquelle. „Olen kristlane. Kas tahaksid mu kirikut külastada?“

„Mina või?“ vastas Abraham. „Kuulun teise uskkonda. Ma ei saa ju arugi, mil-lest sa räägid.“

Kodus aga tulid talle meelde unenäod Jeesusest. Ta otsustas minna Globaal-misjoni teerajaja kirikusse, et näha, millest jutt käib.

Kirikus võeti Abraham soojalt vastu ja talle meeldis kuuldu. Ta tuli seejärel igal hingamispäeval ja andis oma südame Jeesusele.

Täna on 48aastane Abraham Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse Gui-neas asuva peakorteri valvur ja sellega külgneva kooli majahoidja. Osa selle veerandaasta kolme-teistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab laiendada sōsarkooli Conakrys.

„Minu unenäod juhtisid mind Jeesuse juurde,“ ütles Abraham. „Nüüd sammun ma koos Temaga, nii nagu ühes oma unenäos. Olen teekonnal koos Jeesusega.“

Piiramatud võimalused

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 1Kr 12:12; Mt 3:16–17; 1Kr 12:7; 1Kr 1:4–9; Mt 25:14–30.

Juhtsalm: „*Aga kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igaihele eriosa, nõnda nagu tema tahab*“ (1Kr 12:11).

Jumal kutsub meid Temast tunnistust andma (Ap 1:8; Js 43:10). Tunnistamine ei ole eriline vaimuanne, mis on ainult vähestel väljavalitutel. Tunnistamine on iga kristlase jumalik kutsumus.

Piibel kasutab Jumalalt meile antud kutsumuse kirjeldamiseks mitmesuguseid väljendeid. Me peame olema „maailma valgus“, „Kristuse käskjalad“ ja „kuninglik preesterkond“ (Mt 5:14; 2Kr 5:20; 1Pt 2:9). Sama Jumal, kes palub meil tunnistada ja teenida, varustab meid selle ülesande jaoks. Tema annab igale usklikule võimalikke ande. Jumal ei kutsu tööks kõlblikke inimesi. Tema teeb kõlblikuks need, keda Ta kutsub. Nagu Ta annab päästet heldelt kõigile, kes usuvad, nii annab Ta neile heldelt ka oma ande.

Kui pühendume Jumalale ja pühendame oma elu Tema teenistusse, siis on meie teenimisvõimalused piiratud. „Piiritu on selle inimese kasulikkus, kes iseenast kõrvale jättes teeb Pühale Vaimule ruumi südames tegutsemiseks ning elab täielikult Jumalale pühendatud elu.“ – Ellen G. White, „Tervise teenistuses“ lk 159.

Käesolevas õppetunnis vaatleme oma piiramatuid võimalusi teenida Püha Vaimu anni abil.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 8. augustiks.

Oled sa kunagi mõelnud selle üle, kui palju erinesid jüngrid üksteisest? Nende päritolu, isikupära, temperament ja võimed olid väga erinevad. Kuid koguduse jaoks ei olnud see takistus. See oli tugevus. Maksukoguja Matteus oli hoolikas, täpne ja punktuaalne. Peetrus soovis üles oma mõtted sageli ruttu välja ning oli innukas ja äkiline, kuid tal olid ka loomulikud juhiomadused. Johannes oli õrnahingeline, aga ka otsekohene. Andreas oli rahvamees, teadis hästi ümbruses toimuvat ja tal oli kaasinimeste jaoks silma. Toomasel oli loomupärane kaldumus küsimusi esitada ja ta oli sageli kahevahel. Ehkki kõigil nimetatud jüngritel oli erinev isikupära ja eri anded, kasutas Jumal neid võimsalt Temast tunnistamisel.

Loe 1Kr 12:12, 13, 18–22. Mida avastame neist kirjakohtadest tõsiasja kohta, et Kristuse ihu, kogudus, vajab erinevate vaimuannetega inimesi?

Jumalale on meelepärane võtta eri päritoluga, erinevate talentide ja suutlikkusega inimesed ning anda neile teenimisanded. Kristuse ihu ei ole ühte nägu ühesugune inimgrupp. See ei ole üht päritolu inimeste huviklubi, kes kõik mõtleavad samamoodi. Kristuse ihu on erinevate vaimuannetega inimeste dünaamiline liikumine, keda ühendab armastus Kristuse ja Pühakirja vastu ning kes on pühendunud jagama Tema armastust ja tõe maailmale (Rm 12:4; 1Kr 12:12). Kristuse ihu liikmetel on erinevad vaimuannid, kuid igaüks neist on hinnaline; igaüks on Kristuse ihu heaks toimimiseks määrava tähtsusega. Samamoodi, nagu silmad, kõrvad ja nina talitlevad erinevalt, kuid on ihu jaoks vajalikud, nii on vaja kõiki andeid (1Kr 12:21, 22).

Kui mõtled inimkeha peale, siis on väikseimalgi osal sellest väga tähtis roll. Mõtle meie ripsmetele. Mis oleks, kui meil ei oleks midagi näiliselt nii tähtsusetut nagu ripsmeid? Tolmuosakesed ähmastaksid meie nägemise ja sellest tulenevad tagajärjed võiksid põhjustada parandamatut kahju. Koguduseliige, kes näib kõige „tähtsusetumana“, on Kristuse ihu elutähtis osa ja Püha Vaim on andnud talle võime. Kui me need anded täies mahus Jumalale pühendame, saab igaüks meist midagi igaviku mõttes muuta.

Ükskõik, kui andekas sa oled: mis on see, milles sa ei ole väga hea, kuid keegi teine koguduses on? Kuidas peaks see aitama sinu minapilti õigena hoida?

Jumal on kõikide heade andide andja

1Kr 12:11, 18; Ef 4:7, 8 ja Jk 1:17 põhjal on Jumal kõikide andide allikas ning „iga täiuslik kink“ tuleb Temalt. Niisiis võime olla kindlad, et Tema annab meile just need Püha Vaimu anded, mis meie isikupäraga kõige paremini sobivad, ning Ta kasutab meie oskusi Tema teenistuses ja Tema nime austamiseks.

Loe Mk 13:34 ja 1Kr 12:11. Kellele annab Jumal vaimuande?

Piibel on siinkohal selge. Jumalal on kaasinimestele evangeeliumi jagamiseks meist igaühe jaoks eriülesanne. Jeesuse tähendamissõnas majaisandast, kes jätab oma majapidamise sulaste kätte ja palub neil selle eest hoolt kanda, annab majaisand oma sulastele neile määratud töö (Mk 13:34). Jumalal on iga inimese jaoks määratud ülesanne ja Jumal annab vaimuande kõikidele, et viia ellu see jumalik ülesanne või töö, milleks Ta nad kutsub. Kui meie loovutame oma elu Kristusele ja saame ristimise kaudu Tema ihu, koguduse liikmeteks, annab Püha Vaim andeid nii, et me saame seda ihu teenida ja maailmale tunnistada.

1903. aastal kirjutas Ellen G. White kirja ühele mehele ja julgustas teda kasutama andeid, mida Jumal oli talle teenimiseks andnud. „Oleme kõik Jumala perekonna liikmed,“ kirjutas ta. „Kõigile on Jumal suuremal või vähemal määral usaldanud talendid, mille kasutamise eest me vastutame. Olgu meie talent suur või väike, meil tuleb seda kasutada Jumala teenistuses ja meil tuleb tunnistada iga kaasinimese õigust kasutada neile usaldatud andeid.

Me ei peaks kunagi maha tegema kõige väiksematki füüsilist, vaimset või vaimulikku kapitali.“ – Letter 260, 2. dets 1903.

Loe Ap 10:36–38; Mt 3:16–18 ja Ap 2:38–42. Mida õpetavad need kirjakohtad töötuse kohta saada ristimisel Püha Vaim?

Just nagu Jeesust võiti ristimisel Püha Vaimuga, et valmistada ja varustada Ta tegema tööd maailma heaks, nii töötatakse meist igaühele meie ristimisel Püha Vaimu. Jumal igatseb anda meile kinnituse, et Tema on oma sõna pidanud ja andnud meile Tema koguduse ning maailma õnnistamiseks vaimuande.

Loe 1Kr 12:7 ja Ef 4:11–16. Miks annab Jumal igale usuinimesele vaimuande? Mis on selliste andide eesmärk?

Vaimuannid on mitmeks otstarbeks. Jumal annab need selleks, et kasvatada ja tugevdada oma kogudust viima ellu Tema teenimistööd. Need on mõeldud arendama koguduse ühtsust, et teostuks Tema missioon maailmas. Piibli kirjutajad toovad meile näiteid vaimuandide kohta, mida Jumal oma kogudusele annab, näiteks juhtimine, teenimine, kuulutamine, õpetamine, julgustamine ja andmine. Samuti räägitakse siin külalislahkuse, helduse, abivalmiduse ja rõõmu andidest, kui nimetada vaid mõnd. Loe veel üksikasjalikumaid loetelusid Rm 12. peatükist ja 1Kr 12. peatükist.

Võib-olla küsite endamisi, kuidas on seotud vaimuannid ja loomupärased talendid. Vaimuannid on jumalikult saadatud omadused, mida Püha Vaim annab igale usklikule selleks, et varustada nad konkreetse töö jaoks koguduses ja maailma teenimiseks. Need võivad sisaldada loomupäraseid talente, mida Püha Vaim pühitseb ja kasutab Kristuse teenistuses. Kõik loomupärased talendid on Jumalast antud, kuid mitte kõiki ei kasutata Kristuse teenistuses.

„Vaimu erilised annid ei ole ainult tähendamissõnas kujutatud talendid. Siia kuuluvad kõik annid ja anded, olgu need siis kaasasündinud või omandatud, loomupärased või vaimulikud. Kõiki tuleb kasutada Kristuse teenimiseks. Tema jõu-riks saades loovutame end Temale kõigega, mis me oleme ja mis meil on. Ta annab need anded meile tagasi puhastatult ja õilistatult, et kasutada neid Tema auks ja kaasinimeste õnnistuseks.“ – Ellen G. White, „Kristuse tähendamissõnad“ lk 328.

Jumalal on ka erilised annid, näiteks prohvetikuulutamine and, ja erilised koguduse ametid, sealhulgas pastorigid, kogudusevanemad ja õpetajad, kes õpetavad Kristuse ihu liikmeid, et kasvatada ja varustada neist igaüht teenimise jaoks (vaata Ef 4:11, 12). Kõikide koguduse juhtide ülesandeks on abistada iga liiget vaimuandide avastamisel ja õpetada neid, kuidas oma ande Kristuse ihu ülesehitamiseks kasutada.

Millised sinu loomupärased talendid – nii kasulikud ja soodsad, kui need ilmalikes oludes ka on – saavad olla õnnistuseks kogudusele?

Võrdle omavahel 1Kr 1:4–9 ja 2Kr 1:20–22. Mida räägivad need kirjakohad meile Jumala töotustest ja eelkõige vaimuannetest just Kristuse teise tuleku eel?

Jumal töötas, et Tema koguduses ilmnevad kõik Püha Vaimu annid veel enne Issanda tagasitulekut. Tema töotused on kindlad. Tema on andnud meie südamesse Püha Vaimu tunnistuse, et juhtida meist igaüht aru saama andidest, mida Tema on meile andnud. Jumal on andide andja ja Jumal oma Vaimu kaudu avaldab need meile.

Loe Lk 11:13; Jk 1:5 ja Mt 7:7. Mida õhutab Jumal meid tegema, kui soovime avastada ande, mida Tema on meist igaühele andnud?

Saame Vaimu annid siis, kui pühendame ennast Jumalale ja palume tal avaldada annid, mida Ta on meile andnud. Kui meie süda saab tühjendatud eneseaustusest ja meie esmane soov on teenida Jeesust, siis annab Tema Vaim meile mõista vaimuannid, mis Tal meie jaoks on. „Vaimu väljavalamine toimus alles siis, kui jüngrid olid end usu ja palve kaudu täielikult Tema tööle allutanud. Siis anti Kristuse järgijatele erilises mõttes taeva varandused... Annid on Kristuse kaudu juba meie omad, kuid nende tegelik omandamine sõltub sellest, kas me võtame Jumala Vaimu vastu.“ – Ellen G. White, „Kristuse tähendamissõnad“ lk 327.

Vaimuannid (vaata 1Kr 12:4–6) on omadused, mida Jumal annab selleks, et saaksime Teda mõjusalt teenida. Koguduse tööharud on üldised valdkonnad, kus saame oma ande väljendada, ning mitmesugused sündmused on tegevused, mis võimaldavad meil oma ande kasutada. Vaimuannid ei tule täies mahu välja arendatutena. Kui Püha Vaim mõjutab sind mingis teenimisvaldkonnas kaasa lööma, palveta, et Tema suunaks sind vastavasse tööharu, kus saaksid oma andi misjoni-tegevuse kaudu arendada.

Millised on sinu erilised annid ja, veel tähtsam, kuidas täiustad neid ande Issanda teenistuses?

Loe tähendamissõna talentidest Mt 25:14–30. Mis on silmapaistvaim mõte, mis sinu jaoks sellest loost esile tuleb? Miks kiitis Jumal kahte esimest sulast ja miks mõistis Ta hukka viimase? Mida räägib see tähendamissõna meie talentide kasutamisest? Pööra erilist tähelepanu Mt 25:29-le.

Peremees andis igale sulasele talendi „tema suutlikkust mööda“ (Mt 25:15). Iga inimene sai eri koguse. Üks sai viis talenti, teine kaks ja kolmas ühe. Igal sulasel oli valik, kuidas investeerida ehk kasutada talente, mis neile oli antud. Väga tähtis mõte siin on see, et sulastele antu ei olnud nende oma. See kuulus kellelegi teisele, kes andis selle neile kasutamiseks.

Peremees ei tegelenud töigaga, kellel olid paremad või kehvemad talendid. Tema küsimus ei olnud selles, kui mitu talenti kellelegi anti. Tema jaoks oli tähtis, et igaüks tegeleks sellega, mis talle antud sai.

Paulus paneb selle mõtte 2Kr 8:12 niisugustesse sõnadesse: „Sest kui on olemas valmidust, siis on see meeldiv selles, mis kellelgi on, mitte selles, mida tal pole.“ Jumala jaoks loeb eelkõige see, mida sa teed endal olevaga, mitte aga see, mis sul on.

Jumal kiitis kaht esimest sulast sellepärast, et nad kasutasid oma talente ustavalt. Nende talendid kasvasid kasutades. „Halb“ sulane ei kasutanud peremehe antud talenti ja see ei kasvanud. Igavene tõde on, et „teenimise seadus saab ühenduslüliks, mis seob meid Jumala ja kaasinimestega“. – Ellen G. White, „Kristuse tähendamissõnad“ lk 326. Truudusetu sulane raiskas oma võimaluse teenida ja kaotas lõpuks suutlikkuse teenida.

Kui kasutame Jumala ande Tema nime auks, siis need paljunevad, paisuvad ja kasvavad. Kuidas avastad Jumala annid sulle? Palu alandlikult, et Jumal näitaks sulle valdkondi, kus Tema soovib sind teenimas näha. Kui Ta annab sulle vaistliku arusaama, löö kaasa. Su annid kasvavad, kui sa neid kasutad, ning sa leiad rahulduse Tema teenistuses.

Mõtle sellele tähendamissõnale ja rakenda seda oma elus. Mida ütleb loetu sulle selle kohta, mida sa Jumalast endale antuga teed? (Pea meeles, et kõik, mis sul on, on Jumala and.)

Reede, 7. august

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Kristuse tähendamissõnad“ peatükki „Talendid“ lk 325–365.

Õige arusaamine piibellikust õpetusest vaimuandide kohta toob kogudusse ühtsuse. Äratundmine, et igaüks meist on väärtuslik ja Kristuse ihus vajalik liige, on mõte, mis ühendab. Koguduse iga liige on Kristuse missiooni elluviimiseks vajalik. Igale liikmele on teenimiseks antud anne.

„Igaühele antakse Meistri heaks töö teha. Igale Tema sulasele antakse vastavad anded ehk talendid. „Ühele andis ta viis talenti, teisele kaks ja kolmandale ühe, igaühele tema suutlikkust mööda.“ Igale sulasele usaldatakse mingi ülesanne, mille eest ta vastutab; erinevad usaldusülesanded on vastavuses meie erineva suutlikkusega. Jumal ei käitu oma andide jagamisel erapoolikult. Ta annab talente vastavalt oma sulaste teadaolevale jõule ja Ta ootab vastavat tulemust.“ – Ellen G. White, „Testimonies for the Church“ (Tunnistused kogudusele), 2. kd, lk 282.

Pea meeles sedagi, et Vaimu annid antakse Jumala auks, mitte aga meie eneste auks. Jumal annab need Tema nime ülendamiseks ja Tema plaani edendamiseks.

Küsimused aruteluks:

1. Peatu pikemalt mõttel, et meist igaüks on saanud Jumalalt ande. Kuidas seda mõtet praktiliselt oma kohalikus koguduses rakendada? Millise erinevuse tekitab see mõte iga liikme teenimisse kaasamisel?
2. Räägi oma hingamispäevakooli klassi liikmetele sellest, kuidas teise liikme annid on sind õnnistanud. Räägi klassis, kuidas avastasid oma vaimuannid. Mis annid sul sinu arvates on ja kuidas kasutad neid kaasinimeste õnnistuseks?
3. Siit õppetunnist selgus, et meie annid kasvavad, kui me neid kasutame. Vaata oma elule tagasi. Kas saad mõelda mõne anni kohta, mille Jumal on sulle andnud, et see on avardunud, kui oled seda Tema nime auks kasutanud? Samas küsi endalt taas (esmaltp oli see kõne all neljapäevase osa lõpus), kui ustav oled sa selle suhtes, mida Jumal on sulle andnud.

Ta on lihtsalt Carlos

Loo on kirja pannud Andrew McChesney.

Kui J. Carlos Sanchez Ruiz oli Seitsmenda Päeva Adventistide Uniooni esimees oma kodumaal Peruu, pöördusid koguduseliikmed tema poole viisakusavaldu-sega „pastor-president“. Kuid Uruguais, kus Sanchez Ruiz on Uruguai misjonipõllu koguduste esimees, tuntakse teda lihtsalt Carlosena.

Mitte keegi ei kõneta teda presidendina ega esimehena. Mitte keegi ei kasuta sõna „pastor“. Ta on lihtsalt Carlos.

Tulles Peruust, riigist, kus inimesed on väga tähelepanelikud hierarhia suhtes, kulus Sanchez Ruizil peaaegu aasta, et kohaneda Uruguais, kus ta 2011. aastal esi-mest korda esimeheks valiti.

„Uruguai-sarnast riiki ei leidu kuskil mujal Lõuna-Ameerikas,“ ütles Sanchez Ruiz. „Kuigi uruguailased tunnevad ja austavad juhtkonda, ei tunnista nad hie-rarhiliist mudelit. Juht on võrdne iga teise inimesega.“

Uruguailaste mõtteviis, mille Sanchez Ruiz seostas tugeva euroopaliku mõjuga, teeb sellest riigist paljutöotava misjonipõllu, ütlesid koguduse juhid. Advent-kogudusel on selles 3,5miljonilise elanikkonnaga riigis ainult 7 358 liiget ehk üks adventist iga 470 inimese kohta, mis on üks väikseim suhtarv Lõuna-Ameerikas. Umbes pool Uruguai elanikkonnast elab pealinnas Montevideos.

„Kuidas mõjutada Montevideot ja teisi suurlinnu üle maailma?“ küsis advent-koguduse esimees Ted N. C. Wilson 2019. aasta külaskäigu ajal pastoritelt.

Piiblit avades luges ta Jeremija 32:26, 27, kus on kirjutatud: „Ja Issanda sõna tuli Jeremijale; ta ütles: „Vaata, mina olen Issand, kõige liha Jumal! Ons mulle mõni asi võimatu?“

„Jumal vastab omaenda küsimusele võimsalt,“ ütles Wilson ning avas Jeremija 33:3, kus on sõnad: „Hüüa mind, siis ma vastan sulle ja ilmutan sulle suuri ja sala-jasi asju, mida sa ei tea!“

„Toetuge Uruguais ja oma suurlinnades tehtava töö pärast sellele töotusele,“ ütles Wilson. „Seisate silm silma vastu ilmalikustumise ja materialismi keerukus-tega, üsna samamoodi nagu Euroopa. Kuid Issanda jaoks pole miski liiga raske.“

Märgina sellest, et Issandale pole miski liiga raske, on Uruguai elanikke tulnud ristimisele pärast programmide läbimist, mida kogudus korraldab kogukonnakes-

kustes või „linlikes mõjukeskustes“. Uute liikmete hulgas on noor mees Fernando Aguirre, kes andis oma südame Jeesu-sele 2019. aastal, pärast seda, kui käis Montevideo linlikus mõjukeskuses stressiga toime tulemise kursustel. Palun pal-veta Uruguai ja teiste paljutöotavate misjonipõldude pärast ilmalikustunud ühiskondades üle kogu maailma.

Sõnakuulutaja

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ps 119:105; Jr 23:29; Hb 1:1–3, 2Tm 3:14–17; IJh 1:7–9; Kg 3:1; 2Tm 4:2.

Juhtsalm: „*Nõnda on ka minu sõnaga, mis lähtub mu suust: see ei tule tagasi mu juurde tühjalt, vaid teeb, mis on mu meele järgi, ja saadab korda, milleks ma selle läkitasin*“ (Js 55:11).

Kui me tunnistame, siis räägime Jeesusest. Aga mida teaksime Jeesusest ilma Piiblit? Tõepoolest, kui palju teaksime suurest võitlusest, Jumala armastusest, meie Issanda sündimisest, elust, tegevusest, surmast, ülestõusmisest ja taastulekust juhul, kui meil ei oleks Pühakirja?

Loodus paljastab küll Jumala võimsuse ja väe, kuid see ei avalda lunastusplaani. Jeesus on Püha Vaimu kaudu „tõeline valgus, mis valgustab iga inimest“ (Jh 1:9). Ilma Jumala Sõnata, mis seda jumalikku tõde täiesti selgitab, oleks aga Püha Vaimu ilmutus meie südames piiratud. Jumala Sõna kirjalikul kujul on selgeim ja täiem ilmutus elusõnast, Jeesusest.

Usujuhid uurisid küll Jumala Sõna, kuid paljudel kadus silmist selle põhisõnum. Jeesus ütles: „Te uurite pühi kirju, sest te arvate nendest saavat igavese elu – ja just need on, mis tunnistavad minust“ (Jh 5:39). Õigesti mõistetuna heidab iga õpetus Piiblis valgust Jeesuse iseloomu ilule. Kui oleme Jumala Sõna kuulutajad, siis ei ole meie esmane eesmärk tõestada, et meil on õigus ja teine inimene eksib; meie esmane eesmärk on näidata Jeesust oma kuulutatava tõe igas tahus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 15. augustiks.

Loe Ps 119:105; Jr 23:29; Lk 8:11 ja Mt 4:4. Millist viit sümbolit kasutatakse nendes piiblisalmides Jumala Sõna kohta? Mida sa arvad, miks valiti need viis sümbolit kirjeldama Jumala Sõna?

Mitmekesised sümbolid, mida nendes piiblisalmides kasutatakse, kujutavad mõningaid Jumala Sõna põhiülesandeid. Kui jagame Pühakirja kaasinimestega, on see justkui valgus, mis valgustab elu. Jeesus, „maailma valgus“, tungib läbi väärarusaamade Jumala olemuse ja iseloomu kohta. Meeli, mida tumestab mõistmatus Jumala suhtes, valgustab Püha Vaim Jumala Sõna abil.

Jeremija sõnade kohaselt on Jumala Sõna nagu tuli ja vasar. See põletab meie elust paturäbu ja pehmendab meie kõva südame. Kui aitame inimestel näha Pühakirjas Jeesuse aulikkust, murdub nende kõva süda ning Tema armastuse tuli hävitab isekuse, ahnuse, lõbujaanu ja enesekesksuse räbu.

Jumala Sõna võrreldakse ka seemnega. Seemet iseloomustavaks tunnuseks on tõsiasi, et see annab edasi elu. Seemnel läheb kasvamiseks aega. Kõik seemned ei idane üheaegselt. Kõik taimed ei kasva sama kiirusega. Kuid heade tingimuste korral puhkeb seemnes olev elu pinnases uuele elule. Kui meie külvame kaasinimeste südamesse ja mõistusesse Jumala Sõna seemneid, ei näe me tihtilugu kohe tulemusi, kuid seeme kasvab tasahilju. Jumalale teadaoleval ajal, kui inimesed vastavad Püha Vaimu üleskutsetele, kannab see vilja Jumala riigile.

Jeesus võrdleb oma sõna toitva leivaga. Nagu paljud meist teavad, on vähe seda, mis pakub samasugust rahuldust nagu hea leivapäts. Jumala Sõna rahuldab hinge nälja ja toidab meie sisimaid vaimseid igatsusi. Kui edastad kaasinimestele Jumala Sõna töotusi ja aitad neil leida, et Jeesus on Sõna, kujundab Tema headus ümber nende elu, neid hakkab köitma Tema armastus, nad hakkavad väga imetlema Tema armu ja tundma rahuldust Tema kohalolust.

Mõtle veelkord tõdedele, mida teame ainult seetõttu, et on olemas Piibel. Mida peaks see meile ütleva tõsiasja kohta, kui suureks väärtuseks on Piibli õpetused?

Võrdle Hb 1:1–3; Hb 4:12 ja Ps 33:6, 9. Mida ütlevad need kirjakohad Jumala Sõna väe kohta?

Jumala Sõna on elav sõna. See kannab endas väge viia ellu seda, mida ta teatavaks teeb. Inimese sõnad saavad rääkida sellest, mis on, aga Jumal räägib asjust, mida pole veel tehtud, ning loob need seejärel oma sõna väega. Jumala Sõna on loov sõna. Tema suust kuulnud sõnal on vägi luua kõike, mida sõna teatavaks teeb.

Moosese esimese raamatu loomisloos kasutatakse korduvalt väljendit „Jumal ütles“ (1Ms 1:3, 6, 11, 14, 20, 24, 26, 29). Jumala öeldud sõnadel oli selline vägi, et siis, kui Ta ütles, tuli nähtavale kuiv maapind, kasvasid taimed, õitsesid lilled, õilmitsesid viljapuud ja sagisid ringi loomad.

Heebrea keel kasutab 1Ms 1. peatükis Jumala loova tegevuse kohta huvitavat sõna. See sõna on *bara*. Vastavas vormis tähistatakse sellega Jumala tegevust mittemillestki millegi loomisel. Seda tegusõna kasutatakse ainult siis, kui Jumal on lause alus. See tähendab, et üksnes Jumalal on võimalik *bara* ja Ta teeb seda oma öeldud sõna väes.

Vähe sellest, et Jumal lõi selle maailma oma sõna väes – Ta ka säilitab ja hoiab seda toimimas oma sõna abil. Sama vägi, mis on Jumala välja öeldud sõnas, on Jumala kirjasõnas. Seesama Püha Vaim, kes tegutses loomisel, inspireeris Pühakirja. Tema on kohal siis, kui loeme Piiblit või kuulutame seda kaasinimestele. Jumala Sõnas on eluandev, elumuutev, loov vägi. „Jumala sõnas on loov energia, mis kutsub ellu maailmad. See sõna annab edasi väe; see sünnitab elu. Iga korraldus on töotus; tahtes omaks võetuna, hinges tunnustatuna toob see sinna Piiramatu käest elu. See kujundab loomuse teiseks ja loob hinge taas Jumala näo järgi.“ – Ellen G. White, „Education“ (Kasvatus) lk 126.

Kui me igaüks ise haarames kinni Jumala Sõnas leiduvatest töotustest, siis meie elu muutub, ning kui aitame kaasinimestel neist väga imelistest töotustest kinni haarata, muudab Püha Vaim ka nende elu.

Kujuta ette: Jumal ütles ja nii toimus. Kuidas hoomata, mida see tähendab? Mida räägib selline imeline reaalsus meile Tema väest? Miks saab tõde Jumala loovast väest meid lohutada?

Jumala Sõna tundmaõppimisel on mitu eelist. Apostel Peetrus ütleb meile, et Pühakirja töotuste abil võime „saada jumaliku loomuse osaliseks“ (2Pt 1:4). Jaakobus räägib sõnast, „mis teisse on istutatud ja suudab päästa teie hinge“ (Jk 1:21). Paulus lisab, et „tema armusõna[...] on vägi teid üles ehitada ja anda teile pärand kõigi pühitsetute seas“ (Ap 20:32). Piibel on lunastava eesmärgiga. Nähes Jeesust kogu Pühakirjas, me muutume. Vaadeldes Teda Tema sõnas, muutume Tema sarnaseks (2Kr 3:18). „Nii intellektuaalse kui ka vaimuliku elu seaduseks on tõsiasi, et vaatlemise kaudu me muutume. Mõistus kohaneb järk-järgult sellega, mille juures tal lubatakse viibida.“ – Ellen G. White, „Suur võitlus“ lk 555.

Loe 2Tm 3:14–17 ja Jh 17:14–17. Millist tulu Jumala Sõna tundmaõppimine veel toob?

Kirjutades oma noorele kaaslasele Timoteosele, õhutab apostel Paulus teda jääma ustavaks Pühakirjale ja laskma teisi osa saada inspireeritud Sõna uurimise eelistest. Pauluse sõnade kohaselt on Piibel „kasulik õpetamiseks“. Piibel ilmutab tõe ja paljastab vale. Piibel visandab inimkonna jaoks Jumala plaani. Piibel noomib meie patte, parandab meie ekslikku mõtteviisi ja kasvatab meid õiguses. Pühakiri näitab Kristuse õigust. See juhib meid oma patu rumalusest Tema õiguse ilusse. Kui näeme Jeesuse omakasupüüdnud armastust kõrvu meie enesekesksusega, oleme hämmastunud. Kui märkame Pühakirjas Tema kaastunnet ja hoolt, siis meie elu muutub. Kui edastame Tema sõnu kaasinimestele, siis muutuvad ka nemad pöördeliselt. Vaadeldes Jeesust Tema sõnas, muutume Tema sarnasemaks. Tunnistamine ei ole selle kuulutamine, mida meie mõtleme või usume. Tunnistamine on tervenisti võimalus lasta kaasinimesel osa saada Jumala Sõnas leiduvatest igavestest tõdedest. Kui Jumala Sõna on ülimal määral minu elu õnnistanud, siis on meil kohustus rääkida kaasinimestele, kuidas see saab õnnistada nende elu.

Mõtle mõnele sinu jaoks isiklikult raskele ajale ja sellele, kuidas Jumala Sõna sulle tuge pakkus. Mida sellest kogemusest õppisid?

Keegi on kokku lugenud, et Jumala Sõnas on rohkem kui kolm tuhat töotust. Iga selline töotus tuleb armastava Jumala südamest, „kes meis tegutseva väega võib korda saata palju rohkem, kui oskame paluda või isegi mõelda“ (Ef 3:20). Jumala töötused on kokkulepped, mida Ta meist igaühega teeb. Kui me neid töotusi uss taotleme ja teisi inimesi neid taotlema õpetame, voolab meie ellu õnnistus. Apostel Paulus toonitab seda jumalikku reaalsust Kirjas roomlastele 8. peatükis: „Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas tema meie kõikide eest, kuidas ta ei peaks siis koos Pojaga meile kõike muud kinkima?“ (Rm 8:32). Apostel Peetrus täpsustab seda töotust sõnadega: „Tema jumalik vägi on meile kinkinud kõik, mis on vaja eluks ja vagaduseks“ (2Pt 1:3). Kristuse surma tõttu ristil ja Tema võidu tõttu Saatana ning pörgu vägede ja valitsusalade üle on Ta taganud meile kõik vajamineva jumalakartlikuks eluks, vaimulikuks eluks. Samuti töötab Ta hoolitseda meie põhivajaduste, kehaliste vajaduste eest.

Võrdle 1Jh 1:7–9 ja Fl 4:13, 19. Mida need töötused meile Jumala iseloomu kohta õpetavad, ehkki need on küllaltki erinevad? Kuidas on need töötused sinu elu mõjutanud?

Iga töotus, mida neist piiblisalmidest lugesime, erineb teistest millegi poolest, kuid see pilt Jumalast, mille need meile annavad, on väga sarnane. Need näitavad Jumala armastavat andestust, piiritut väge ja hoolitsust meie põhivajaduste eest. Need kinnitavad, et Jumal hoolib meist sügavalt.

Loe Hb 3:19; 4:1–3 ja Mt 13:58. Mida on neil salmidel meile öelda uskumise vajaduse kohta?

Piiblis on väga palju Jumala imelisi töotusi ning kui haarames uss kinni Jumala Sõna töotustest ja usume neisse sellepärast, et Kristus on nii töötnud, saavad nende töotuste õnnistused meie omaks. Usupuudus Jumala suutlikkusse teha seda, mida Ta oma sõnas on töötnud, piirab Jumala töotuste täitumist meie elus. Palveta, et Jumal juhiks sind sellel nädalal kellegi juurde, kes vajab Jumala Sõnas leiduvaid lootustandvaid töotusi.

Head sõnumid on kuulutamiseks. Mõtles neile kordadele oma elus, mil tundsid headest uudistest rõõmu. Võib-olla oli selleks päev, mil sa kihlusid, mil sul laps sündis, mil said uue töö või ostsid uue auto või kodu. Sa olid väga elevil ega suutnud ära oodata, millal seda teistelegi kuulutada.

Imeline on jagada oma rõõmu kaasinimestega, kuid kogu maailma parim uudis on lugu Jeesusest. Kui avastame Tema Sõnast uued kihid lunastuse kohta, mis on Kristuses, pulbitseb meie südamest välja rõõm ja me ihkame seda veel kellelegi rääkida. Kui usuvõimud püüdsid pidurdada apostlite jutlustamist, ütles Peetrus: „Meil on ju võimatu jätta rääkimata seda, mida me oleme näinud ja kuulnud“ (Ap 4:20).

„Kui inimene tuleb Kristuse juurde, tekib soov kohe teistele teatavaks teha, kui hea sõbra on ta leidnud Jeesuses. Ta ei saa päästvat ja pühitsevat tõde sulgeda oma südamesse. Kui oleme riietatud Kristuse õigusega ja täidetud Tema Vaimu rõõmuga, ei suuda me vaikida.“ – Ellen G. White, „Tee Kristuse juurde“ lk 78.

Rm 1:14–16 kirjutab Paulus: „Ma olen nii kreeklaste kui umbkeelsete, nii tarkade kui rumalate võlglane. Seepärast olen valmis ka teile, Roomas asuvaile, kuulutama evangeeliumi. Sest ma ei häbene evangeeliumi, see on ju Jumala vägi päästeks igähele, kes usub, juudile esmalt ja siis kreeklasele.“

Apostel Paulus ei väsinud iial rääkimast oma uskutuleku kogemust. Ta südamest pulbitses välja rõõm Jeesuses. Tema jaoks olid head sõnumid jagamiseks ja ta ei suutnud vaikida.

Millised tähtsad põhimõtted Jumala Sõna kuulutamise kohta saame Js 50:4, Kg 3:1 ja 2Tm 4:2?

Kui allutame oma elu Kristusele ja Tema teenimisele, siis avab Ta meile võimaluste uksi „kuulutada sõna parajal ajal“ ehk õigel ajal neile, kelle südame Ta on avanud. Tunnistamise juures tervikuna hoidkem mees kolme piibellikku põhimõtet: *mida me ütleme, kuidas me ütleme ja millal me seda ütleme.*

Milliste inimestega sa kokku puutud ja kuidas saad olla nende jaoks parem tunnistaja?

Toetav mõte: Loe Ellen G. White'i raamatust „Tee Kristuse juurde“ peatükki „Jumala tundmine“ lk 87–91; raamatust „Gospel workers“ (Evangeeliumiteenrid) peatükki „Bible Reading With Families“ (Piibli lugemine perekondades) lk 192–193; raamatust „Evangelism“ peatükki „Bible Work Techniques“ (Piiblitöölise tehnikad) lk 481–486.

Jumal töötab kõikjal meie ümber olevate inimeste südames. Juhul, kui meil on vaimulikku arukust näha, kus Jumal juba tegutseb, siis hakkame sageli tähele-dama võimalusi, kuidas Tema sõna kaasinimestele kuulutada. Jumal valmistab ette südame pinnase, meil on võimalus külvata evangeeliumiseeme. Püha Vaim valmistab ette Nikodeemose, kaevule tulnud naise, veritõbise naise, ristil oleva rõõvli, Rooma väepealiku ja paljude teiste südame Jeesuse sõnu vastu võtma juba enne, kui Jeesus nendega kohtus.

Loomulikult *võime* kõhelda, kui meil tuleb inimestelt küsida, kas võime nen-dega koos palvetada, jagada Piibli töotusi või anda neile mõne trükise. Kui tun-neme mõjutust oma usust kellegagi rääkida, on Püha Vaim, kes meid mõjutab, juba sellele isikule väga sagedasti mõju avaldanud, et ta meie tunnistuse vastu võtaks.

Küsimused aruteluks:

1. Kui keegi tuleb sinu juurde ja tunneb ennast millegi pärast kohutavalt süüdi ning vajab Jumalalt andestust, siis millist nõu sa annad ja milliseid piiblisalme sa tal kuulda lased? Milline on olnud sinu enda elukogemus süütunde ja Jumala andestava väe kohta?
2. Mõnikord toob Jumal inimesi meie eluteele sellepärast, et Ta igatseb teha nei-legi teatavaks oma tõde. Kuidas olla tundlikud Jumala juhtimise suhtes?
3. Mõtiskle veel Jumala ja Tema Sõna väe üle, nagu see avaldub loomisloos ja loomises üldse. Suudame vaevu hoomata, mis universum üldse on, sest see on nii suur ja mõõtmatu. *Ja mõelda vaid, et selle loonud Jumal peab olema võimsam kui Tema loodu.* Kuidas saame julgust teadmisest, et Jumal, keda teenime, on nii võimas? Vähe sellest, et Ta on vägev, Ta ka armastab meid. Millise tohutu lootuse annab kogu see Jumala kohta käiv teadmine? Ning kuidas aitab selline teadmine meil Temast paremini kaasinimestele tunnistada?

Uus süda Alexi jaoks

Loo on kirjutanud Andrew McChesney.

Soomes elaval Alexil diagnoositi väikelapsena kaasasündinud südamerike, auk südames. Arstid lootsid, et ehk terveneb süda ise, kuid nii ei läinud. Kui poiss oli 8aastane, tegid arstid avatud südameoperatsiooni. Pärast operatsiooni silmitses ema lamavat poisikest taastuspalatis ja mõtles: „Mingil põhjusel lubas Jumal sellel juhtuda. Temal on meie eluga plaan.“

Emal kirjutas oma kogemusest Facebookis. Paljud soomlased hakkasid jälgima tema Facebooki lehekülge, mis võimaldas ta rääkida Jumalast inimestega, kes muidu poleks teda kuulanud. Alexist sai misjonär.

Poiss paranes operatsioonist kiiresti ja sai koju juba viie päeva pärast. See oli ime. Kurat oli püüdnud Alexi ära võtta, kuid Jeesus oli talle andnud uue südame.

See suvi osutus aga väga kuumaks. Ühel öhtul kurtis Alex valu rinnus. Haiglas nägid arstid, et tema süda oli paisunud normaalsuurest kaks korda suuremaks (vaata fotot). Alexiga rutati erakorralisele lõikusele. Mitu tundi hiljem tunnistasid arstid operatsiooni edukaks. Kurat oli püüdnud Alexi ära võtta, kuid Jeesus oli talle andnud uue südame.

Alex käitus koju tulles ebatavaliselt. Tavaliselt lahke ja rahulik poiss muutus raevukaks ja riikakaks, eriti isa vastu. Ühel öhtul oli Alex eriti vihane, karjus ebasõbralikke sõnu ja viskas oma prillid põrandale.

„Miks sa niimoodi käitud?“ küsis isa, pannes käe Alexi pea peale, et palvetada. Nii oli isa palvetades palju kordi varem teinud.

Kuid sel korral keeldus Alex palvetamast. „Võta oma käsi ära!“ karjus ta.

Poiss pöördus isa poole pilguga, mis oli täis vihkamist. Isa ei olnud kunagi varem poja näol sellist ilmet näinud. Ta läks kööki, kus ema õhtusööki valmistas.

„See ei ole normaalne,“ ütles ta. „See ei ole meie Alex. Meil on vaja palvetada.“

Isa ja ema astusid Alexi juurde. Sõnagi lausumata pani isa käe Alexi pea peale. Emal pani oma käe poja laubale.

„Jeesuse nimel käsime sind, kuri vaim, Alexist lahkuda,“ ütles isa. „Me oleme andnud Alexi Jumalale ja sinul ei ole tema elus kohta.“

Pärast palvet muutus Alex selliseks, nagu ta varem oli olnud. Ta naeratas ja naeris, nagu poleks midagi juhtunud.

Kurat oli püüdnud Alexi ära võtta, kuid Jeesus oli talle andnud uue südame. Emal loodab, et Alex kasvab üles misjonimeelse südamega ja et tema lugu muudab paljude südant.

„Olen andnud tema elu Jumala kätte,“ ütles ema. „Tunne, et Alexil on eriline side Jumalaga. Tema elu on olnud keeruline, kuid me usume, et Jumal teeb temaga midagi imelist.“

Teenida Jeesuse sarnaselt

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Mt 5:13, 14, Fl 2:15; Mk 12:34; Ef 4:15; Mt 4:23–25; Mt 25:31–46.

Juhtsalm: „*Aga rahvahulka nähes hakkas tal neist hale, sest nad olid väsitatud ja vaevatud otsekui lambad, kellel ei ole karjast*“ (Mt 9:36).

Jeesus hoolis inimestest päriselt. Teda huvitasid nende mured ja vajadused rohkem kui enda omad. Tema elu oli täiesti keskendatud teistele inimestele. Tema teenistus oli armastava kaastunde teenistus. Ta märkas ümberolijate kehalisi, hingelisi ja tunde-elulisi vajadusi ning niiviisi avanes nende süda vaimulikele tõdedele, mida Ta õpetas. Siis, kui Ta parandas pidalitõbiseid, avas pimedate silmi, pani kuulma kurtide kõrvad, tegi vabaks kurjast vaimust vaevatud, toitis näljaseid ja hoolitses abivajajate eest, liigutas see inimeste südant ja elu muutus.

Just sellepärast, et inimesed nägid Tema ehtsat hoolimist, avanesid nad vaimulikele tõdedele, mida Ta õpetas. „Üksnes Kristuse meetod tagab inimesteni jõudmises tõelise edu. Päästja seltsis inimestega nagu see, kes soovib neile head. Ta osutas nende vastu kaastunnet, teenis nende vajadusi ja võitis nende usalduse. Siis käskis Ta: „Järgne mulle!“ – Ellen G. White, „Tervise teenistuses“ lk 143. Jeesus teadis, et maailm vajas evangeeliumi näitlikku selgitamist sama palju kui evangeeliumi kuulutamist. Kaasinimeste teenimisele pühendatud Kristuse-sarnane elu on elav tunnistus. See tõendab võimsalt sõnu, mida räägime, ning teeb meie tunnistuse usutavaks.

Selle nädala õppetükk õppides valmistud hingamispäevaks, 22. augustiks.

Jeesus otsis kaasinimestes alati head. Ta tõi neis esile parima. Üks asjaolu, mille pärast Jeesuse-aegsed usujuhid Teda kritiseerisid, oli tõdemus, et Ta „võtab vastu patuseid ja sööb koos nendega“ (Lk 15:2). Nad olid ärevil, sest Ta sõbrustas „jumalavallatutega“. Nende meelest nõudis religioon inimeste võõrastamist, mitte aga omaks pidamist. Neid üllatas Jeesuse ütlus enda kohta: „Ma ei ole tulnud kutsuma õigeid, vaid patuseid“ (Mt 9:13).

Kirjatundjate, variseride ja saduseride religioon oli seotud vältimisega. Nad mõtlesid: „Tee kõik, mida saad, et patumürgist hoiduda.“ Jeesus jäi patumürgist puutumata, kuigi Ta tuli selle maailma madude auku – tuli, et seda lunastada, mitte eirata. Tema on „maailma valgus“ (Jh 8:12).

Loe Mt 5:13, 14. Millist kaht näidet kasutas Jeesus oma järelkäijate kirjeldamiseks? Miks Ta sinu meelest just selliseid näiteid kasutas? Vaata ka Jh 1:9, Jh 12:46; Fl 2:15.

Sool oli antiikmaailmas üks tähtsaim vara. See oli äärmiselt väärtuslik ning oli aegu, mil Rooma leegionid kasutasid seda rahana. See oli suure jõukuse sümbol. Samuti kasutati seda toidu säilitamiseks ja maitsestamiseks. Kui Jeesus võrdles oma järelkäijaid soolaga, ütles Ta tegelikult, et maailma tõeline rikkus ei ole kõige võimsamad ja rikkamad inimesed. Maailma tõeline rikkus on pühendunud kristlasted, kes muudavad maailma Jumala riigi nimel. Nende isetu teenimise armastavad teod säilitavad maailmas headust ja muudavad õhustiku nauditavamaks.

Teiseks näiteks, mida Jeesus kasutas (Mt 5:14), oli „maailma valgus“. Valgus ei väldi pimedust. Valgus paistab pimeduses. See ei ole pimedusest eraldi. See tungib läbi pimeduse ja muudab pimeduse valgeks. Jeesuse järgijad peavad tungima läbi selle maailma pimeduse oma kogukondades, külates ja linnades, et valgustada neid Jumala auga.

Võttes arvesse Jeesuse sõnu Jh 17:15–18, kuidas tuleb meil mõista maailmast eraldumise ja maailma vältimise põhimõtet? Kas see on üks ja sama? Mida pidas Jeesus silmas, kui Ta palvetas, et Tema järelkäijad oleksid küll maailmas, aga ei oleks maailmast? Kuidas seda teha?

Jeesuse eesmärk oli tuua inimeses esile parim. Isegi siis, kui olud panid Ta äärmiselt proovile, vastas Ta armulikult. Luuka evangeelium kirjutab, et rahvahulgad „imestasid, et tema suust tulid sellised armusõnad“ (Lk 4:22), ning Johannese evangeelium lisab, et „arm ja tõde... on tulnud Jeesuse Kristuse kaudu“ (Jh 1.17). Viis, kuidas Ta inimesi kohtles, tegi nad relvituks. Tema armulised sõnad leidsid nende südames vastukaja.

Loe Mt 8:5–10 ja Mk 12:34. Milliseid lootusrikkaid sõnu rääkis Jeesus siin mainitud kahele vähetöotavale inimesele – Rooma väepealikule ja juudi kirjatundjale?

Jeesuse ütlus Rooma väejuhile oli murranguline. Mõtles, kuidas võis see elukutseline ohvitser ennast tunda, kui Jeesus väitis, et Ta ei ole sellisel määral usku leidnud isegi Iisraelis. Mõtles ka juudi kirjatundja mõtetele, kui Jeesus ütles: „Sa ei ole kaugel Jumala riigist.“ Jeesusel oli võime tuua inimeses esile parim. On vähe vahendeid, mis aitaksid soojast sõnast paremini avada südame evangeeliumile. Otsi head enda ümber olevates inimestes ja anna neile teada, et sa hindad neid.

Võrdle Js 42:3; Kl 4:5, 6 ja Ef 4:15. Milliseid elulisi põhimõtteid õpetavad need kirjakohtad meile oma usu jagamisest kaasinimestega ja suhetest nendega?

Kui meie sõnad on julgustavad ja armurikkad, on nende mõju kaasinimeste elule positiivne. Jesaja prohvetlikud sõnad näitavad, et „rudjutud pilliroogu ei murra“ Jeesus katki ega kustuta ära „hõõguvat tahti“. Teisisõnu, väga kaastundlik Jeesus vaatas hoolikalt, et Ta ei tambiks ilmaasjata puruks kedagi, kes oli äsja uskuma hakanud, ega summutaks hõõguvat söeraasukestki nende südames.

Miks on see, kuidas me midagi ütleme, sama tähtis või isegi tähtsam sellest, mida me ütleme? Kuidas reageerid mõttele: „Tõde on tõde ja inimestel tuleb see kas vastu võtta või lahkuda?“ Mis on selles töeses väljaütlemises vale?

Meie Issanda evangeliseerimismeetod ületab päheõpitud kõned ja hoolsalt valmistatud ettekanded; see on sama rikkalik ja hoogne nagu elu ise. Iga päev oleme õlg õla kõrval inimestega, kellel on igasugused vajadused: kehalised, vaimsed, tunde-elulised ja vaimulikud. Kristus on valmis neid vajadusi rahuldama, kui meiele läheb korda inimeste üksindus, kurvastus ja südamevalu ning kui tunneme huvi nende rõõmude, lootuste ja unistuste vastu.

Jeesus rahuldab vajadusi, mida inimesed tundsid endal olevat, et jõuda lõpuks nende sügavaimate vajadusteni. Tuntav vajadus on miski, mille puhul inimene juba adub, et ei suuda probleemi ise lahendada. Võib-olla on selleks vajadus suitsetamisest loobuda, kaalu langetada, paremini toituma hakata või pinget alandada. Selleks võib olla vajadus toidu, peavarju või arstiabi järele. Selleks võib olla vajadus abielu- või perenõustamise järele.

Suurim vajadus on aga miski, mida inimene enim vajab – vajadus isikliku suhtlemise järele Jumalaga ja tajumine, et tema elul on igavene tähtsus. Meie ülim vajadus mõranenud maailmas on saada lepitatud Jumalaga.

Loe lugu halvatust Mt 9:1–7 ja naisest, kellel oli veritõbi, Mk 5:25–34. Mis annab kummagi loo puhul mõista, et Jeesus seostas kehalise tervenemise ülima vajadusega – Jumalaga lepitamisega?

Kristuse tervistamised olid kehalisest ja emotsionaalsest tervenemisest enamad. Jeesus igatses, et inimesed kogeksid terviklikkust, mille patt oli purustanud. Kristuse jaoks jäänuks kehaline tervenemine ilma vaimuliku tervenemiseta poollikuks. Kui Jumala armastus ajendab meid soovima, et inimesel oleks kehaliselt ja emotsionaalselt hea, siis ajendab see meid veel rohkem soovima, et inimese käsi käiks vaimulikus mõttes hästi, nii et ta elaks siin ja igavikus täisväärtuslikku elu. Liati suri lõpuks iga inimene, kelle Jeesus terveks tegi. Niisiis oli vaimulik vajadus suurim, eks ole?

Mida saab meie kogudus oma kogukonnas ette võtta, et rahuldada inimeste vajadusi ja näidata nende vastu üles tõelist hoolimist? Mõtle oma kogukonna inimestele. Mida teeb su kogudus selleks, et nende elu muuta?

Loe Mt 4:23–25 ja Mt 9:35. Missugune kolmeosaline lähenemisviis oli Kristuse tegevuse aluseks? Kuidas Ta rahuldab inimeste vajadusi ja millist mõju see nende elule avaldas?

Kolmeosalises lähenemisviisis ühendas Jeesus õpetamise, jutlustamise ja tervendamise. Ta kuulutas igavesi põhimõtteid sellest, et kõik võiksid elada mõtestatud ja eesmärgipärast elu. Ta ütles: „Mina olen tulnud, et neil oleks elu, ja oleks seda ülirohkesti“ (Jh 10:10). Tema tegevuses ilmnis ülirohke arm. Ning Jeesus tuli, et me saaksime elada „ülirohket“ elu nüüd ja igavesti.

Loe Mk 1:32–39. Jeesusel kulub kogu päev haigeid tervendades ja kurje vaime välja ajades. Olles järgmise hommiku palves veetnud, läks Ta ära teise linna, kuigi veel rohkem inimesi otsis paranemist. Miks Ta neid terveks ei teinud? Pööra tähelepanu Tema enda põhjendusele Mk 1:38, 39.

See lugu on sügavamõtteline. Olles päev varem rahvahulki tervistanud, jätab Jeesus järgmisel päeval sennapaika rahvasumma, kes Teda otsib ja kel on ikka veel paranemist vaja. Ta selgitab, et eesmärk, milleks Ta maailma tuli, oli jutlustada evangeeliumi. Jeesus ei olnud lihtsalt muljetavaldav imetegija. Ta oli jumalik Jumala Poeg, kes tuli päästemissioonile. Ta ei rahuldunud ainult kehaliste haiguste tervendamisega. Ta igatses, et inimesed võtaksid vastu igavese elu anni, mida Tal pakkuda oli. Ta sõnastas selgelt oma maa peale tuleku eesmärgi: „Sest Inimese Poeg on tulnud otsima ja päästma kadunut“ (Lk 19:10). Iga tervendamine oli võimalus ilmutada Jumala iseloomu, leevendada kannatusi ja pakkuda igavest elu.

Kas on võimalik elada Jeesuse pakutud ülirohket elu, kui sind tabab vaesus või haigus? Kas Jeesus pakub inimestele kehalisest tervenemisest midagi sügavamat? Millistel praktilistel viisidel juhtida inimesi vaimulike tõdedeni, kui tegutseme nende füüsiliste ja emotsionaalsete vajaduste heaks?

Mt 24. peatükis on Jeesuse sõnum oma jüngeritele, kus Ta seostab Jeruusalemma hävitamisega seotud sündmused oma teise tuleku eelse ajaga. Sellele järgnevad Mt 25. peatükis kolm lõpuaega käsitlevat tähendamissõna. Need tähendamissõnad visandavad silme ette omadused, mida Jeesus oma teist tulekut ootavate inimeste juures tegelikult hindab. Tähendamissõna kümnest neitsist rõhutab siira, eheda, Vaimu täis elu tähtsust. Tähendamissõna talentidest tähtsustab meist igaühele antud Jumala andide ustavat kasutamist. Tähendamissõna lammastest ja kitsedest toob esile aga selle, et ehtne kristlus teenib tööpoolest nende vajadusi, keda Jumal iga päev meie ellu saadab.

Loe Mt 25:31–46. Kuidas kirjeldab Jeesus ehtsat kristlust? Loetle teenimisvaldkonnad, millest see kirjakoht räägib.

Kuigi see tähendamissõna räägib inimeste tõeliste füüsiliste vajaduste rahuldamisest – me ei tohiks loo seda külge eirata –, küsigem, kas on võimalik, et siin on tegu millegi enamaga? Siin on tegu inimeste hinges oleva varjatud nälja ja januga Jeesuse järele, mis igatseb rahuldamist (Jh 6:35; Jh 4:13, 14). Me kõik oleme kodu igatsevad võõramaalased, kuni avastame oma tõelise kuuluvuse Kristuses (Ef 2:12, 13, 19). Oleme vaimulikult alasti niikaua, kui meid riietatakse Tema õigusega (Ilm 3:18, Ilm 19:7, 8).

Vana Testamendi prohvetid võrdlesid inimese olukorda tihtilugu lootusetult haige omaga (Js 1:5; Jr 30:12–15). Patuhaigus on saatuslik, kuid prohvet näitab meile ravimit. „Sest ma tahan lasta kasvada sulle korba ja ravida sind sinu haavadest, ütleb Issand“ (Jr 30:17). Jeesus on meie elu ähvardava hingehaiguse ravim.

Tähendamissõna lammastest ja kitsedest manitseb meid rahuldama enda ümber olivate kehalisi vajadusi, kuid see läheb veel kaugemale. See on lugu Kristusest, kes rahuldab hinge kõige sügavamaid vajadusi, ning see on Tema kutse olla Ta kaastööline meid ümbritsevate inimeste heaks. Enesekeske elu ja kaasinimeste kehaliste, hingeliste, tunde-eluliste ning vaimulike vajaduste eiramine tähendab riskida igavese kaotusega. Tähendamissõnas saavad Issandalt kiituse need, kes pühendasid oma elu millelegi enamale peale enda, ja nad võetakse igavikku vastu, aga need, kes isekalt enda päeva sisustavad ja kaasinimeste vajadused hooletusse jätavad, saavad Issanda hukkamõistu osalisteks.

Toetav mõte: „Paljud ei usu Jumalasse ning on kaotanud usalduse inimestesse. Kuid nad võtavad tänulikult vastu kaastundlikud ja abivalmis teod. Kui nad näevad inimest, kel pole maise kiituse ega hüvituse ajendit, tulemas oma koju, teenimas haiget, toitmas näljast, riietamas alasti olijat, lohutamas kurba ning õrnalt juhtimas kõiki Tema juurde, kelle armastust ja kaastunnet inimtööline kuulutab – kui nad seda näevad, saab nende süda liigutatud. Tärkab tänulikkus. Süttib usk. Nad näevad, et Jumal hoolib neist, ning on valmis kuulama, kui Tema Sõna avatakse.“ – Ellen G. White, „Tervise teenistuses“ lk 145.

Jeesuse omakasupüüdmatu tegevus avab südame, murrab maha eelarvamused ja loob pinna evangeeliumi vastuvõtmiseks. Kogudus on Kristuse ihu, kes rahuldab armastuses kõikjal teiste vajadusi. Kristus saadab meid meie kogukondadesse Tema nimel muutust tooma. Kuigi peame kindlasti olema hoolikad, et maailm meid ei saastaks (see on meie koguduse jaoks väga tõsine ja kardetav oht), tuleb meil ikkagi õppida inimesteni jõudma seal, kus nad on, ja lasta ennast kasutada Jumalal, kes tahab kaasinimesed võtta sealt, kus nad on, ning tuua nad sinna, kus nad peaksid olema.

Küsimused aruteluks:

1. Miks on Kristuse kaastundlik tegevus nii võimas maha löhkuma eelarvamusi ja avama inimesi vaimulikke tõdesid kuulma? Püüa ette kujutada, kui palju mõjusam oleks meie tunnistus, kui inimesed näeksid meist peegeldumas samasugust omakasupüüdmatut hoolt kaasinimeste eest nagu oli Jeesusel.
2. Mõttele mõnele korrale, kui sa ütlesid midagi, mis võis küll olla tõsi, õige ja lausa vajalik, kuid sa ütlesid seda valesti, see tähendab halva hääletooni või suhtumise. Mida sellest kogemusest õppisid, mis aitab sul edaspidi teisiti teha – näiteks enne ütlemist maha rahuneda või midagi taolist?
3. Arutle veel mõtte üle, et ka siis, kui kõik inimesed oleksid terveks saanud või isegi surnuist üles äratatud, oleksid nad lõpuks ikkagi surnud. Mida õpetab niisugune teadmine meile selle kohta, kuidas peaksime korraldama oma misjonitööd ja ümberolijate teenimist?
4. Mõttele oma koguduse tööle kogukonnas. Mil viisidel, mida praegu veel ei tehta, saab sinu kogudus kogukonda teenida?
5. Kuidas luua vaimulikke võimalusi otsijatele oma vajaduspõhistes tööharudes?

Üllatus Sudaanis

Loo on kirja pannud Glenn Mitchell.

Sudaanis elamine oli tõeliseks väljakutseks seitsmenda päeva adventistist abielupaarile, kes töötas Adventistide Katastroofi- ja Arenguabi Organisatsioonis (ADRA). Päeval oli õhusooja 39–42°C ja niimoodi maist septembrini. Külmal jook pärast päevatööd oli mu naisele Suzanne'ile ja mulle üllatus.

Ühel päeval koju jõudes astusin Suzanne'i järel kööki ja istusin lauanurgale, et temaga niikaua juttu ajada, kui ta toitu valmistas. Kui ma seal lauanurgal istusin ja poisikese kombel jalgu kõlgutasin, küsis Suzanne minult, mida ma juua tahan.

„Mida sul on?“ küsisin ma.

Käsi puusa pannes teatas ta tehtud häälega: „Pakkuda on apelsini-Fanta, kali või Sprite.“

„Hmm, ma tahaksin Squirti,“ ütlesin ma, vihjates oma lemmikjoogile, mida ma polnud Ameerika Ühendriikidest lahkumise järel näinud.

„Mul ei ole ainsatki Squirti,“ ütles Suzanne ikka endise häälega.

Hüppasin köögilaualt alla, viskasin ennast põrandale pikali ja mängisin pahurat last. Jalgu põtkides ja rusikaid vibutades nõudsin ma jooki. „Ma tahan Squirti! Ma tahan Squirti!“ karjusin ma.

Kõik oli tulemusteta. Squirti polnud. Suzanne ja mina naersime tükk aega minu tobeduse üle. Sellised hetked aitasid raskeid päevi kergemini taluda.

Kaks tundi hiljem peatus üks sõber meie teeotsal. Ta töötas USA Rahvusvahelise Arenguabi Agentuuris (USAID) Sudaani pealinnas Khartoumis ning tegutses meie sidemehena mitmes ADRA projektis, mida rahastas USAID. Tema ametlikule aadressile võis saata meile mõeldud e-kirju ja täna andis ta üle karbi Ameerika Ühendriikidest saabunud väga oodatud juuksehooldusvahenditega. Rebisin karbi katki, teades, et meie Ameerika sõbrad lisasid sinna mu naise jaoks iga kord maiuse „Rosin šokolaadis“. Kindel, mis kindel, ihaldatud rosinamaiuse kott oli kõige peal. Rosinate all oli peidus kaks pudelit juuksepealsamit. Oot-oot. Karbis näis olevat veel midagi. Pakkepaberisse kaevudes leidsin sealt kogu oma rohelises hiilguses suure pudelitäie Squirti!

Ma ei olnud kunagi palunud kellelgi Ameerika Ühendriikidest meile jooki saata. Kuid sellel palaval päeval Sudaanis tegi Jumal meile üllatuse. Nädalaid enne seda, kui ma Suzanne'ilt Squirti küsisin, asus see pudel Khartoumi poole tee. Jumal hoolib isegi meie elu üksikasjade eest ja Talle meeldib anda. „Anda tähendab elada“ („Ajastute igatsus“, lk 623). Jumal töötab: „Neil, kes teda kardavad, ei ole millestki puudust“ (Ps 34:10). Küllap Jumal naeratas siis, kui Ta nägi mind tobetsevat ja jalgu põtkivat: „Oota ja sa näed, mis mul sulle varuks on.“

Võiduka hoiaku arendamine

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Jh 4:27–30, 39–42; Mt 15:21–28; 2Ts 1:1–4; Rm 15:7; Ef 4:32; 1Pt 3:15.

Juhtsalm: „*Vaid pühitsege Issandat Kristust oma südames, olles alati valmis kostma igäihele, kes teilt pärib aru lootuse kohta, mis teis on*“ (1Pt 3:15).

Mida rohkem me Jeesuse elu tundma õpime, seda rohkem tunneme imestust Tema suutlikkuse üle inimesi omaks võtta ja neisse jaatavalt suhtuda. Kuigi Ta lausus teravaid noomitusi tolaeagsetele usujuhtidele, võttis Ta rõõmsalt vastu neid, kes maadlesid patuga, keda laastas süütunne ja kes olid lootusetult hukka mõistetud. Tema arm oli nende jaoks. Tema halastus ulatus isegi kõige jubedamate patusteni. Tema andestuse sügavus oli lõputult sügavam kui nende patu sügavik. Tema armastus ei tundnud piire.

Jeesuses ei ilmnunud kunagi uhkuse või ülemvõimu kergeimatki värvingut. Ta nägi igas inimeses Jumala näo järgi loodud olevust, ehkki pattulangenut, keda Ta ju tuligi päästma. Mitte keegi ei jäänud Tema armastusest välja. Mitte keegi polnud langenud nii madalale, et Tema arm poleks sinnani ulatunud. Ta oli lugupidav kõikide suhtes, kellega kokku puutus, ning Ta kohtles inimesi väärikusega, mida nad väärisid. Ta mõjutas inimesi tegema otsust jumalariigi kasuks, sest Ta uskus inimestesse. Nende elu muutus Tema juuresolus, sest Ta hoolis neist südamepõhjani. Nad elustusid, et saada selliseks, milliseks Tema uskus neid muutuvat.

Selle nädala õppetükis uurime sügavamalt Jeesuse suhtumist inimestesse ja avastame, kuidas rakendada neid põhimõtteid oma elus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 29. augustiks.

Loe Jh 4:27–30, 39–42. Kuidas näitab Jeesuse käitumine Samaaria naisega tõde, et igasugused inimesed on evangeeliumile avatud, ka ootamatutes paikades?

Jüngrite meelest oli Samaaria viimane koht, kus võidi evangeeliumi vastu võtta. Samaarlased tülitsevad pidevalt juutidega usuõpetuspunktide ja jumalateenimise pärast. Selline vaenulikkus oli kestnud aastakümneid. Samaarlased olid tahtnud osaleda Jeruusalemma templi ehitamisel, kuid neile öeldi ära, kuna nende hulgas oli segaabelusid ümberkaudsete paganatega ja nende religioossed vaated polnud judaismiga kooskõlas. Lugu lõppes sellega, et samaarlased ehisid Gerisimi mäele oma templi. Jüngrid oleksid Samaariast mööda lipsanud kui evangeeliumi kuulutamise jaoks viljatust paigast.

Jeesus nägi seda, mida jüngrid ei näinud: vastuvõtlikke südameid. Johannese kirjeldus naisest kaevul algab selliste sõnadega: „Ta jättis Juudamaa ja läks tagasi Galileasse. Ta pidi aga minema läbi Samaaria“ (Jh 4:3, 4). Jeesus „pidi“ Samaariast läbi minema, sest Püha Vaim veenis Teda, et selles vähetootavas paigas on vastuvõtlikke südameid. Kui Püha Vaim võib meie silmi jumaliku salviga, näeme võimalusi seal, kus teised näevad ainult raskusi. Näeme rikkaliku hingede lõikust Jumala riigi jaoks seal, kus teised näevad viljatuid põlde.

Loe Ap 8:4, 5, 14. Mis oli Jeesuse töö lõpptulemus Samaarias?

Jüngrid oleksid Samaariast möödunud, pakkumata samaarlastele võimalustki Jumala Sõna tõde kuulda. Jeesus nägi seda, mida nemad ei näinud. Ta tajus, et Püha Vaim oli loonud ühe naise südamesse vastuvõtlikkuse. Tähelepanuväärne muutus selles naises mõjutas suurt inimhulka terves linnas. Me ei näe sugugi alati oma tunnistamise vahetuid tulemusi, aga kui külvame seemneid vastuvõtlikesse südamesse, siis toovad need kord suure saagi Jumala auks.

Me ei tea iial kindlalt, milline mõju on meie sõnadel ja tegudel kaasimeestele, olgu heaks või halvaks. Miks tuleb meil olla seepärast alati tähelepanelik selles, mida ütleme ja mida kaasanimeste juuresolekul teeme?

Meie hoiakud määravad sageli meie suutlikkuse kaasinimesi mõjutada. Karm, kriitiline ja ebasõbralik suhtumine lükkab inimesi sinust kaugemale ning isegi siis, kui suudad tunnistada, võetakse su sõnu palju vähem omaks, olgu need kui tõesed tahes.

Elurõõmus suhtumine kaasinimestesse ja nende uskumustesse tõmbab seevastu neid ligi. See loob sõprussideme. Jeesus sõnastas selle põhimõtte hästi siis, kui ütles: „Ma ei nimeta teid enam orjadeks, sest ori ei tea, mida ta isand teeb. Teid olen ma nimetanud sõpradeks, sest teile olen ma andnud teada kõik, mida ma olen kuulnud oma Isalt“ (Jh 15:15). Sõbrad aktsepteerivad teineteist nõrkustest ja vigadest hoolimata ning räägivad vabalt oma rõõmudest ja muredest.

Loe Mt 15:21–28 ja Mk 14:6–9. Need kirjeldavad kaht naist täiesti erinevas olukorras. Jeesus tundub ühega olevat karm ja teisega leebe. Mis annab neis kirjakohtades mõista, et Jeesus pakkus mõlemale oma päästvat armu ja löi usalduse?

Mt 15. peatüki naine on kaananlanna. Jeesus keeldub esialgu meelega naise palvest, et tolle usk saaks järjekindlalt paludes kasvada. Lõpuks rahuldab Jeesus naise soovi ja väidab siis midagi üllatavat, mida ükski tollane Juudamaa usujuht poleks Kaananimaa naisele öelnud. Jeesus teatab avalikult: „Oh naine, sinu usk on suur!“ (Mt 15:28). Jeesus teeb naisele ühe suurima komplimendi, mida üks usuõpetaja üldse teha saab. Suudad sa ette kujutada, kuidas naise süda rõõmustas ja tema elu muutus?

Naine, kes võibab Jeesuse jalgu kalli lõhnaõliga, on juut – kehva mainega naine; naine, kes on palju vigu teinud ja sageli patustanud. Kuid see naine on andeks saanud, on muutunud ja uuesti alustanud. Kui teised teda kritiseerivad, siis räägib Jeesus temaga lahkelt ja kiidab tema teo heaks. Jeesus ütleb: „Kus iganes kogu maailmas evangeeliumi kuulutatakse, kõneldakse ka tema mälestuseks sellest, mis ta on teinud“ (Mk 14:9).

Mis on nende kahe loo valgel positiivse võitva suhtumise põhilised osad? Kuidas on sul vaja oma suhtumist korda seada, mitte lihtsalt tunnistamistöö, vaid elus üldiselt?

Ainuüksi sõprus ei võida inimesi Kristusele. Meil võib olla palju sõpru, inimesi, kellega oleme meelsasti koos ning kes naudivad meiega koos olemist, kuid kui me ei räägi neile mitte kunagi, mida Jeesus meie jaoks tähendab ja kuidas Ta meie elu muutis, siis ei muuda meie sõprus igaviku suhtes kuigi palju. Jah, meil võib olla lõbus, kuid Jumal kutsub meid pakkuma midagi enam kui lõbusat olemist. Ainuüksi sõprus ei too inimesi Kristuse juurde, kuid ebasõbralik suhtumine võib inimesi Kristusest eemale lükata.

Apostel Paulus tuletab meile meelde, et räägiksime „tõtt armastuses“ (Ef 4:15). Loomesõprussidemeid siis, kui oleme inimestega nõus nii palju, kui võimalik, väljendame heameelt ja kiidame seal, kus kohane. On väga tähtis, et teeksime endale harjumuseks näha inimestes head, mitte halba.

Loe 2Ts 1:1–4. Loetle seda, mille eest Paulus tessalooniklasi kiidab.

On inimesi, kes näivad rõõmuga otsivat kaasinimeste juures vigu; kui mitte muul põhjusel, siis selleks, et enda silmis parem tunduda.

Apostel Paulus oli teistsugune. Ta otsis positiivset kogudustes, keda teenis. Muidugi noomis ta eksijaid ega jättnud tähele panemata pattu, kuid tema tähelepanu oli suunatud rajatud koguduste ülesehitamisele. Üks võimalus, kuidas ta seda tegi, oli õigete tegude esile toomine.

Ellen G. White'i ütlus positiivsete suhete tähtsuse kohta on märkimisväärne: „Kui me ennast Jumala ees alandame ning oleme lahked ja viisakad ja hellasüdamelised ning kaastundlikud, siis saab olema sadu tõele pöördunud seal, kus praegu on ainult üks.“ – „Testimonies for the Church“ (Tunnistused kogudusele), 9. kd, lk 189.

Mõtiskle hetkeks selle tsitaadi üle. Mida tähendaks sinu koguduse jaoks, kui lahkus, viisakus, hellasüdamelisus ja kaastunne voolaks välja iga inimese südamest? Milline näeb selline kogudus välja? Vaata oma südamesse ja küsi endalt, kuidas saad seda valdkonda parandada.

Loe Rm 15:7 ja Ef 4:32. Kuidas kirjeldaksid igasuguse omaks võtmise alust? Mis on omaks pidava hoiaku põhiolemus?

Neis kahes kirjakohas esitab apostel Paulus põhimõtted, mis on aluseks üksteise aktsepteerimisele. Kuna Kristus on meist igaühele andeks andnud ja meid omaks võtnud, siis kas meil on võimalik keelduda üksteisele andeks andmast ja üksteist omaks võtmast? Tegelikult saame just sellepärast, et Jeesus on meid omaks võtnud, võtta omaks üksteist, ka teiste vigade kiuste.

Mõtles hoolikalt, mida see tähendab. Mõtles endale ja mõnele patule, mida oled teinud ning millega võib-olla ikka veel maadled – pattudele, mida sa võib-olla üksi tead, pattudele, mille pärast kohkuksid, kui ka teised neid teaksid.

Aga mis sellest hoolimata toimub? Usu kaudu võtad sa omaks Kristuse, kes teab kõike pattudest, millest kaasinimesed ei pruugi midagi teada. Jah, Tema teab kõike ning võtab su siiski omaks, mitte sinu headuse, vaid Tema headuse pärast.

Milline siis peaks olema meie suhtumine kaasinimestesse?

Mõnel inimesel on sellest keeruline aru saada. Ehtne omaks võtmine tähendab, et võtame inimesi sellistena, nagu nad on, kõigi nende patuste harjumustega, sest nad on Jumala näo järgi loodud inimlapsed. Kuna Kristus suri meie eest „kui me olime alles patused“ ja lepitask meid Jumalaga siis, kui me olime Tema vaenlased, saame anda andeks ja võtta kaasinimesi omaks. Tema armastus meie vastu on alus kaasinimeste aktsepteerimisele ja neile andeks andmisele (Rm 5:6–10).

Kuid kui heatahtlikud hoolivad sidemed on juba loodud, on vaja seada kaasinimene armastusväärselt silmitsi Pühakirja tööga. Selle tegemata jätmine tähendab armastamata jätmist. Sõpradena hoolime niivõrd, et jagame oma sõpradega elumuutvaid, igavesi tõdesid.

Jeesuse suhtumine ei olnud selline: „Tee, mida tahad. Kõik on hästi. Ma võtan su vastu.“ Tema suhtumine oli: „Vaata sellele, mida sa oled teinud, olen Ma valmis sulle andeks andma ja pakkuma sulle jõudu muutuda.“ Kui piibellikke tõdesid esitatakse alandlikult Kristuse meelsuses, siis võidab armastusväärne suhtumine südameid ja muudab elusid.

Kuidas on võimalik võtta inimene omaks, pidamata samas omaks tema patust käitumist? Kuidas kiita heaks, aga samas mitte varjata või sallida pattu?

Jeesus ei jätnud „armastuse pärast“ tõde rääkimata, sest sel juhul ei olekski tegu armastusega. Armastus püüab teha teisele alati parimat. Armastuse ja tõe vahel ei ole vastuolu. Tõe esitamine alandlikult ja lahkelt on armastuse osutamine. Jeesus ütles: „Mina olen tee ja tõde ja elu“ (Jh 14:6). Jeesus on ainus pääsetee (Ap 4:12). Tema arm päästab meid nii, et suudame tunda Tema tõde ja elada Tema elu. Tõde ilma armastusest viib käsumeelsusesse, mis lähendab vaimuliku elu. Niinimetatud „armastus“ ilma tõeta viib leplikku härdameelsusse, mis on illusioon ja jätab inimese triivima ebamäärasuse merele. Armastusega esitatud tõde viib ehtsa kristliku kogemiseni, mis annab selge suuna, eesmärgi ja teadlikkuse.

Loe 1Pt 3:15; 2Tm 4:2 ja Tt 3:4, 5. Millised neis salmides esinevad väljendid toovad esile tasakaalu esitatava piiblitõe ja alandliku, aktsepteeriva meelsuse vahel?

Uue Testamendi kirjutajad ei rõhutanud kunagi armastust tõe kulul. Neil sulas armastus ja tõde, arm ja käsk, kaastunne ja ausus kenasti ühte. Peetrus manitseb kaasusklikke olema „alati valmis kostma igaühele, kes teilt pärib aru lootuse kohta, mis teis on, kuid tehke seda tasadusega ja aupaklikult“ (1Pt 3:15, 16). Teisisõnu, sul on vaja teada, mida sa usud ja miks sa seda usud, ning sa pead suutma selgitada, mida ja miks sa usud. See ei tähenda, et sul on olemas kõik vastused või et sa peaksid suutma kaasinimesi veenda sinu usku tulema. See tähendab vaid, et „tasaduse ja aupaklikkusega“ – alandlikult, tajudes, kui suured teemad on kaalul – saad sa oma usku selgitada ja kaitsta.

Paulus nõustab oma noort kasvandikku Timoteost: „Kuuluta sõna, astu esile, olgu aeg paras või ärgu olgu, noomi, manitse, julgusta igati pika meelega ja õpetamisega“ (2Tm 4:2). Ta tuletab Tiitusele meelde, et Jumala lahkus ja armastus päästab need, kes on Temas uuesti sündinud (Tt 3:5). Meidki kutsutakse esitama tõde armastusega kõiges tasaduses ja alandlikkuses. Meie Issand kutsub meid Temaga ühinema, et armastusega ja omaks pidava hoiakuga lasta ilma Kristuseta sureval maailmal saada osa Tema lõpuaja sõnumist.

Kui keegi küsib sinult: „Miks sa oled kristlane?“ siis mida sa vastad ja miks?

Toetav mõte: „Kristusel on karjase õrnus, vanema kiindumus ja kaastundliku Päästja võrratu arm. Ta pakub oma õnnistusi kõige kütkestavamal viisil. Ta ei rahuldu ainult õnnistuste teatavaks tegemisega; ei, Ta esitab neid haaravaimal viisil, et äratada inimestes soovi õnnistuste järele. Samuti peaksid Jumala sulased esitama Tema au rikkusi. Kristuse imeväärne armastus sulatab inimsüdamed, kuid pelk doktriinide rõhutamine ei saavuta midagi. „Trööstige, trööstige minu rahvast, ütleb teie Jumal... Astu kõrgele mäele, Siioni sõnumiviija, tõsta valjusti häält, Jeruusalemma sõnumiviija, tõsta, ära karda! Ütle Juuda linnadele: „Vaata, teie Jumal!“... Otsekui karjane hoiab ta oma karja, kogub oma käsivarrega tallekesi ja kannab neid süles, talutab imetajaid lambaid.“ (Js 40:1, 9–11)“ – Ellen G. White, „Ajastute igatsus“ lk 826, 827.

Küsimused aruteluks:

1. Kahju küll, aga osa inimesi tunneb ennast paremini siis, kui osutab kaasinimeste vigadele. Kuidas tagada, et meie samasse mõttemalli ei langeks?
2. Mõtles sellise sündmustiku üle: üks sõber on äsja naasnud matuselt ja teatab: „Olen nii rõõmus, et mu tädi on taevas ja vaatab sealt minu poole alla. See annab mulle nii hea tunde.“ Kuidas vastaksid nende põhimõtete alusel, mida sellenädalases õppetükis õppisime? See tähendab, et kuigi surnute seisukorra küsimus on tähtis, siis miks ei pruugi see hetk olla parim aeg inimesele vastaval teemal piiblitund maha pidada?
3. Arutlege järgneva tsitaadi üle kaasinimestele tunnistamise valgel: „Kaasinimestes halva otsimine arendab halba neis, kes otsivad. Kaasinimeste vigade üle arutlemisel muutume samasuguseks. Kuid Jeesusele vaadates, Tema armastusest ja iseloomu täiuslikkusest rääkides, hakkame muutuma Tema sarnaseks. Üleva ideaali vaatlemine, mille Tema meie ette on seadnud, tõstab meid puhtasse ja pühasse õhkkonda, lausa Jumala ligiollu. Kui me selles elame, väljub sealt valgus, mida kiirgub kõigile, kes on meiega seotud.“ – Ellen G. White, „Gospel Workers“ (Evangeeliumiteenrid) lk 479.

Julge jutt Soomemaal

Loo on kirja pannud Andrew McChesney.

Üheksateistkümnenda aastal Simo Vehkavuoril algas elus järelemõtlemise aeg siis, kui ta külastas Rootsis oma onu ja tädi, kes olid seitsmenda päeva adventistid. Soome teismelisele meenus kolm aastat tagasi suvelaagris antud töötus, et ta käib Jumala järel, ning selle luhtaminek. Ärevalt mõtiskles ta: „Kas ma olen Jumala armu kaotanud?“

Ühel õhtul läks noormees tagaaeda ja põlvitas nuttes sirelipöõsa juures. „Jeesus, kui Sa mind ikka veel omaks pead, kui täna õhtul on õige aeg süda Sulle anda, siis palun näita seda mulle,“ nuttis ta. „Luba näiteks ühel tähel taevas langeda.“

Ta tõusis püsti ja üks eriti suur täht langes.

Kui Simo läks tagasi Soome oma perekonna piimafarmi, sai farmirahvas peagi kuulda tema otsusest Jumalat järgida. Osa inimesi naeris tema üle ja Simo arutles, kas olla oma usu suhtes nii avameelne.

Ühel õhtul, kui Simo oma isa telliskivilaudas lehma lüpsis, ilmus valitsuse inspektor, et teha tavapärasest kontrolli. See naine oli Simo uskutulekust kuulnud ja rääkis nüüd pilkavalt.

„Kuule, üks linnuke siristas mulle midagi,“ ütles naine, kui Simo käsitsi lehma lüpsis. „Ma loodan, et sinust Rootsis kristlane ei saanud. Eks ole sul ju parem, kui lähed koos teiste noortega tantsupeole ja kinno ja võtad maailmast kõik rõõmud, mis võtta on?“

Naisele otsa vaadates ütles Simo: „Kallis sõber, täna õhtul võin sulle öelda, et kohtusin Rootsis Jeesusega kui oma isikliku Päästjaga ja ma tahan käia Tema järel, kuhu Tema juhib.“

Ta oli vaevalt oma lause lõpetanud, kui lauta raputas tugev plahvatus. Lehm, keda ta lüpsnud oli, langes surnuna maha. Teised lehmad vajusid põlvedele. Hetkeks täitis lauta haudvaikus. Siis hakkasid lehmad meeletult muugima, nende ammu mine kõlas nagu koerte haukumine.

Golfipalli suurune keravälg oli maapinnale langenud ja lõhkenud Simo ning lehma vahel. Simo kummisäärikud olid kaitsnud teda elektrilöögi eest.

Inspektor seisis tardunult betoonpõrandal. Ta oli näost valge. Tema töövahendid olid kukkunud lehmasõnnikuga täidetud veerennidesse. Lõpuks sai naine sõna suust.

„Simo, saad sa mulle mu mõtlematud sõnad andeks anda?“ küsis ta. Pilkev toon oli kadunud. „Oleme nagu tolme, kui loodus oma jõudu näitab. Jää oma valitud rajale.“ Hetkelise vaikuse järel küsis ta: „Kuidas mina samamoodi Jumala järel saaksin käia?“

Simo otsustas sel hetkel, et ta ei häbene kunagi oma usust rääkida. Samal õhtul ja samas ruumis palvetas ta: „Võta kogu mu süda ja elu ja luba mul käia Sinu järel, kuhu Sa iganes lähed.“

Nüüd on 84aastane Simo pensionil; ta teenis pastorina ja koguduse juhina Soomes palju aastaid.

Põnev viis kaasa lüüa

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: *IMs 1:1, 2, 26, 2Ms 18:21–25, 1Kr 12:12–25; Ap 16:11–15, 40, Ap 4:31; Ap 12:12.*

Juhtsalm: „*Siis ta ütles oma jüngritele: „Lõikust on palju, töötajaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötajaid välja oma lõikusele!”“ (Mt 9:37, 38).*

Keegi on öelnud: „Numbrites on jõud.“ Teatud mõttes on öeldu tõsi. Oled sa märganud, et sinu motivatsioon tervisespordi teha on suurem siis, kui teed seda rühmas, mitte aga iga päev üksi? Palju inimesi astub terviseklubidesse, jõusaalidesse ja treenimisasutustesse, kuna nad usuvad, et teistega koos harjutavad nad rohkem ja tunnevad suuremat naudingut. Samamoodi on Jumal loonud meid sõpruskonnaks. Oleme sotsiaalsed olevused ja see, mis kehtib tervisespordi kohta, kehtib elus paljude muudegi nähtuste kohta: meil läheb paremini, kui meil on sotsiaalne tugisüsteem. Eriti õige on see vaimulikes küsimustes.

Kogu Piiblis näeme väikegruppe kui Jumala meetodit meie usku kinnitada, Tema Sõna tundmist kasvatada, meie palve-elu süvendada ja meid tunnistamiseks ette valmistada. Isa, Poeg ja Püha Vaim osalesid väikegrupi teenistuses. Mooses oli väikegrupi juht. Jeesus asutas jüngritest oma väikegrupi ning Paulus reisis Rooma riigis evangeeliumitööd tegevatest kaaslastest väikegrupiga.

Selle nädala õppetunnis pöörame tähelepanu väikegruppide piibellikule alusele ning avastame, et sinu jaoks on üks põnev kaasalöömise võimalus.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 5. septembriks.

Loe 1Ms 1:1, 2, 26; Hb 1:1, 2 ja Ef 3:8, 9. Kuidas avaldub neist salmides Jumala eri isikute ühtsus?

Isa, Poeg ja Püha Vaim tegid koos loomistööd. Igaühel neist olid erinevad ülesanded, kuid nad tegutsesid jagamatu liiduna koos. Isa oli põhikavandaja, suur arhitekt. Ta viis oma plaanid täide Jeesuse kaudu, kes tegutses loomisel aktiivselt kooskõlas Püha Vaimu väega. Selline võimas üleloomulik tegevus ületab meie arusaamise. Mida me aga selgelt hoomata suudame, on loodud maailma olemasolu ja asjaolu, et Jumal tegi selle kõik (vaata Rm 1:18–20).

Jumala algseks mõtteks olid väikegrupid. Kuigi tuleb olla ettevaatlik selle osas, millega Jumala paljusid salapäraseid külgi võrdleme, kasutagem siin vabalt võrdlust ja öelgem, et Isa, Poeg ja Püha Vaim moodustasid maailma ajaloo esimese „väikegrupi“. Nad tegutsesid koos inimsoo loomisel ja pärast pattulangemist inimsoo lunastamisel.

Loe Jh 10:17, 18 ning võrdle seda Rm 8:11 ja 1Kr 15:15ga. Kuidas selgitab Kristuse ülestõusmine Isa, Poja ja Püha Vaimu ühtsust lunastusplaanis?

Isa, Poeg ja Püha Vaim tegutsevad väikerühmana inimsoo lunastamise eesmärgil. „Lunastusplaani on igavikus olnud koht Lõpmatu nõupidamistes.“ – Ellen G. White, „Fundamentals of Christian Education“ (Kristliku hariduse alused) lk 186. Jumala jaoks ei ole midagi tähtsamat, kui päästa võimalikult palju inimesi (1Tm 2:4, 2; 2Pt 3:9). Väikegruppidel saab olla mitmesuguseid sihte, mida selle nädala õppetükis vaatleme, kuid kõige suurem eesmärk, millele keskenduda, on hukkuvate inimeste võitmine Jeesusele. See tähendab, et väikegruppide tegevuse kaudu aitame peale iseenda ka kaasinimesi. Seega peaks meie väikegruppide lõppsihiks olema hingede võitmine.

Mõtlesite hetkeks meie Jumala ühtsuse saladusele. Eks ole, seda pole kerge hoomata? Ning ometi võime ju uskuda ja usaldada seda, mida me täiesti ei mõista? Miks on kristlaste jaoks usust rääkides oluline seda põhimõtet silmas pida?

Piibel pakub arvukalt näiteid väikegruppide ja nende palvetamisest, vendlustest, üksteise julgustamisest ja ühiselt Kristuse heaks tegutsemisest. Sellised grupid andsid Jumala rahvale võimaluse vastutust jagada ja oma erinevaid andeid täielikult kasutada. See tähendab, et väikegrupid annavad Issandale võimaluse meist igaüht veel täielikumalt kasutada.

Loe 2Ms 18:21–25. Millist ettenägelikku nõuannet pakkus Moosese äi Jitro, mis Moosese elu tähelepanuväärselt muutis? Miks oli see plaan väga vajalik?

Iga inimene israeli leeris sai kümneliikmelise grupi osaks, kelle eesotsas oli jumalakartlik juht. Sellistes väikegruppides lahendati probleeme, kuid need olid midagi märksa enam. Need olid vendluse paigad, kus oli võimalik probleeme ennetada ja vaimulikku elu toita. Need olid loovate ettekujutuste paigad, kus lasti üksteisel osa saada Jumala plaanidest israeli jaoks. Sellistes gruppides sõlmisid inimesed lähedasi ja hoolivaid suhteid, mis aitasid kõikidel asjaosalistel läbi tulla mistahes probleemidest, millega silmitsi oldi. Kahtlemata heitlesid inimesed tollal samamoodi nagu praegu muredega, milles teised neid aidata said. Väikegrupid pakuvad võimalusi hellaks, hoolivaks vendluseks, vaimulikuks kasvuks ja probleemide lahendamiseks.

Huvitaval kombel räägivad väikegruppide ala asjatundjad meile, et grupi ideaalseks suuruseks on kuus kuni kaksteist inimest. Just sellises suuruses moodustasid oma grupid Mooses ja Jeesus.

Loe Lk 6:12, 13; Mt 10:1 ja Mk 3:13–15. Milline oli Jeesuse kahekordne eesmärk, kui Ta oma jüngrid kutsus ja nad enda väikegrupi tegevusse valis?

Jeesuse eesmärk jüngrite kutsumisel oli valmistada nad vaimulikult ja praktiliselt ette misjonitööks maailmas. Vendluses olles said nad armus kasvada. Oma väikegrupi kokkusaamistel õppisid nad, kuidas veel mõjuvamalt teenida. Kui nad jälgisid päevast päeva Jeesuse tegevust Tema ümber olevate abivajajate heaks, õppisid nad vaatlemise kaudu, kuidas oma andeid kasutada. Jeesuse väikegruppide siht oli vaimulik kasvatamine ja misjonitöö.

Mõtle mingile korrale, kui sind kaasati ükskõik mis põhjusel mõnda väikegruppi, kus üksteisest hooliti ja ühtse eesmärgi nimel töötati. Mida sa sellest õppisid, mis aitab sul aru saada väikegrupi väärtusest meie usu kontekstis?

Loe 1Kru 12:12–25. Kuidas on inimkeha suurepärase näide väikegrupi-sisesest kooskõllalisest ühistegevusest?

Vähe sellest, et Paulus toob esile vaimuannete olulisuse koguduse elus, ta pakub ka välja mudeli, kuidas asja korraldada. Ta arutleb vaimuannetest Kristuse ihu ja selle tegevuse kontekstis.

Anatoomia ja füsioloogia uurimine näitavad, et kehaorganid talitlevad erinevate omavahel seotud süsteemidena. Näiteks on keerulisteks organsüsteemideks seede-, südame-veresoonkonna-, hingamis- ja luustikusüsteem, kui nimetada ainult mõnd. Vaimuanded on nagu erinevad kehaosad. Need talitlevad paremini, kui on süsteemi sees ehk grupeeritud. Tegelikult ei saa need enamasti üksipäini toimida. Meie keha pole ju erinevate organite tomp, mis vabakutselistena omaette tegutsevad. Keha iga funktsioon põimub tihedalt süsteemi, mis talitleb koos ühise eesmärgi nimel.

Kõik see räägib meile midagi keskkonnast, kus oma vaimuandeid parimal viisil kasutada saame. Kerge on kartma lüüa, kui toimime üksi, kuid kui oleme sarnaste huvide ja sihtidega inimestest moodustatud väikegrupi osa, leiame, et meie jõupingutused suurenevad ja on palju paremini suunatud.

Väikegrupid pakuvad parimat keskkonda meie vaimuannete harjutamiseks ning muutuvad kohaliku koguduse misjonitöö südamikuks.

Ellen G. White rõhutab väikegruppide väärtust selliste sõnadega: „Tema, kes ei eksi, on mulle esitanud mõtte moodustada väikesed seltsingud, mis oleksid kristlike jõupingutuste baasiks. Kui koguduses on suur hulk inimesi, siis moodustatagu liikmetest väikesed seltsingud, et need tegutseksid uskmata heaks, mitte vaid koguduseliikmete heaks. Kui ühes paigas on kaks-kolm tõe tundvat inimest, siis moodustugu neist tööliste salk. Hoidku nad oma ühtsus purustamatuna, rõhudes omavahelisele armastusele ja üksmeelele, julgustagu nad üksteist edasi liikuma ning teiste abi julgustagu ja kinnitagu igaüht.“ – „Testimonies to the Church“ (Tunnistused kogudusele), 7. kd, lk 21, 22.

Väikegruppide tegevus on määratud Jumalast, et võimaldada igal koguduseliikmel vaimulikult kasvada, kogeda sooja sõprust ja kasutada Jumala ande jumalateenistusel.

Mõtiskle ülaltoodud Ellen G. White'i tsitaadi üle. Analüüsi seda lõikude kaupa. Kuidas seda jumalikku nõuannet sinu koguduses rakendada?

Uue Testamendi koguduse kasv oli plahvatuslik. Mõne aastaga kasvas see usklike väikegrupist kümnete tuhandete jumalakumardajateni. Sellises usklike juurdevoolus ja nähtavas kiires kasvus etendas oma osa mitu põhjust. Jeesuse tegevus külvas evangeeliumi seemne ja valmistas rahvahulga ette jüngerite kuulutust vastu võtma. Pärast Kristuse taevasse minekut laskus palvetavate usklike peale võimsasti Püha Vaim. Üks mõjutaja, mis Uue Testamendi koguduse kiiresse kasvu panustas, oli nende organiseeritus väikegruppideks. Väikegrupid töid muutuse.

Loe Ap 18:1–5 ja Ap 20:1–4. Mida sa arvad, miks loetles Luukas nende nimesid, kellega Paulus lähedalt koos töötas?

Huvitav on täheldada, et Luukas mainib nimepidi nii mõndagi inimest, kellega Paulus koos töötas. Tema jaoks oli iga inimene tähtis. Ta tundis neid nimepidi. Nad toetasid välismisjoni puhul üksteist vastastikku. Kuigi nimeliselt esile toodud inimeste arv oli väike, aitab see rõhutada tõsiasja, kui tähtis on teha lähedast koostööd, isegi kui inimesi on arvult vähe.

Kindlasti oli igal nimetatud inimesel anded, mis erinesid teiste annetest. Nende päritolu ja kultuuriline taust oli erinev. Maailmanägemisviis polnud tihtilugu samasugune, kuid igaühe panus Kristuse töö tegemisse oli väärtuslik. Nende erinevad vaimuannid, taust ja kogemused aitasid kaasa koguduse kasvule. Igaüks neist panustas Kristuse missiooni vastavalt oma päritolule ja isiklikule kogemusele Jeesusega.

Võrdle Ap 16:11–15, 40 ja Ap 12:11, 12. Millise kutse esitas Lüüdia Paulusele kohe pärast seda, kui temast oli saanud usklik? Kuhu läksid Paulus ja Peetrus pärast vanglast vabanemist?

Uue Testamendi usklikud kogunesid korrapäraselt kodudes. Kristlikud kodud said mõjukeskusteks ja väikegrupi tegevuse tuumikuks.

Oled sa mõelnud alustada oma kodus väikegruppi või ühineda sõbraga, kes alustaks väikegruppi oma kodus? Kui oled juba väikegrupi osa, siis mõtle, mida rääkida selle nädala hingamispäevakooli tunnis väikegrupi kasulikkusest.

Väikegruppid on vahend, mida Jumal kasutab oma koguduse kasvamisel. Need on „turvapaigad“, kus inimesed saavad rääkida oma probleemidest ja arutada vastastikku muresid. Need pakuvad võimalusi hooliva suhte kontekstis vaimulikult kasvada. Paljud mittekristlased tunnevad ennast esialgu mugavamalt väikegrupi kokkusaamisel kodus kui kohe esimesel korral traditsioonilisel jumalateenistusel.

Loe Ap 4:31; Ap 12:12 ja Ap 20:17–19, 27–32. Loetle erinevaid üksikasju Uue Testamendi gruppide juures. Millega need grupid tegelesid?

Varakristlased tulid kokku, et üksteise pärast palvetada, et vastastikku murede pärast palvetada, et olla soojas sõpruses, uurida Jumala Sõna, valmistuda teenima, aidata üksteist kaitsta valeõpetajate eest ning võtta koos osa misjonitegevusest.

Väikegrupid toovad muutuse. Inimesed, kes ühendavad oma anded teenimiseks, inimesed, kes keskenduvad oma misjonitöös Püha Vaimu väele, on võimsad relvad Issanda käes.

Loe Mt 9:37, 38. Mida ütleb Jeesus lõikuse kohta ja milline on Tema lahendus probleemile?

Jüngrid nägid evangeeliumi arengus ainult raugelaid võimalusi, kuid Jeesus nägi suuri soodsaid võimalusi. Ta ütles neile hea sõnumi, et „lõikust on tõepoolest palju“, ja osutas siis murekohale: „Töötajaid on vähe“ (Mt 9:37). Kristuse lahendus oli palvetada, paluda „lõikuse Issandat, et ta saadaks töötajaid välja oma lõikusele“ (Mt 9:38). Väikegrupid on vastus Kristuse palvele ja need kasvatavad plahvatuslikult Kristuse lõikustööliste arvu.

Kõikide mõjusate väikegruppide valgusvihus on tunnistamine ja teenimine. Väikegrupi tegevus sureb varsti välja, kui selle kese on suunatud sissepoole, mitte väljapoole. Kui väikegrupp hakkab teenima ennast ja muutub arutelugrupiks, siis kaob selle eesmärk ja see kaotab elutähtsa põhjenduse olemasoluks. Väikegrupid on selleks, et juhtida inimesi Jeesuse juurde, kasvatada nende usku Jeesuses ja valmistada nad ette Jeesusest tunnistama.

Kas on võimalik, et Jumal kutsub sind pidama oma kodus väikegruppi? Miks mitte hakata palvetama töö pärast, mida Jumal sind ehk tegema mõjutab? Võid olla oma elu vaimulikult kõige enam pakkuva ajajärgu alguses.

Toetav mõte: Hulk aastaid tagasi otsustas üks väike Euroopa kogudus, mis ei asunud üheski selle maa suurlinnas, et ta tahab teha Issanda heaks midagi suurt. Kogudus seisis paigal. Aastaid ei olnud kedagi ristitud. Kui selline olukord oleks jätkunud, oleks koguduse tulevik olnud tume. Pastor ja koguduse nõukogu palvetasid tõsiselt ning kaalusid hoolikalt, mida teha.

Uut Testamenti uurides otsustasid nad luua väikegrupi. Üheksa inimest kogudusest läksid ideega kaasa. Nad pühendusid koos palvetamisele ja uurimisele, kuidas luua mõjus väikegrupp. Peagi otsustasid nad, et igaüks neist muudab oma kodu evangeelseks keskuseks. Need grupid õppisid oma vaimuande mitut moodi kasutama. Nad alustasid palve- ja külalislahkuse teenistusega. Nad löid kogukonnas sõprussuhteid. Nad tegid lahkeid tegusid oma pereliikmetele, sõpradele ja endistele adventistidele. Väikegrupi juhid alustasid piibliuurimisi üheksas kodus, kus kokku osales nelikümmend külastajat. Neid üllatas see, mida Püha Vaim tegi. Lõpuks ristiti seitseteist inimest neljakümnest. Selle väikese paigalseisnud koguduse tunnistus on, et väikegrupid toovad tohutu muutuse. Need on üheks Jumala vahendiks, kuidas kaasata palju koguduseliikmeid koguduse misjonitöösse.

Küsimused aruteluks:

1. Arutlege klassis neljapäevase osa üle ja mõelge, millised üksikasjad on veel väikegrupiga seoses olulised. Mida saab väikegrupp veel ette võtta? Kuidas saab väikegrupp aidata eriliste andidega inimestel kasutada oma ande nii, nagu ei iial varem?
2. Miks on väga tähtis, et väikegrupid peaksid silmas väljapoole suunatud tegevust, misjonikeskust? See tähendab, et ükskõik, kui palju üks grupp võib oma liikmeid toita ja toetada, miks tuleb siiski panna alati tähele evangeeliumi levitamise eesmärki? Miks peaks väikegrupp alati olema seotud kohaliku kogudusega? Miks on see väga oluline?
3. Oled sa kunagi kuulunud niisugusse väikegruppi või kuulnud sellisest grupist, mis ei toiminud tõhusalt ja suri lõpuks välja? Arutlege põhjuste üle, miks võis see teie meelest juhtuda.
4. Mõtlesite ära kirjeldatud loole sellest, mis toimus Euroopas väikegrupi tegevuse kaasabil. Mida sa arvad, miks see nii hästi toimis? Mida nad tegid, mis oli paljuski väga lihtne ja siiski väga mõjus? Miks võib töö „ohutumal“ kodusel pinnal (vastandina kirikuhoonele) olla mõjus viis kogukonnas või ümbruskonnas misjonitöö tegemiseks?

Ida-Timoris armusaanu

Loo on kirja pannud Andrew McChesney.

Inimene, kes oleks äärepealt tapnud ühe seitsmenda päeva adventistist poe-müüja, ei pidanud karistust kandma seepärast, et Ida-Timori ametivõimud nõus-tusid müüja otsusega ründajale andeks anda ja mitte õigust nõuda. See lugu vapustas Ida-Timori linna Lospalost, kus kättemaks on tavaline, ning isegi politsei väljendas uskumatust, et poemüüja Edu Wachumura valis andeks anda.

Ründaja Juviniil Ananias lükkas 2017. aastal joobnud peaga oda läbi poeukse, et Edu tappa. Oda kahjustas ainult Edu ninaotsa.

Edu kohtus Juviniiliga Lospalose politseimajas 2019. aastal ja kirjutas alla aval-dusele, et annab talle andeks. Vaiksel häälal väljendas Juviniil kahetsust oma teo pärast.

„Palun vabandust,“ ütles ta. „Aitäh.“

Juviniil pakkus, et veristab sea ja korraldab Edu auks peo, kuid Edu ütles ära, selgitades, et ta ei söö sealiha.

Politseohvitserid vaatasid umbusklikult pealt, kui Edu nende juuresolekul doku-mendile alla kirjutas. „Sa peaksid Edule vähemalt kingituse tegema või lehma andma,“ ütles üks ohvitser Juviniilile.

Rünnak, millele oli 2018. aasta neljandas kvartalis pühendatud üks hingamis-päevakooli misjonilugu, toimus pärast seda, kui purjus Juviniil poodi koperdas ja 28aastast Edut söimas. Edu seisis leti taga.

Edu, kes oli ühinenud adventkogudusega pärast piiblitunde koos poe omani-kuga, Zelindo João Layga, tõreles Juviniiliga kergelt. Vihaselt ähvardas Juviniil Edu tappa, kuid taganes, kui nägi poes teisi kliente.

„Ma tapan su täna õhtul,“ urises ta ukse poole suundudes.

Samal ühtul kuulis Edu koputust kahe poolega metall-uksele poe tagaosas. Ta läks ukse juurde, mille kaks poolt olid lukustatud ja teineteisega kokku aheldatud, ning vaatas prao vahelt välja, et näha, kes õues oli. Samal hetkel tuli oda hooga ukse vahelt. Sekundi murdosa jooksul tõstis Edu käe ja pööras oda kõrvale. Oda löikas katki tema ninaotsa.

Kaks päeva hiljem tuli poodi politsei, et küsida, kas Edu tahab ründajat vangi saata. Edu raputas pead. „Olen sellele mehele andeks andnud,“ ütles ta.

Politsei vahistas Juviniili siiski nädalaks, kuid laskis tal siis minna. Ametlik prot-sess venis pikale, kuni 2019. aastal kuulutasid ametivõimud Juviniili ametlikult armusaanuks.

Zelindo loodab, et toimunust jahmunud kohalik kogukond saab aru Jumala soovist neile andeks anda – nii nagu Edu andis andeks Juviniilile. Rünnaku järel ristiti Edu vend ja õde ning Zelindo loodab, et veel paljud inimesed järgivad nende eeskju.

„Igaüks räägib Edu otsusest andeks anda ja mitte keegi ei saa sellest aru,“ ütles mees. „See on Jumala vägi.“

Lasta kaasinimestel kuulda lugu Jeesusest

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Ef 2:1–10; IJh 4:7–11; Mk 5:1–20; Hb 10:19–22, Gl 2:20; IKr 1:30.

Juhtsalm: „Seda ma olen kirjutanud teile, kes te usute Jumala Poja nimesse, et te teaksite: teil on igavene elu“ (IJh 5:13).

Nagu ühes varasemas õppetükis märgitud, ei väljenda miski muu nii ilmekalt evangeeliumi väge kui muutunud elu.

Inimesed võivad sinuga teoloogias vaielda. Nad võivad väidelda doktriinide üle. Nad võivad seada kahtluse alla su arusaamise Pühakirjast, kuid haruharva seavad nad kahtluse alla sinu tunnistuse sellest, mida Jeesus sulle tähendab ja mida Ta su elus teinud on.

Tunnistamine on teistele selle teada andmine, mida sina Jeesusest tead. See on teistele rääkimine, kes Jeesus meie jaoks on ja mida on Ta meile teinud. Juhul, kui meie tunnistus koosneb vaid püüdlusest tõestada, et meie usk on õige ja teiste oma vale, siis kohtame tugevat vastuseisu. Kui su tunnistus Jeesusest tuleb aga südamest, mida on muutnud Tema arm, kütkestanud Tema armastus ja hämmastanud Tema tõde, siis avaldab kaasinimestele muljet see, kuidas tõde, mida usume, on meie elu mõjutanud. Muutunud elu kontekstis esitatud tõde toob esile muutuse.

Kui Kristus on iga doktriini tuum ning iga piibellik õpetus peegeldab Tema iseloomu, siis võtavad need, kellega Pühakirjast räägime, Tema Sõna palju tõenäolisemalt vastu.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 12. septembriks.

Kristlastena on meil kõigil rääkida isiklik lugu, lugu sellest, kuidas Jeesus muutis meie elu ja mida Ta on meie heaks teinud.

Loe Ef 2:1–10. Millised olime enne seda, kui Kristust tundma õppisime? Mis kuulub meile sellest alates, kui Kristuse vastu võtsime?

A. Enne, kui Kristust tundma õppisime (Ef 2:1–3)

B. Pärast Kristuse tundma õppimist (Ef 2:4–10)

Eks ole hämmastav muutus! Enne, kui me Kristust tundma õppisime, olime „surnud oma üleastumistes ja pattudes“, „käisime selle maailma ajastu viisil“, „käisime oma lihalikes himudes, tehes liha ja mõtete tahtmist mööda“ ja „olime loomu poolest viha lapsed nagu teisedki“. Lihtsalt öeldes, enne kui me Kristust tundma õppisime, liikusime hukkuvaina sihitult läbi elu.

Võib-olla kogesime seda, mis näis olevat õnn, kuid südames oli äng ja elul polnud eesmärki. Kristuse juurde tulemine ja Tema armastuse kogemine muutis kõik. Nüüd oleme Kristuses tõeliselt „elavad“. „Oma suure armastuse pärast, millega [Jumal] meid on armastanud“ ja Tema „halastuse rikkuse“ pärast meie vastu oleme saanud kingiks pääste. Tema on „meid koos temaga üles äratanud ja asetanud taevasesse olukorda Kristuses Jeesuses, et näidata tulevastel aegadel oma armu võrratut rikkust helduses meie vastu Kristuses Jeesuses“. Kristuses on elu saanud uue tähenduse ja sihi. Või, nagu Johannes ütleb: „Temas oli elu, ja elu oli inimeste valgus“ (Jh 1:4, 1968).

Loe Ef 2:10. Mida räägib loetud salm sellest, kui keskne koht on kristlikus elus headel tegudel? Kuidas saame siintoodud mõttest aru usu läbi pääsemise valgel, „Seaduse tegudest sõltumata“ (Rm 3:28)?

Kuidas on sinu elu Kristuse tõttu muutunud? See muutus saab võib-olla aidata veel kellelgi Jeesust tundma õppida.

Sebedeuse poegi Johannest ja Jaakobust tunti „Kõuepoegade“ nime all (Mk 3:17). Tegelikult andis selle hüüdnime neile Jeesus. Näide Johannese tulisest käitumisest leidis aset siis, kui Jeesus ja Tema jüngrid rändasid läbi Samaaria. Kui nad üritasid leida ööbimiskohta, seisis nad silmitsi vastuseisuga, kuna samaarlastel olid juutide suhtes eelarvamused. Neile keelduti andmast isegi kehva majutuspaika.

Jaakobus ja Johannes mõtlesid, et neil oli probleemile lahendus olemas. „Seda nähes jüngrid Jaakobus ja Johannes ütlesid: „Issand, kas sa tahad, et me käsiksime tulel taevast alla tulla ja nad ära hävitada, nõnda kui Eelijagi tegi?“ (Lk 9:54, 1926 ja NKJV). Jeesus manitses vendi ning nad kõik lahkusid külast rahulikult. Jeesuse käitumisviis oli armastus, mitte võitluslikkus.

Jeesuse armastuse läheduses muutusid Johannese tormakus ja vihastamine armastusväärseks ja õrnaks kaastundeks. Johannese esimeses kirjas esineb ligi nelikümmend korda sõna *armastus*; selle eri vorme leidub aga 50 korral.

Loe 1Jh 1:1–4, 1Jh 3:1; 1Jh 4:7–11 ja 1Jh 5:1–5. Mida räägivad need kirjakohad Johannese tunnistuse olemusest ja muutusest, mis toimus tema elus Jeesusega läbikäimise tulemusena?

Universumis on üks igavene põhimõte. Ellen G. White toob selle esile niisuguste sõnadega: „Jõu kasutamine on vastuolus Jumala valitsuse põhimõtetega. Tema soovib ainult armastusest ajendatud teenimist ja armastust ei saa sundida; seda pole võimalik esile kutsuda jõu ega autoriteedi abil. Ainult armastus äratav vastuarmastuse.“ – „Ajastute igatsus“ lk 22.

Kui andume Kristusele, siis särab Tema armastus meie kaudu kaasinimestele. Kristluse suurim tunnistus on muutunud elu. See ei tähenda, et me ei eksi kunagi, ning mõnikord ei saa me hakkama oma ülesandega olla armastuse ja armu kanalid. See tähendab aga, et ideaalis voolab Kristuse armastus meie elust välja ja me oleme ümberkaudsetele õnnistuseks.

Kui hästi peegeldad sina kaasinimestele Kristust? Mõtle oma vastuse järeldustele.

Kes olid esimesed misjonärid, keda Jeesus teele saatis? Nad ei olnud jüngrite hulgast. Nad ei olnud Tema pikaajalised järelkäijad. Esimesteks misjonärideks, keda Jeesus välja saatis, olid hullud mehed, kurjast vaimust vaevatud, kes mõni tund tagasi olid maakonda hirmu all hoidnud ja ümberkaudsete külade elanike südamesse hirmu külvanud.

Üleloomuliku deemonliku jõuga purustas üks neist kurjast vaimust vaevatuist teda siduvad ahelad, kriiskas verdtarretavalt ja vigastas oma ihu teravate kividega. Piin nende hääles peegeldas nende hinges olevat sügavamat piina (Mt 8:28, 29; Mk 5:1–5).

Kuid siis kohtusid nad Jeesusega ja nende elu muutus. Nad ei olnud iial need-samad. Jeesus ajas kiusavad deemonid neist välja seakarja ja üle kalju merre (Mt 8:32–34; Mk 5:13, 14).

Loe Mt 8:28–34. Mis nende meestega juhtus ja millise avastuse tegid linnaelanikud siis, kui nad tulid välja toimunut vaatama?

Kurjast vaimust vaevatud olid nüüd Kristuse väe abil muudetud uued inimesed. Linnarahvas leidis nad istumas Jeesuse jalge ees ja kuulamas iga sõna Õpetaja suust. Tuleb märkida, et Matteuse evangeelium räägib kahest kurjast vaimust vaevatust, kes vabastati, Markus seevastu keskendub ühele neist kahest. Tulipunktis on aga mõte, et Jeesus taastas nad kehaliselt, vaimselt, emotsionaalselt ja vaimulikult.

Loe Mk 5:18–20. On ilmselge, et muudetud seestunu on äsjapöördunu, kes tahab jääda Jeesuse juurde. Mida saadab Kristus teda aga tegema?

„Ainult mõne hetke olid need mehed kuulnud Kristuse õpetusi. Nad polnud kuulnud ühtki Tema jutlust. Nad ei saanud õpetada rahvast nii nagu jüngrid, kes olid päev päeva kõrval olnud Jeesusega. Kuid neil oli isiklik tunnistus, et Jeesus oli Messias. Nad suutsid rääkida seda, mida nad teadsid, mida nad Temast olid näinud, kuulnud ja tundnud. Sama saab teha igaüks, kelle südant on puudutanud Jumala arm.“ – Ellen G. White, „Ajastute igatsus“ lk 340. Nende tunnistamistöö valmistas ette Dekapolise – kümme linna Galilea mere kallastel – Jeesuse õpetusi omaks võtma. Selline on isikliku tunnistamise vägi.

Loe 1Jh 5:11–13; Hb 10:19–22 ja 1Kr 15:1, 2. Missuguse igavese elu kinnituse Pühakiri meile annab, mis võimaldab meil usukindlusega tunnistada oma päästest Kristuses?

Kui meil endal pole isiklikku päästekindlust Jeesuses, siis ei ole võimalik seda teistele jagada. Me ei saa jagada seda, mida meil endal pole. On kohusetundlikke, piinlikult täpseid kristlasi, kes elavad alalises ebakindluses ja peavad aru, kas nad saavad iial päästmise jaoks piisavalt heaks. Üks vana tark jutlustaja ütles kord nii: „Kui ma vaatan endale, näen, et pole mingit võimalust päästetud saada. Kui ma vaatan Jeesusele, näen, et pole mingit võimalust hukka minna.“ Issanda sõnad kaiguvad kindlana läbi ajastute: „Pöörduge minu poole ja laske endid päästa, kõik maailma ääred, sest mina olen Jumal ja kedagi teist ei ole!“ (Js 45:22).

Meie Issand soovib, et igaüks meist tunneks rõõmu lunastusest, mida Tema nii vabalt pakub. Ta igatseb, et me kogeksime, mida tähendab olla õigeks mõistetud Tema armust ja vaba hukkamõistust, mille süütunne patu pärast toob. Ja Paulus ütleb Rm 5. peatükis: „Et me nüüd oleme saanud õigeks usust, siis on meil rahu Jumalaga meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi“ (Rm 5:1). Ta lisab, et võime olla kindlad, et „nii ei ole nüüd enam mingit hukkamõistu neile, kes on Kristuses Jeesuses“ (Rm 8:1) Apostel Johannes kinnitab, et „kellel on Poeg, sellel on elu; kellel ei ole Jumala Poega, sellel pole elu“ (1Jh 5:12).

Kui oleme usus Jeesuse omaks võtnud ja Tema elab Püha Vaimu kaudu meie südames, kuulub meile täna igavese elu and. Öeldu ei tähenda aga, et me ei saa seda kaotada, kui oleme kord Jumala armu ja päästet Kristuses kogenud (2Pt 2:18–22; Hb 3:6; Ilm 3:5). Meil on alati vaba valik Tema juurest ära minna, kuid kui oleme juba kogenud Tema armastust ja mõistnud Tema ohvri sügavust, ei ole meil ealeski vaja valida ära minna Tema juurest, kes meid niivõrd armastab. Päev-päevalt otsime võimalusi, kuidas rääkida kaasinimestele Jeesuses meile antud armust.

Kas sul on päästekindlus Jeesuses? Kui jah, siis mille põhjal? Miks on sul selline usukindlus onKust seda leida? Teisalt, kui sa pole kindel, siis miks? Kuidas see kindlustunne saada?

„Ma olen ühes Kristusega risti löödud; nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minus. Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest“ (Gl 2:20).

Kindlasti on vaja midagi ohverdada, kui võtame Kristuse vastu. On seda, mida Tema palub meil loovutada. Jeesus selgitas, mida toob Tema järel pühendunult käimine: „Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta salaku oma mina ja võtku oma rist päevast päeva enese peale ja järgnegu mulle“ (Lk 9:23). Ristisurm on piinarikas surm. Kui allutame oma elu Kristuse nõudmistele ja „vana inimene“ lüüakse risti (vaata Rm 6:6), siis on see piinarikas. Mõnikord on valus loobuda hellitatud lootustest ja eluaegsetest harjumustest, kuid tasu kaalub valu kuhjaga üles.

Tugevad tunnistused, mis avaldavad kaasinimestele elumuutvat mõju, viivad tähelepanu sellele, mida Kristus on meie heaks teinud, mitte sellele, millest meie Tema pärast oleme loobunud. Need keskenduvad Tema ohvrile, mitte aga meie niinimetatud „ohvritele“. Sest Kristus ei palu meil iial loobuda millestki, mille säilitamine oleks meile kasulik.

Ometi on kristluse ajalugu täis lugusid neist, kes on Kristuse nimel toonud tohutuid ohvreid. Nende inimeste eesmärk ei olnud pääste ära teenimine ja nende teod, ükskõik kui omakasupüüdmatud ja ennastohverdavad, ei olnud teene Jumalale. Vastupidi, enamikul juhtudest olid need mehed ja naised – saades aru, mida Kristus neile oli teinud – valmis panema ohvrialtarile kõik, vastavalt nende elus kõlanud Jumala kutsele.

Loe Jh 1:12, Jh 10:10; Jh 14:27 ja 1Kr 1:30. Meie tunnistuse aluseks on alati see, mida Kristus on meie heaks teinud. Loetle Tema armu ande, mida eelnevates kirjakohtadest on mainitud.

Eeltoodud piiblisalmide valgel mõtle sellele, mida Kristus on sinu heaks teinud. Sa võid kogu oma elu olla pühendunud kristlane või kogenud üsna pöördelist uskutulekut. Mõtle sellele, kui hea on Jeesus sinuga olnud ning millise eesmärgi, rahu ja õnne Ta sulle on andnud. Mõtle neile kordadele, mil Ta on andnud sulle jõudu keerulistest elukogemustest läbi tulla.

Mida on sind Kristuse pärast ohverdama kutsutud? Mida oled õppinud oma kogemuste põhjal, mis võib olla õnnistuseks kaasinimestele?

Toetav mõte: „Imestunud rahvahulk, kes tungles Kristuse ümber, polnud tundnud mingit eluandvat väge. Ent kannatav naine, kes sirutas usus käe, et teda puudutada, tundis seda. Sama lugu on vaimulikus elus. Pealiskaudsest usust või ilma hingejanu ja elava usuta palvest pole mingit kasu. Ainult suusõnaline tunnistus, et Kristus on maailma Päästja, ei saa tervendada hinge. Päästev usk ei ole mõistuslikult tõega nõustumine... Ei piisa, et usume seda, mida Kristusest räägitakse, meil tuleb uskuda Temasse. Ainus usk, mis meile kasu toob, on usk, mis võtab Kristuse vastu isiklikuks Päästjaks ning tunnustab Tema teeneid meie tegude asemel...”

Tema ustavusest tunnistamine on jumalik vahend Kristuse tutvustamiseks maailmale. Me peame tunnistama Tema armust nii, nagu tunnistasid pühad mehed vanal ajal; kuid kõige mõjuvam tunnistus on isiklik kogemus. Me oleme Jumala tunnistajad, kui meie elu kõneleb jumalikust väest. Iga inimese elu on teistest erinev ning ühe inimese kogemused erinevad oluliselt teiste omast. Jumal soovib, et meie tänu Talle oleks isikupärane. Kui kallite tunnistustega Tema armust liitub Kristuse-sarnane elu, on tegemist vastupandamatu väega, mis päästab inimesi.“ – Ellen G. White, „Ajastute igatsus“ lk 347.

Küsimused aruteluks:

1. Millised on mõjuva tunnistuse üksikasjad? Loe Ap 26:1–23 Pauluse tunnistust Agrippa ees. Mis oli tema tunnistuse alus?
2. Miks on sinu meelest väga võimas meie isiklik tunnistus sellest, mida Kristus meile on teinud? Kuidas vastaksid küsimusele: *Nojah, see sünnib sinuga, aga kui minul seesugust kogemust pole? Miks peaks sinu kogemus suutma mulle õpetada midagi sellest, kuidas mina peaksin Jeesuse järel käima?*
3. Mida sooviksid vältida siis, kui mitteusklikule tunnistust annad?
4. Võta aega mõelda päästekindluse kohta käiva küsimuse üle. Miks on see kristliku usukogemuse niivõrd tähtis osa? Kuidas saame olla kindlad oma päästes, olemata samas iseteadvad ja jultunud?

Surnud naine räägib

Loo on kirja pannud Andrew McChesney.

28aastasel arstil Tomasz Karaudal, kes on seitsmenda päeva adventist Poolas, paluti alla kirjutada ühe naise surmatunnistusele, kes oli veel elus.

Medõde lükkas ratastoolis naise kopsuosakonda, kus Tomasz oma haigla-residentuuri tegi.

Kõige näiva järgi oli naine surnud. Tal oli aastatepikkuse suitsetamise tagajärjel kopsuvähk. Oli tekkinud koolnukangestus ja lillavärvilised laudsed laigud alaseljal. Naise nahk, mis tema juussoontest läbi voolava hapnikuga täidetud vere tõttu oli tavaliselt roosa, oli muutunud kahvatuks nagu siis, kui suured veresooned verest tühjenevad. Naise seisund oli pöördumatu.

„Ma pole midagi sellist kunagi varem näinud,“ ütles Tomasz seda hetke meenutades. „Ta oli surnud ning ometi istus ta ratastoolis ja rääkis.“

Naine oli pandud haiglas ülerahvastatud intensiivraviosakonda, kuid tema arst, nähes, et tema heaks ei anna enam midagi teha, oli naise ära saatnud, et vabastada voodi veel ühele raskele juhtumile. Medõde küsis Tomaszelt, kas see naine võib jääda kopsuosakonda.

Kopsuosakonnas ei olnud ka ühtegi vaba voodit, seepärast pani Tomasz koridori välivoodi ja tõstis naise ettevaatlikult sinna. Ta tõi voodi juurde tooli, istus ja rääkis naisega järgmised kaks tundi.

Naine teadis, et ta sureb. Ta väljendas kahetsust oma elu valikute üle.

„Kogu oma elu kulutasin suitsetamisele,“ ütles naine. „Kui ma vaid saaksin minna tagasi algusesse ja uuesti elada.“

Tomasz ei teadnud, mida öelda. Ta tundis, nagu oleks ta tõmmatud piibliloosse, mis rääkis ristil rippuvatest röövlitest. Ta hoidis naise kätt oma pihus.

Lõpuks tegi naine viimase hingetõmbe. Tomasz kirjutas surmatunnistusele alla.

„Suur vastutus on olla kristlasest arst,“ ütles Tomasz, kes õppis riiklikus meditsiini koolis. „Koolis ei õpetatud meile, kuidas sellises olukorras käituda.“

Ta on leidnud, et abiks on see, kui hoiad kellegi kätt ja pakud lootust, öeldes: „Kõik on hästi,“ ka siis, kui surev inimene teab, et teda ootab ees vaid surm.

„Mõnikord on parim üldse mitte midagi öelda,“ lausub ta. „Mõnikord on ainus, mida sa teha saad, hoida kellegi kätt ja vaikelt palvetada.“

Maailm sureb patus. Paljudel juhtudel on surmakangestus alanud ja seisund näib pöördumatu. Kas hoiad kellegi kätt? Kas palvetad? Kas pakud lootust?

Edastamist vääriv sõnum

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: 2Pt 1:12, 16–21; Ilm 19:11–18; Ilm 14:14–20; Kg 12:13, 14; Ilm 14:6–12.

Juhtsalm: „*Ma nägin teist inglit keset taevast lendavat; sellel oli igavene evangeelium, et kuulutada evangeeliumi neile, kes elavad ilmamaal – kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele. Ja ta hüüdis suure häälega: „Kartke Jumalat ning ülistage teda, sest tema kohtumõistmise tund on tulnud, ning kummardage teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja vete allikad!“ (Ilm 14:6, 7).*

Kristuse lepitussurm oli kõikehaarav; see oli mõeldud kõikidele inimestele, kes on eales elanud, mis tahes ajal ja paigas. Seega kõnetab evangeelium igasse keele-rühma, kultuuri ja keskkonda kuuluvat inimest. See loob silla üle rahvuslike lõhede. See on uskumatult hea sõnum sellest, et Jeesus oma surma, elu ja ülestõusmisega võidutseb pörgu vürsti riigi ja väe üle. Evangeelium räägib Jeesusest. Tema suri meie eest ja nüüd elab Ta meie heaks. Ta tuli meid kord patu karistusest ja väest päästma ning tuleb taas, et vabastada meid patu kohalolekust. Ta suri surma, mida meie väarisime, et meie võiksimel elada elu, mida Tema väärrib. Kristuses mõistetakse meid õigeks, pühitsetakse ja tõstetakse ühel päeval ausse.

Piibel pöörab tähelepanu Jeesuse kahele tulekule. Ta tuli korra, et meid lunastada, ning tuleb taas, et viia meid koju, mille Ta nii otsatu hinnaga ostis. Piibli viimane raamat, Ilmutusraamat, kirjutati eelkõige selleks, et valmistada maailm ette Jeesuse tagasitulekuks. Tegemist on pakilise sõnumiga praeguse põlvkonna jaoks. Selle nädala õppetükis õpime tundma Ilmutusraamatu asjakohasust 21. sajandi aegses ühiskonnas. Üheskoos avastame uuesti, et Jeesus kutsub oma lõpupäevade kogudust üles edastama lõpuaja sõnumit.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 19. septembriks.

Kogu lunastusloo jooksul on Jumal korduvalt saatnud prohvetliku Sõna kaudu erilise sõnumi, et valmistada inimesi saabuvateks sündmusteks. Jumala silm on alati valvas (Js 46:9, 19). Ta valmistab oma rahvast tulevikuks ette nii, et läkitab prohvetid enne kohtupäeva Tema sõnumit teatavaks tegema (Am3:7). Veeuputuse-eelsetel päevadel saatis Jumal Noa kaudu maailmale sõnumi, et tuleb veeuputus. Egiptuses ülendas Jumal Joosepi, et teha seitsme külluseaasta jooksul ettevalmistusi nälja-ajaks. Juudi prohvetid hoiatasid iisraellastest juhte, et Babüloonia sõjavägi hävitab Jeruusalemma. Ristija Johannese sõnum, mis kutsus üles meelearandusele, valmistas rahvast ette Jeesuse esimeseks tulekuks.

Loe 2Pt 1:12. Millist väljendit kasutab Peetrus tema põlvkonna jaoks mõeldud Jumala sõnumi kirjeldamiseks?

Loe 2Pt 1:16–21. Mis oli see „teile antud tõde“ (1926. a tõlkes „tõde, mis teil nüüd käes on“); sõnum, mida Peetrus ja teised jüngrid kuulutasid?

Igavese tähtsusega sõnum esimesel sajandil oli tõsiasi, et Kristus oli tulnud. Isa armastus avaldus Kristuse ohvri kaudu ristil. Kuigi „patu palk on surm“, on Kristuse kaudu kindlustatud kõigile igavene elu. Sinu valik on, kas võtad selle usus vastu (Rm 3:23, Rm 6:23; Ef 2:8). Sõnum Jeesuses olevast päästest ei saa iialgi olla ajast ja arust. See on käesoleva aja tõde iga põlvkonna jaoks.

Piibli viimane raamat, Ilmutusraamat, esitab Jeesust ja Tema igavest päästet lõpuaja kontekstis, et valmistada inimesi ette Tema peatseks tulekuks. See paljastab inimliku traditsiooni ja enesekeskse religioossuse valskuse. Ilmutusraamatu algusest lõpuni paistab välja Jeesus ja Tema töö inimkonna heaks.

Jeesus on oma Isa iseloomu õige tunnistaja. Tema on „maa kuningate valitseja“. Tema, „kes meid armastab ning on meid lunastanud meie pattudest oma verrega“ (vaata Ilm 1:1–6). Kogu Ilmutusraamat räägib Jeesusest ja Tema lõpuaja sõnumist, et valmistada oma rahvas Tema peatseks tulekuks.

Mis tuleb sulle pähe Ilmutusraamatule mõeldes? Kas mõtled peamiselt metsalistele ja prohvetlikele sümbolitele või Jeesusele? Mida sa arvad, miks andis Jeesus meile Ilmutusraamatu prohvetikuulutused? Kuidas edastavad need Tema armastavat plaani inimkonna suhtes?

Evangeeliumid keskenduvad peamiselt Kristuse esimesele tulemisele. Need jutustavad Tema sünniloo, räägivad Tema elust ja tegevusest ning surmast ja ülestõusmisest. Kuigi evangeeliumid räägivad Tema teisest tulekust, ei ole nende põhirõhk sellel. Ilmutusraamat aga keskendub peamiselt sajanditepikkuse ajastute konflikti haripunktile. Iga selle raamatu peamine prohvetikuulutus lõppeb meie Issanda aulise tagasitulekuga.

Loe Ilm 1:7; Ilm 11:15; Ilm 14:14–20 ja Ilm 19:11–18. Millist sarnast kokkuvõtet näed igas antud kirjakohas?

Ilmutusraamatu esimesest peatükist viimaseni on iga prohvetikuulutuse kõrghetkeks Jeesuse tulek. „Tall, kes on tapetud“ (Ilm 5:12) tuleb taas kuningate Kuninga ja isandate Isandana (Ilm 19:16). Ta võidab kõik vaenlased, kes rõhuvad ja kiusavad Tema rahvast (Ilm 17:14). Ta vabastab nad patu luupainajast ja toob nad aulisse koju. Suur võitlus hea ja kurja vahel lõppeb. Maakera tehakse uueks ning lunastatud elavad koos Issandaga igavesti (Ilm 21:1–4).

Ilm 22:7 (vaata ka Ilm 22:12, 17 ja 20) ütleb Jeesus: „Vaata, ma tulen peagi! Önnis on see, kes hoiab alal selle raamatu ennustuse sõnu!“ Seega on Jeesuse viimane üleskutse kogu inimkonnale: vastake Tema armastusele, võtke vastu Tema arm ja järgige Tema tõde, et oleksite valmis Tema peatseks tagasitulekuks. Ilmutusraamat lõppeb Jeesuse üleskutsega: „Vaim ja mõrsja ütlevad: „Tule!“ Ja see, kes kuuleb, öelgu: „Tule!“ (Ilm 22:17).

Issand kutsub enda juurde kõiki, kes otsivad igavest elu. Ta kutsub kõiki meid, kes oleme päästesõnumi vastu võtnud ja ootame pikisilmi Tema tagasitulekut, ühinema Temaga kaasinimeste kutsumisel: võtke omaks Tema armastuse sõnum. Ta saadab meid välja misjonitööle, et edastaksime Tema sõnumit: valmistugu maailm Tema peatseks tagasitulekuks. Pole midagi väärtuslikumat, kui osaleda koos Temaga Ta maailmamisjonis. Pole midagi rahuldustpakkuvamat, kui teha koostööd Kristusega Tema lõpupäevade päästeplaanis.

Kristus, tule ruttu! Johannes kirjutas need sõnad umbes 2 000 aastat tagasi. Võttes aga arvesse meie arusaamist surnute seisundist, eks olegi ju Kristuse teine tulek meie igäihe jaoks pärast surma kohe järgmine hetk, mida kogeme? Kuidas aitab see tõsiasi meil aru saada, kui kiiresti Kristus tuleb?

Ilmutusraamatu lõpuaja sõnum

Ilmutusraamatu kese on 14. peatükk. See peatükk on ülimalt tähtis Jumala rahva jaoks, kes elab inimkonna ajaloo viimastel päevadel. See avab Jumala lõpuaja sõnumi inimsoole. Lõpuaja sõnum on elutähtis Jumala rahva ja kogu inimkonna jaoks.

Loe Ilm 14:14–20. Millist sümboolikat kasutatakse siin meie Issanda tagasituleku kujutamiseks?

Lõikuse kujundit Kristuse tagasituleku kohta kasutatakse Piiblis mujalgi (Mt 13:37–43; Mk 4:29). Ilm 14. peatükis kujutab küpsete viinamarjade kogumine õigete lunastamist, üleküpsenud viinamarjade kogumine aga õelate hävingut. Ilm 14:6–12 kätkeb äärmiselt vajaliku lõpuaja sõnumi, et valmistada mehed ja naised ette maakera viimaseks lõikuseks.

Loe Ilm 14:6, 7. Mis on neis kahes salmis leiduva sõnumi tuum? Kuidas aitavad need mõista, kes on seitsmenda päeva adventistid?

Esimese inglise sõnum Ilm 14. peatükis peegeldab 21. sajandi põlvkonna igatsust, et elul oleks mõte. See toob esile Jumala armu evangeeliumi, mis pakub kõikidele andekssaamist. See puhastab meid patust, annab jõu olla võitjad. See sõnum paneb aluse meie teadmisele oma väärtusest, kuna Kristus lõi ja lunastas meid. See osutab tõsiasjale, et ühel päeval, Jumala lõpukohtuga, lõppeb ebaõiglus. See on uskumatult hea sõnum, kuna näitab, et õiglusetus ei kesta igavesti.

„Seitsmenda päeva adventistid on teatud mõttes seatud maailma vahi-meesteks ja valgusekandjateks. Neile on usaldatud hukkuva maailma jaoks edastatav viimane hoiatus. Neile paistab Jumala Sõnast imeline valgus. Neile on antud pühalikema tähtsusega töö – kuulutada esimese, teise ja kolmanda inglise kuulutust. Ükski teine töö pole nii suure tähtsusega. Nad ei tohi lubada oma tähelepanu millelgi muul neelata.“ – Ellen G. White, „Evan-gelism“ lk 119, 120. Kuidas võtta need sõnad südamesse kogudusena ja, veel tähtsam, isiklikult?

Ilmutusraamatu lõpuaja sõnum kujutab Jeest Tema päästva armu täiuses, mis on mõeldud kogu inimkonna jaoks (Ilm 14:6). Tegemist on tõsise palvega „karta“ ehk anda austust Jumalale kõiges, mida teeme – arvestada Tema seadustega ja kuuletuda Tema käsule Ta kohtutunni valguses (Ilm 14:7). Jumalakartus on seotud meie mõtteviisiga. See on palve elada Jumalale meelepäraselt ja seada Tema oma mõtetes esikohale. Tegemist on kuuleka hoiakuga, mis juhib meid elama jumalakartlikku elu (Õp 3:7; Ap 9:31; 1Pt 2:17). See sõnum innustab meid „andma au“ Jumalale. Jumalale au andmine on seotud sellega, mida oma elu igal alal teeme.

Loe Kg 12:13, 14 ja 1Kr 6:19, 20. Kuidas aitavad need salmid meil mõista, mida tähendab nii Jumalat karta kui ka Temale au anda?

Kõlbelise vastutustundetuse ajastul, mil miljonid inimesed tunnevad, et nad ei pea aru andma kellelegi peale iseenda, tuleb kohtutunni kuulutus meile meelde, et me vastutame oma tegude eest. Jumalat austava suhtumise, Jumalale sõnakuulelik olemise ja kohtumõistmise vahel on seos. Sõnakuulmine on Jeesusega päästvas sõpruses olemise viil. Üksnes Tema õigus on jumalikust karistusest pääsemiseks küllalt hea ning Tema õiguses on meil turvaline. Tema õiguse tõttu elame selleks, et austada Tema nime kõiges, mida teeme.

Loe Ilm 14:7; Ilm 4:11; 1Ms 2:1–3 ja 2Ms 20:8–11. Mis on kogu õige jumalakummardamise alus ja kuidas hingamispäev seda arusaamist kajastab?

Saatan on hingamispäeva rünnanud, kuna ta teab, et see on Jumala ülistamise süda. Hingamispäev ülendab Kristuse Loojaks ning palub kõiki mehi ja naisi kõikjal kummardada „teda, kes on teinud taeva ja maa“ (Ilm 14:7). See on asjakohane ka evolutsiooniteooria ajastul. See kutsub meid taas kummardama Jeest, kes meid lõi ning kes annab meile tunda, mida me Temas päriselt väärt oleme.

Mõtles, kui tähtis on hingamispäev selle tõsiasja meenutajana, et Jumal on Looja, kes on seetõttu ainsana väärt jumaldamist. Milline teine õpetus on veel nii tähtis, et Jumal käsib, käsib, eraldada ühe seitsmendiku meie elust igal nädalal, aitamaks meil meeles pidada Teda meie Loojana?

Loe Ilm 14:8; Ilm 17:3–6 ja Ilm 18:1–4. Mida me neist salmidest vaimuliku Baabüloni kohta teada saime?

Ilmutusraamatus tähistab termin „Baabülon“ vale ususüsteemi, mis rajaneb inimese tegudel, inimese loodud traditsioonidel ja valeõpetustel. See tõstab inimesed ja nende eneseõiguse kõrgemaks Jeesusest ja Tema patuta elust. See asetab inimlike usuõpetajate seadused kõrgemale Jumala seadustest. Baabülon oli ebajumalateenistuse, päikesekummardamise ja hinge surematust propageeriva valeõpetuse keskus. See vale ususüsteem on varjatult haaranud oma jumalateenistusse palju muistse Babüloonia religiooni kombeid. Jumala lõpuaja sõnum meie hääbuvale planeedile on sõnum Jeesusest ja Tema õigusest. Sellest kaigub taevane tungiv palve: „Langenud, langenud on suur Paabel... Tulge temast välja, mu rahvas“ (Ilm 18:2, 4). Jumal on jumalikul viisil esile toonud seitsmenda päeva adventistide koguduse, et nad tõstaksid kõrgele sõnumi Kristusest kogu täiuses. Jeesuse kõrgeks tõstmine tähendab kõige selle esile tõstmist, mida Ta õpetas. See tähendab kuulutada Ainsat, kes on „tee ja tõde ja elu“ (Jh 14:6). See tähendab Jeesuse tõdedele vastupidiste Baabüloni vigade paljastamist.

Loe Ilm 14:7, 9–11. Milliste vastanduvatele väidetele neis salmides valgust heidetakse?

Ilm 14. peatükk kirjeldab kahte erinevat jumalateenimist – Looja kummardamist ja metsalise kummardamist. Need kaks teenimist keskenduvad Jumala teenimise päevale – õigele hingamispäevale ja asendatud ehk võltsitud hingamispäevale. Hingamispäev on hea näide puhkusest, kindlustundest ja turvalisusest, mis meil on Kristuses, meie Loojas, Lunastajas ja peagi saabuvast Kuningas. Järele tehtud päev kujutab endast inimlikku ja vale aseainet, mille aluseks on inimlik kaalutlus ja inimeste määrused.

Loe Ilm 14:12. Mida ütleb siinne salm eelkõige sellele eelnenu kontekstis? Kuidas avalduvad selles nii salmis seadus kui ka arm ning mida peaks see meile õpetama tõsiasja kohta, et seadus ja arm on evangeeliumi kaks lahutamatu külge?

Toetav mõte: „Jumal on tänapäeval kutsunud oma koguduse, nagu Ta muiste kutsus Iisraeli, et paista maailmas nagu tuli. Vägeva tõe mõõgaga – esimese, teise ja kolmanda inglil sõnumiga – on Ta nad eraldanud kirikutest ja maailmast, et tuua nad oma *pühasse lähedusse*. *Ta on nad teinud* oma seaduse hoidjateks ning on usaldanud nende kätte selle aja võimsad prohvetlikud tõed. Muistsele Iisraelile antud *pühade* ettekuulutuste sarnaselt tuleb sellist püha kohustust maailmale edastada.

Ilmutusraamatu 14. peatüki kolm inglil kujutavad inimesi, kes võtavad omaks Jumala sõnumite valguse ja lähevad Tema saadikutena välja, et hoiatus võiks *kõlada* pikuti ja laiuti läbi kogu maa. Kristus ütles oma järelkäijatele: „Teie olete maailma valgus“ (Mt 5:14). Igale inimhinge, kes võtab vastu Jeessuse, räägib Kolgata rist nii: Vaata, kui väärtuslik on inimene. „Minge kõike maailma, kuulutage evangeeliumi kogu loodule!“ (Mk 16:15). Millelgi pole lubatud seda tööd takistada. See on meie aja tähtsaim töö; sama kaugeleulatuv nagu igavik. Armastus, mida Jeesus ilmutas inimhingede vastu ohvris, mille Ta nende lunastamiseks tõi, paneb liikuma *kõik* Tema *järelkäijad*.

Oh, millise rõõmuga võtab Kristus vastu iga inimese, kes andub Temale! Ta toob selle inimese kooskõlla jumalikuga, et Tema saaks edastada maailmale lihakssaanud armastuse saladusi. Rääkige sellest, olgu see teie palves, laulge sellest, täitke maailm Tema tõe sõnumiga ja jätkake jõuliselt edasiminekut uutesse piirkondadesse.“ – Ellen G. White, „Counsels for the Church“ (Nõuandeid kogudusele) lk 58, 59.

Küsimused aruteluks:

1. Kuidas määratleb Ilm 14. peatüki kolme inglil sõnum seitsmenda päeva adventistide koguduse olemuse?
2. Mõtles hingamispäevale ja selle tähtsusele, mida hingamispäev esindab. Nagu möödunud nädalal nägime, on selle sõnum nii oluline, et Jumal käsib meil eraldada oma elust ühe seitsmendiku, hoidmaks Teda mees meie Loojana ja Lunastajana. Erinevalt mõnest pühast mäest või linnast ei ole meil vaja minna seda kummardama. Igale nädalal tuleb hingamispäev meie juurde umbes tuhandemii-lise tunnikirusega (vähemalt ekvaatori lähedal). Kuidas aitab seegi tõde meil aru saada hingamispäeva tähtsusest ja sellest, kellele tähelepanu suunata?
3. Kuidas selgitada Baabeli langemise mõtet või arusaama metsalise märgist kõige kütkestavamal ja hingevoitvamal moel? See tähendab, kuidas esitada neid tõdesid nii, et me oleksime võimalikult vähe pealetungivad, ehkki meil tuleb aru saada, et nii mõnigi inimene haavub meie parimatest pingutustest hoolimata?

Adventistina uus elu

Selle loo on kirjutanud Andrew McChesney.

Eakas naine Kagu-Aasias kuulas hingamispäevakoolis tähelepanelikult.

Tema hingamispäevakooli õppetükk oli hoolikalt täis kirjutatud. Ta vaatas oma Piiblist järele iga salmi. Paljud salmid Piiblis olid alla joonitud. Ta andis raha hingamispäevakooli misjoniannetuseks.

Naine, keda koguduseliikmed kutsusid „vanaemaks“, nägi välja nagu seitsmenda päeva adventisti musternäidis.

USA koguduse juht Gregory Whitsett, kes seda kogudust külastas, kohtus vanaemaga pärast jumalateenistust ja küsis, miks oli naine adventistiks saamise nimel lahkunud oma mittekristlikust religioonist.

Vanaemal oli jutustada traagiline lugu sellest, kuidas ta kaotas 5aastasena õnnetuses oma mõlemad vanemad ja kannatas hiljem aastaid kurjade vaimude ahistamise all. Ta otsis abi arstidelt ja vaimumeediumidelt, kuid meditsiin pakkus vaid lühiaegset kergendust.

Ühel päeval kolis kõrvalmajja adventkoguduse pastor ja vanaema vaatas uudishimulikult, kuidas igal reede õhtul kogunes naabri koju inimesi. Naine seisis oma aias, et välja selgitada, mis toimub, ja kuulas muusikat. Kui ta niiviisi nädalast nädalasse muusikat kuulas, täitis tema hinge rahu. Pastor ei suutnud naist veenda, et ta majja sisse tuleks, kuid sai teada naise vaimuprobleemidest ja pakkus võimalust palvetada. Vanaema nõustus ning kuri vaim lahkus alatiseks. Tänuhinnaks täis naine võttis Jeesuse vastu ja ühines adventkogudusega.

Kesk- ja Ida-Aasia piirkond on üks osa ülemaailmsest adventmisjoni programmist; selle piirkonna esimees Whitsett palus vanaemal selgitada, mida Jeesus tema jaoks tähendab.

„Jeesus tähendab mulle kõike,“ vastas vana naine tõlgi vahendusel. „Tema parandas mu ja on andnud mulle rahu. Ma ei suuda aidata, aga räägin Jeesusest igaühele, kellega kohtun. Olen vana naine ja mul pole jäänud palju elada. Armas-tan Jeesust nii väga, et olen otsustanud olla kogu ülejäänud elu adventist.“

Misjonär-tõlk oli rabatud. Ta oli vanaemaga koos Piiblit õppinud ja aru saanud, et naine oli vana elu täiesti maha jättnud.

Vanaema olukord polegi nii tavatu nende inimeste hulgas, kes saavad kristlaseks pärast mõne muu religiooni või traditsioonilise animismi viljelemist, ütlesid koguduse juhid. See on misjonitöö põhiväljakutse ning Kesk- ja Ida-Aasia piirkonna ja teiste Globaalmisjoni keskuste (globalmissioncenters.org) rajamise põhjus. Palun palvetage töö pärast Globaalmisjoni keskustes ja vanaema-taoliste inimeste eest.

Usuküsimus

Hingamispäeva pärastlõuna

Selle nädala õppeaine: Fl 2:5–11; Mt 4:18–20; Ap 9:3–6, 10–20; Jh 21:15–19; 1Jh 3:16–18.

Juhtsalm: „*Mõtelge iseenestes sedasama, mida Kristuses Jeesuses: kes, olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks; ja ta leiti välimuselt inimesena*“ (Fl 2:5–7).

Kujuteldamatu ohver oli jätta maha taeva au, austavad inglid ja osadus Isaga. Ometi tuli Jeesus sellesse kannatuste ja surma maailma selleks, et tuua esile Isa armastav iseloom, võita tagasi inimsoo kiindumus ja lunastada kogu inimkond. „Me ei suuda mõista lunastuse hinda enne, kui seisame koos kõigi lunastatutega oma Päästja kõrval Jumala trooni ees. Siis, kui igavese kodu aulikkus avaneb meie kütkestatud pilgu ees, mõtleme sellele, et Jeesus jättis kõik meie pärast; veel enam – Ta riskis meie pärast ebaõnnestumise ja igavese kaotusega. Siis heidame oma kroonid Tema jalgade ette ja laulame: „Tall, kes on tapetud, on väärt võtma väge ja rikkust ja tarkust ja rammu ja au ja austust ja kiitust“ (Ilm 5:12).“ – Ellen G. White, „Ajastute igatsus“ lk 131.

Ohver, mille Jeesus meie päästmiseks tõi, oli mõõtmatu. Kui vastame Tema juhtimisele, nõustume Tema korraldusega ja ühendame käed Temaga, et sirutada hukkuvate inimesteni Tema kuningriigi nimel, nõuab see ohvrit. Ehkki meie ohvreid ei saa iial võrrelda Tema omaga, on hingede võitmise töö ka meie jaoks pikk ususamm. See viib meid välja oma mugavustsoonist kaardistamata vetele. Nii mõnigi kord kutsub meie Issand meid üles ohvreid tooma, kuid Tema pakutav rõõm on palju suurem.

Selle nädala õppetükki õppides valmistud hingamispäevaks, 26. septembriks.

Apostel Paulus julgustab meid „laskma“ või „lubama“ Kristuse meelsusel meis elada. See viib meid mõningate huvipakkuvate küsimusteni. Milline oli Kristuse meelsus? Mis valitses Tema mõttemustreid? Milline oli tema mõtlemine sisuliselt?

Loe Fl 2:5–11. Kuidas avavad need salmid Kristuse südame, kogu Tema elus valitseva mõttemustri?

Igavikuliselt oli Jeesus Jumalaga võrdne. Paulus kuulutab seda igavest tõde niisuguste sõnadega: „Kes, olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne“ (Fl 2:6). Sõna, mida tõlgitakse kui „kuju“, on kreeka keeles *morphē*. See tähendab asja tõelist olemust. See seob kaks ühesuguse väärtusega asja. „Piibli kommentaar, SPA poolt välja antud“ sõnastab selle mõtte nii: „See teeb Kristuse võrdõiguslikuks Isaga ja seab Ta igast muust võimust kaugelt üle. Paulus rõhutab seda selleks, et veel elavamalt silme ette maalida Kristuse vabatahtlik alandumine.“ – 7. kd, lk 154. Ellen G. White lisab Tema igavesest olemusest rääkides: „Kristuses on elu iseeneses, mitte kelleltki saadud elu.“ – „Ajastute igastus“ lk 530.

Jeesus, kes oli igavikuliselt võrdne Jumalaga, „loobus iseenese olust“ (Fl 2:7). Ka see on kreeka keeles huvitav väljend. Täpselt võiks seda tõlkida kui „tühjendas“. Jeesus „tühjendas ennast“ vabatahtlikult Jumalaga võrdne olemise ees- ja eelisõigustest, et võtta endale inimkuju ja saada inimsoo alandlikuks sulaseks. Sulasena paljastas Ta kogu universumile taevase armastuse seaduse ja väljendas lõpuks ristil armastust ülimal viisil. Ta andis oma elu, et meid igaveseks päästa.

Jeesuse mõttemustriks oli ennastohverdav armastus. Jeesuse järel käimine tähendab, et me armastame nii, nagu Tema armastas, teenime, nagu Tema teenis, ja töötame, nagu Tema töötas. Meie jaoks on oma hind sellel, kui lubame Jeesusel Tema Püha Vaimu kaudu tühjendada meid isekatest püüdlustest. Jeesusele maksis meie päästmine kõik. Kuid Pühakiri ütleb Jeesuse kohta: „Seepärast on Jumal tõstnud ta kõrgemaks kõrgest ja annetanud talle selle nime, mis on üle iga nime“ (Fl 2:9).

Taevas on väärt iga ohvrit, mille me maa peal toome. Kogu oma eluteel toome ohvreid, kuid teenimisrõõm kaalub need tänagi üles ning iga siin tehtava ohvri muudab tähtsusetuks igavene rõõm elada koos Kristusega igavesti.

Millal pidid viimati Kristuse pärast tõeliselt enese minale surema? Mida räägib su vastus sinu usuelust?

Kutse pühendumisele

Kujutle end Siimon Peetruse ja Johannesena. Päike on just tõusnud ja alanud on Galilea kaunis hommik, mis peletab jaheda ööõhu. Sinu mõtted on kalapüügil: soovid saada palju kalu. Kalastamine on viimasel ajal läinud hästi ja sa ootad veel üht hea saagiga päeva. Siis näed sa varahommiku valguses liginemas Teda, Jeesust Naatsaretist. Sul pole aimugi, et mõne minuti pärast muutub kogu su elu. Sa pole siitpeale enam endine.

Loe Mt 4:18–20. Mida sa arvad, miks olid Siimon Peetrus ja Andreas valmis nii pöördeliselt pühendumisele ja Jeesust järgima? Mis selles salmis näitab, et Jeesus kutsus nad täitma kalapüügist suuremat ülesannet?

Johannese evangeeliumist saame teada, et kõnealused mehed teadsid Jeesusest midagi juba umbes aasta aega, kuigi polnud Temaile täielikult pühendunud. Ometi pidi Kristuse suurepärase käitumisviisis, Tema välimuses, sõnades ja liigutustes olema midagi sellist, mis näitas nendele Galilea kalameestele, et Ta esitas neile jumaliku kutse. Põhjus, miks nad jätsid maha oma paadid, ameti ja tuttava ümbruse, et käia Tema järel, oli selles, et nad adusid siin üleskutset kõrgemate sihtide poole. Need lihtsad kalamehed taipasid, et neid kutsuti täitma erilist ülesannet. Jumal ei pruugi sind täna kutsuda oma ametit maha jätma, kuid Ta kutsub sind täitma erilist eesmärki, milleks on Tema armastuse jagamine ja Tema tõe tunnistamine Tema nime auks.

Mõttele maksukoguja Matteuse kutsumisele, millest on juttu Mt 9:9. Mida märkimisväärset sa selles lõigus näed?

Maksukogujad olid Rooma ajal sageli väljapressijad, kes kasutasid oma ametivõimu lihtrahva rõhumiseks. Nad olid ühed vihatuimad ja põlatuimad inimesed kogu Iisraelis. Kristuse kutse: „Järgne mulle!” eeldab, et Matteus oli Jeesusest kuulnud ja oma südames igatsenud Tema järel käia. Kui kutse esitati, oli ta valmis. Teda hämmastas, et Kristus pidas teda omaks ja kutsus teda üheks järelkäijaks.

Sügaval meie igaühe südames on igatsus millegi enama järele. Meiegi tahame elada millegi väärtusliku nimel, mõne suure, ülla eesmärgi nimel. Järelikult kutsub Kristus Matteuse sarnaselt ka meid Teda järgima.

Mõttele sellele, millest on inimesed pidanud Jeesuse järel käimiseks loobuma. Miks on loobumine viimaks ikkagi seda väärt?

Kui Paulus võttis Kristuse vastu, siis muutus pöördeliselt kogu tema elu. Kristus andis Paulusele täiesti uue tuleviku. Ta juhtis Pauluse mugavustsoonist välja, et too kokeks seda, millest ta polnud unistadagi osanud. Püha Vaimu juhtimisel kuulutas apostel Paulus Jumala Sõna Vahemere-äärses maailmas tuhandetele. Tema tunnistus muutis kristliku ajaloo ja maailma.

Loe Ap 9:3–6, 10–20. Kuidas näitavad need salmid, et Jeesusel oli jumalik plaan Pauluse elu jaoks?

Jeesus valis Tema nimele tunnistust andma sageli kõige vähemtöotavaid kandidaate. Mõtle kurjast vaimust vaevatuile, Samaaria naisele, prostituudile, maksukogujale, Galilea kalameestele ja nüüd kristluse vihaseimale tagakiusajale. Neid kõiki muutis arm, mis saatis nad siis südames pulbitseva rõõmuga jutustama lugu sellest, mida Kristus oli nende elus teinud. Keegi neist ei väsinud iial seda lugu jutustamast. Kristus oli nende heaks teinud midagi nii imelist, et neil tuli sellest teistele teada anda. Nad ei suutnud vaikida.

Võrdle Ap 28:28–31 ja 1Tm 4:5–8. Mis neis salmides viitab sellele, et Paulus ei kõhelnud kunagi pühendamast kogu oma elu Kristusele hingedevoitmise töö tegemiseks?

Oma elu lõpul, Roomas koduarestis, kinnitas Paulus, et „Jumala pääste läkitakse paganatele ja nemad võtavad seda kuulda“ (Ap 28:28). Kirja on pandud, et ta võttis vastu kõik teda külastavad inimesed ja kuulutas neile Sõna (Ap 28:30, 31). Oma elu lõpul innustas Paulus Timoteost evangeeliumitööd tegema ja võis enda kohta öelda: „Olen võidelnud head võitlemist, lõpetanud elujooksu, säilitanud usu“ (2Tm 4:7).

Kuigi meie kutsumine ei pruugi olla nii pöördeline nagu Paulusel, kutsub Jumal meist igaüht tegema koos Temaga maailma muutvat tööd. On ilmne, et vaatamata raskustele, millega Paulus aastaid silmitsi seisis (vaata 2Kr 11:25–30), jäi ta ustavaks oma kutsumusele Issandas. Lugu sellest, kuidas Jeesuse järelkäijate endisest tagakiusajast sai kristliku usu mõjukaim ja tulemuslikem toetaja (peale Jeesuse), jääb võimsaks tunnistuseks tõsiasjast, mida teeb Issand kellegi kaudu, kes pühendab oma elu Tema töösse.

Mida on Jumal sind kutsunud tegema? Kas sa teed seda?

Armastus avaldab ennast alati tegudes. See, et me Kristust armastame, sunnib meid midagi hukkuva inimkonna heaks tegema. Paulus ütles seda selgesti siis, kui ta lausus Korintose kogudusele: „Sest Kristuse armastus sunnib meid“ (2Kr 5:14). Kristlus ei ole eelkõige halbade harjumustest loobumine selleks, et saada päästetud. Jeesus ei „loobunud“ taevas millestki halvast, et Ta saaks päästetud. Ta andis ära midagi head, et teised saaksid päästetud. Jeesus ei kutsu meid panustama Tema töösse ainult oma aega, talente ja varandust, Ta kutsub meid andma oma elu.

Oma hommikusel kokkusaamisel jüngritega Galilea mere kaldal tõi Jeesus selgelt välja jumaliku armastuse nõudmised.

Loe Jh 21:15–19. Millise küsimuse esitas Jeesus Peetrusele kolm korda ja kuidas Peetrus vastas? Miks küsis Jeesus Peetruselt seda küsimust kolm korda?

Peetrus salgas oma Issanda kolmel korral ning Jeesus kutsus Peetruse huulilt kolmel korral esile vastuse armastusele. Jüngrite juuresolekul ehitas Jeesus üles Peetruse kindluse, et jumalik armastus oli talle andestanud ning Jeesusel oli tema jaoks Jumala töös ikka veel koht.

Loe taas Jh 21:15–19 ja pööra sel korral eriti tähelepanu Jeesuse vastustele, kui Peetrus kinnitas, et ta armastab Kristust. Mida käskis Jeesus tal vastusena teha?

Jumalik armastus on tegus, mitte tegevusetu. Ehtne armastus on rohkem kui soe tunne, rohkem kui kena ettekujutus. See tähendab pühendumist. Armastus sunnib meid tegutsema. See paneb meid sirutuma hukkuva maailma poole, kellel on meeleheitlik vajadus saada Jumala lapsiks. Kui Jeesus ütles Peetrusele: „Sööda mu tallesid!“, siis oli see ühtaegu nii korraldus kui ka lohutav usukinnitus. Õpetaja kutsus Peetrust üles Tema armastusele vastama ja julgustas ühtlasi Peetrust, et Tal oli Peetruse jaoks ikka veel töö, mida teha. Jeesus ei vaadanud Peetruse häbiväärsele käitumisele, kui Tema oli kinni võetud ning Peetrus mitte lihtsalt ei salanud, et tunneb Jeesust, vaid salgas lausa needmistega, just nii, nagu Kristus oli ette kuulutanud.

Mida see ütleb? Sa võid olla oma Issandat kohutavalt alt vedanud. Sa võid olla oma tegudega Teda salanud rohkem kui korra. Hea sõnum on selles, et arm on veel saadaval ja Jumal ei ole sinuga veel lõpparvet teinud. Tema töös on sinu jaoks ikka veel koht, juhul kui sa tahad.

Oled sa Peetruse-sarnaselt Teda „salanud“? Kui jah, siis mida räägib sulle lugu Peetruse salgamisest ja Peetrusele lausunud Kristuse sõnadest?

Peetruse ja Jeesuse vahelise vestluse lõpuosas näeme kaht kõnealust meest kõndimas kaldaliival. Liivale sahisevate lainete saatel jutustab Jeesus Peetrusele jüngriks olemise hinnast. Ta tahab, et Peetrus teaks selgelt, millega ta silmitsi seisab, kui ta võtab vastu Jeesuse kutse: „Sööda mu tallekesi!“

Loe Jh 21:18, 19. Mida rääkis Jeesus Peetrusele jüngriks olemise hinnast? Mida sa arvad, miks paljastas Jeesus Peetrusele sel hetkel midagi nii ehmatavat?

Nende sõnadega kuulutas Kristus, et Peetrusele saab ühel päeval osaks märtrisurm. Tema käed sirutatakse laiali ristile. Sellise paljastusega andis Kristus Peetrusele valiku. Ta pakkus Peetrusele elu suurimat rõõmu: näha hingede võitmist Jumala riiki. Nelipühipäeval pidi ta nägema tuhandete tulemist Kristuse juurde. Peetrus pidi tegema Jeesuse nimel imesid ja austama Teda paljude tuhandete inimeste ees. Tema osaks pidi olema igavene rõõm osaleda Kristusega Tema töös.

Kuid sellel eesõigusel oli hind. See nõudis ohvrit, ülimat ohvrit. Peetrusel paluti langetada otsus avatud silmadega. Sest Peetrus teadis nüüd, et ükski ohver polnud liiga suur, et ühineda Jeesusega Tema töös maailma heaks.

Loe 1Jh 3:16–18. Johannese jaoks on armastus enamat kui laialivalguv abstraktne mõiste. Kuidas sõnastab Johannes armastuse ülima ohvri?

Igavikus ei paista ohvrina miski, mida me toonud oleme. Meie aja ja jõupingutuste panustamine, meie elu panustamine näib saavat ülikkaliku tasu. Rõõm on muuta armastus teoks, kavatsus pühendumiseks. Kui vastame jumalikule armastusele sellega, et ei hoia midagi tagasi, kui sirutume tunnistamistöös Kristuse saadikutena kaasnimesteni, täidame oma elu eesmärgi ja kogeme elu suurimat õnne. Jeesus sõnastas selle nii: „Kui te seda teate, siis olete õndsad, kui nõnda ka teete“ (Jh 13:17). Elu suurim rõõm ja kestav õnn saavad siis, kui täidame oma olemasolu mõtte – austame Jumalat oma eluviisiga ja anname maailmale teada Tema armastust ja tõde.

Raske on tajuda igaviku mõistet, sest kõik, mida ajast teame, on raasuke. Kuid püüa nii hästi, kui suudad, kujutada ette igavest elu, igavest head elu – paremat, kui kõige parem, mis siin olnud – ja mõtle, mis peaks väärima siin, praeguses lühikeses ajas seda, et kaotaksime Jeesuses oleva igavese elu töötuse.

Toetav mõte: „Need kes on koguduse vaimulikud ülevaatajad, peavad kavadama viise ja vahendeid, kuidas anda igale koguduseliikmele võimalus tegutseda mõnes Jumala töö osas. Liiga sageli pole seda möödanikus tehtud. Pole loodud ja lõpuni ellu viidud selgeid plaane, millega kõiki andeid aktiivses teenimises kasutada. Vaid vähesed mõistavad, kui palju on selle pärast kaotatud.

Jumala töö juhid koostagu tarkade väepealikeks plaanid, et igal rindel liigutaks edasi. Kavandamise juures võtku nad erilise tähelepanu alla töö, mida lihtliikmed saavad oma sõprade ja naabrite heaks teha. Jumala tööd maa peal ei saa iial lõpule viia enne, kui meie koguduse liikmeskonda kuuluvad mehed ja naised koonduvad tööks ja ühendavad oma pingutused pastorite ja koguduse juhtivametnike omadega.

Patuste päästmine nõuab innukat, isiklikku vaevanägemist. Meil tuleb viia elusõna nendeni, mitte oodata, et nad tuleksid meie juurde. Oo, milliseid sõnu öelda meestele ja naistele, et nad tõuseksid usinalt tegutsema! Hetki, mida meile praegu on antud, on vähe. Seisame igavese maailma piiril. Meil pole aega kaotada. Iga hetk on kuldaväärt ja päriselt liiga kallihinnaline, et seda lihtsalt enda teenimisele pühendada. Kes otsib innukalt Jumalat ning saab Temalt jõudu ja armu, et olla Temale ustavad töötajad misjonipõldudel?

Igas koguduses on anne, mis arendatakse välja õiget laadi tööga ning mis saab selles töös suureks abiks. Nüüd on vaja meie kogudustes üles ehitada tarkade töötajate tore töö, et koguduses märgataks ja arendataks talenti – talenti, mida harida Õpetaja käes kasutamiseks.“ – Ellen G. White, „Testimonies to the Church“ (Tunnistused kogudusele), 9. kd, lk 116, 117.

Küsimused aruteluks:

1. Mis on selle Ellen G. White'i tsitaadi peamine mõte? Millise mõjuga võib see olla sinu isikliku tunnistamise ja koguduse misjonitöö seisukohalt?
2. Kuidas ehtne armastus alati avaldub? Millised on armastuse pettevormid, millel pole ehtsa armastusega midagi pistmist?
3. Rääkige klassis ohvritest, mida inimesed on Issanda heaks toonud, kaasa arvatud elu kaotamine. Mida sa neist lugudest teada saad?
4. Mõtle pühapäevase osa lõpus oleva küsimuse vastusele – mida oled sina Kristuse pärast ohverdanud. Mida sa tegelikult oled ohverdanud? Miks sa seda tegid? Kas ohver vääris tulemust? Kuidas selgitada kellelegi, kes pole kristlane, mida sa tegid ja miks sa nii tegid?

Kaks aastat rase

Kirja pannud Andrew McChesney.

Fanta Camara oli üllatunud, kui märkas oma kõhul kühmu. Kuid kui kühm suuremaks kasvas, hakkas ta end haiglasena tundma. Ta tundis ennast nii halvasti, et läks Guineas Conakry haiglasse.

Arst uuris ta kõhtu. „Sa oled rase,“ teatas mees.

Fanta ei uskunud arsti sõnu. Ta palus ühel sugulasel, kes oli medõde, samuti vaadata. „Sa oled rase,“ ütles see sugulane. „Sinu kõhus on tita.“

Fanta säras rõõmust. Kuid ta tundis ennast ikka halvasti ning sugulanegi ei teadnud, kuidas aidata. Fanta läks teise haiglasse. „Te olete rase,“ ütles arst. Kuid seegi mees ei osanud teda aidata.

Nädalad möödusid, Fanta tervis halvenes. Ta suutis veel vaevalt kõndida.

Viis kuud pärast seda, kui Fanta märkas oma kõhus kühmu, ilmus tema magamistuppa keegi võõras. Tal olid mehe sääred ja labajalad, kuid rind ja nägu olid leopardi omad. Fanta ehmus. „Teil ei saa seda last kõhus olla,“ ütles võõras ja pöördus ning näis läbi seina minema astuvat.

Järgmisel öösel ilmus võõras jälle magamistuppa. „Teil ei saa seda last kõhus olla,“ ütles ta. Igal öösel külastas ta Fantat.

Möödus aasta. Kaks aastat. Kui algas kolmas aasta, oli Fanta ikka veel rase ja haiglane. Siis tuli naisele meelde Tranquelle Fassinadouno. Naine oli teda vältinud, kuna see mees oli ainus kristlane nende naabruskonnas, kuid nüüd oli naine meeleheitel. Pärast naise jutu ärakuulamist palvetas ja paastus Globaalmisjoni teerajaja Tranquelle Jumalalt tarkust paludes kolm päeva.

Siis läks ta Fanta juurde ja avas oma Piibli ning luges Ef 6:12: „Meil ei tule ju võidelda inimestega, vaid meelevaldade ja võimudega, selle pimeduse maailma valitsejatega, kurjade taevaaluste vaimudega.“

Ta rääkis nähtamatutest vaimsetest hulkadest Fanta majas. „Iga kuri vaim, kes ei tunnista Jeesuse Kristuse nime, lahkub kohe Jeesuse Kristuse nime peale,“ lubas ta. Fanta poole pöördudes ütles ta: „Kui sa jälle kurja vaimu näed, siis lihtsalt käsuta ta Jeesuse nimel minema.“

Sel ööl lamas Fanta voodis, kui kuri vaim ilmus. Enne, kui too rääkima sai hakata, ütles naine: „Lahku Jeesuse Kristuse nimel.“ Kuri vaim kadus kohe suitsupilves ega tulnud enam kunagi tagasi.

Kolm päeva hiljem sünnitas Fanta terve tütrekese. „Nüüd usun ma Jeesusesse,“ ütles Fanta.

Täname teid kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuse eest, mis aitab inimestel õppida Jeesust tundma Guineas ja mujal Kesk-Aafrika Lääneosa Divisjonis.

